

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Setè període

Sèrie P - Número 105

Dimarts, 26 de novembre de 2002

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 70, primera reunió

Í N D E X

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2003 (tram. 200-00072/06) (p. 3)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 70.1

La sessió s'obre a les deu del matí i onze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major, el lletrat major i el lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, els consellers d'Economia i Finances, de Governació i Relacions Institucionals, la consellera d'Ensenyament, els consellers de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, Indústria, Comerç i Turisme, la consellera de Benestar i Família i els consellers de Medi Ambient i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2003. Tram. 200-00072/06. Govern de la Generalitat. Debat i votació de les esmenes a la totalitat del Projecte i a la totalitat de les seccions pressupostàries (Esmenes totalitat: BOPC, 359).

El president

S'obre la sessió.

Abans de començar, m'agradaria precisar, donada l'especificitat d'aquest debat –perquè les senyores i els senyors diputats sàpiguen a què atendre's–, com l'ordenarem.

Primer, des del punt de vista cronològic. Tant avui com demà, tenim previst acabar cap a les deu del vespre. Per tant, farem –avui hem començat a les deu– de deu a dues i de quatre a deu. Demà començarem a les nou, fins a les dues, i a la tarda, de les tres fins a les deu. I demà passat, el dijous, començarem a les nou i acabarem quan acabi el mateix debat. Primer això.

Segon, quant a votacions. Les votacions, les farem, una, al migdia, i una altra, al vespre. La del migdia no serà mai abans de dos quarts de dues, i la del vespre tampoc no serà mai abans de dos quarts de nou, eh?

Crec que amb aquestes previsions vostès ja saben... (*Veus de fons.*) I avui –perdó–, avui començarem amb les tres esmenes a la totalitat, i la votació es farà després de la tercera esmena a la totalitat, que les votarem totes tres, perquè no podríem continuar el debat si no féssim aquesta votació. I aquesta, quan s'escaigui, doncs, serà quan es farà, i no puc comprometre'm a dir-los en quin moment això serà.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2003
(tram. 200-00072/06)

Per tant, comencem amb el primer punt de l'ordre del dia, que és el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2003, amb el debat i votació de les esmenes a la totalitat del Projecte i a la totalitat de les seccions pressupostàries.

El Govern ha fet arribar a aquesta Presidència que la presentació es farà en dos blocs. I té la paraula, en primer lloc, l'honorable conseller en cap, senyor Artur Mas.

El conseller en cap (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, com vostès saben, aquests són els darrers pressupostos d'aquesta legislatura; uns pressupostos que, com vostès podran comprovar, van clarament en la línia del que ha estat el programa electoral de Convergència i Unió per a aquests quatre anys.

El que succeeix és que aquests pressupostos de cara al 2003 no només s'ajusten al programa electoral d'aquesta legislatura –que també–, sinó que, a més a més, pretenen anar més enllà, és a dir que responen al nostre projecte de cara al futur, defineixen les línies estratègiques i també les línies d'actuació que responen al que pretenem fer per a Catalunya durant aquests propers anys. Per tant, no són uns pressupostos que tenen només, exclusivament, la vista posada en l'any 2003, sinó que, hi insisteixo, defineixen ja unes línies d'actuació que clarament apunten més enllà, que van més enllà, i que pretenen anar endinsant-nos en aquest horitzó dels propers anys.

Val la pena recordar que –i vostès ho podran comprovar una vegada més– en aquests pressupostos del 2003 es pot donar resposta a una sèrie de reptes d'avui i també a plantejaments de futur, gràcies, en bona mesura, a l'acord de finançament de l'any 2001, aquest acord de finançament que moltes vegades hem dit que no va ser un acord de finançament per sempre, no va ser un acord de finançament definitiu, però sí que, en canvi, va ser un acord de finançament molt important, en part decisiu, per poder endegar tota una sèrie de polítiques que, algunes d'elles, són noves, i sobretot, també, per poder continuar polítiques que s'han anat fent durant aquests darrers anys. Aquests pressupostos que presentem avui davant del Parlament de Catalunya no es podrien presentar amb la mateixa magnitud ni amb la mateixa intensitat si l'any 2001 no haguéssim arribat a aquell acord de finançament.

Aquest acord de finançament, val la pena recordar que, a més a més, ens permet dependre cada vegada més de nosaltres mateixos, és a dir que el que podrem fer de cara a aquests propers anys dependrà cada vegada més de l'esforç fiscal que facin els ciutadans de Catalunya. I aquest és un tema fonamental d'aquest nou acord de finançament, en la línia del que sempre havíem demanat, que era, precisament, que tinguéssim un finançament que, cada vegada més, estigués d'acord amb les capacitats i amb l'esforç que fan els ciutadans de Catalunya, a través, concretament, de la seva aportació fiscal, de la seva aportació d'impostos.

Quines són, dintre d'aquest marc que els presento, les grans prioritats, les apostes clau d'aquests pressupostos de l'any 2003? Bàsicament, i esquemàticament, són cinc grans prioritats. Totes elles, hi insisteixo, tenen una dimensió de present, perquè responen a reptes de la Catalunya d'avui, però totes elles també, aquestes prioritats, tenen una claríssima clau de futur, no només d'horitzó immediat. Les cinc grans prioritats d'aquests pressupostos del 2003 són: les infraestructures, la innovació, el suport a les famílies, el benestar col·lectiu –les polítiques de benestar col·lectiu– i la modernització de l'Administració de la Generalitat.

En el terreny del progrés econòmic –que val la pena recordar una vegada més que és la base, sempre, del benestar del conjunt de la collectivitat, del conjunt del país–, hi ha, com els deia, dos grans prioritats. La primera són les infraestructures. Doncs bé, en aquests pressupostos del 2003 que presenta avui el Govern, l'esforç que fem en matèria d'inversió pública, d'infraestructures i d'equipaments en el país, és un esforç, una vegada més, de primera magnitud. Concretament, l'increment és aproximadament d'un 26% sobre els pressupostos de l'any 2002, que ja van significar un increment molt important de la inversió de la Generalitat sobre els pressupostos de l'any 2001.

Quan esmento el tema de les infraestructures ho faig en dos sentits diferents: com a motor del progrés econòmic del país, que ho són, i com a factor fonamental i determinant de l'equilibri territorial del conjunt de Catalunya. Quines són les claus d'aquesta inversió en matèria d'infraestructures?

Concretament, en l'àmbit del transport públic, fem una sèrie d'apostes grans, algunes d'elles molt, molt importants, com per exemple la línia 9 del metro. Voldria recordar que un dels conceptes que més defensem en aquest àmbit de les infraestructures és el concepte de la Catalunya en xarxa, és a dir, de la Catalunya hipercomunicada. Doncs bé, la línia 9 és un dels millors exemples en aquest sentit de la Catalunya en xarxa, de la Catalunya hipercomunicada, en aquest cas en l'àmbit, diguem-ne, central, metropolitana, en l'entorn de Barcelona.

Recordin que la línia 9 del metro serà una línia de metro que connectarà determinats barris de diferents ciutats –concretament, Santa Coloma de Gramenet, Badalona, la mateixa Barcelona, l'Hospitalet, Cornellà, el Prat–, però, a més a més d'això, connectarà centres neuràlgics d'això que entenem com a Catalunya en xarxa. Per exemple, connectarà amb la xarxa del tren de gran velocitat –molt important–, connectarà amb l'aeroport del Prat –també molt important–, amb la Zona Franca, amb l'ampliació de la Fira a Pedrosa, i també amb la zona d'activitats logístiques del port.

En aquest àmbit del transport públic, a més a més de la línia 9, que és la inversió més emblemàtica en transport públic que es farà a Catalunya aquests propers anys, a més a més d'això, com vostès saben bé, s'estan fent altres coses, que no les esmentaré totes, però sí alguns exemples, com per exemple l'extensió de la línia 5 del metro des d'Horta fins a la Vall d'Hebron, o el metro lleuger, que està en construcció, entre Trinitat Nova i Can Cuiàs.

Infraestructures, també, en matèria de transport privat, concretament de grans eixos viaris. En aquest moment estem fent també inversions molt neuràlgiques, molt centrals, en determinades carreteres de Catalunya. Per exemple, en l'eix del Llobregat, entre Sallent i Puig-reig; a l'eix de l'Ebre, i a Tortosa - Aldea; a l'Eix Transversal, a la punta, des de les Oluges fins a Cervera; a l'eix Vic - Olot, ha sortit ja a licitació la connexió Vic - Olot per Torelló i per Manlleu, i, per tant, l'eix de Bracons, que de fet és tal com s'havia pensat inicialment, ja un primer desdoblament de l'Eix Transversal entre Vic i Girona a través d'Olot; l'eix fins a la Seu

d'Urgell, Ponts - La Seu d'Urgell, més algunes variants que no esmentaré, que tots vostès coneixen perfectament. Tot això s'està fent també en matèria d'eixos viaris, i aquests pressupostos del 2003 hi donen resposta.

Infraestructures, també, en el camp mediambiental. Aquí el projecte emblemàtic del 2003 és el Pla de sanejament d'aigües residuals dels municipis de menys de dos mil habitants. Si avui podem concentrar els nostres esforços del Pla de sanejament d'aigües residuals en els municipis de menys de dos mil habitants, és perquè fins ara hem fet ja un gran esforç des del punt de vista de l'adequació dels municipis de més de dos mil habitants.

Infraestructures en matèria de telecomunicacions, entenent que avui un país que no faci un esforç de progrés econòmic i d'equilibri territorial en matèria de telecomunicacions és un país que no està fent el que cal fer per situar-se en el món d'avui i en el món del demà. En aquest sentit, recordar que en aquests pressupostos del 2003 hi han algunes apostes clau en matèria de xarxa de telecomunicacions.

Per exemple, tot el que és el lligam de la xarxa dels nostres centres de sanitat i dels nostres centres d'ensenyament, que no es podrien fer per part dels operadors privats si l'Administració de la Generalitat no hi donés resposta després a través de la seva demanda de serveis.

O, per exemple, la xarxa creixent de telecentres, de serveis de telecentres que s'està fent arreu de Catalunya. Jo mateix, fa dos dies, a Gandesa vaig poder inaugurar el centre, el telecentre de la Terra Alta, és a dir, un centre on, de fet, el que es fa és garantir l'accés públic a la connexió a les noves tecnologies i, concretament, a Internet.

L'extensió de la telefonia mòbil en aquelles comarques que han quedat, en aquest sentit, menys cobertes. Estem fent proves pilot, concretament a l'àmbit de l'Alt Urgell, del Solsonès, i també de la Terra Alta, i estendrem aquestes proves ja d'una forma generalitzada a les altres comarques que havien quedat una mica descobertes en aquest sentit.

O una cosa «novedosa»: l'extensió de l'ADSL en aquells municipis –que no podran ser tots, absolutament tots, però que sí que seran molts– on, per raons de mercat, no arribaria *de facto* l'ADSL, però que, amb una subvenció de la Generalitat que farem a partir del 2003, podrem garantir que, a determinats municipis de Catalunya que quedarien fora, per dir-ho així, del mercat, aquesta banda ampla podrà arribar-hi i podrà accedir-hi.

Infraestructures en matèria de regadius. No els esmentaré tots; vostès saben que n'hi ha molts. En aquest moment, s'està fent la inversió més important que mai s'ha fet a Catalunya en matèria de regadius. Per exemple, aquests pressupostos del 2003 garanteixen el Segarra - Garrigues en les seves primeres fases i el regadiu de la Terra Alta, ja en marxa i execució.

O també, en matèria d'infraestructures, el que cal fer a la Fira de Barcelona, concretament a Pedrosa, per a l'ampliació de les seves instal·lacions. També aquí el Govern vol donar resposta a aquest repte que té el sistema econòmic català, perquè, finalment, la Fira de

Barcelona afecta el conjunt de tot el país. Per tant, una primera gran prioritat: infraestructures.

Segona gran prioritat d'aquests pressupostos: innovació i recerca, les dues coses juntes. Innovació i recerca aplicada, també, als sectors tradicionals de l'economia catalana; la innovació no només està al servei dels nous sectors emergents, sinó també al servei dels sectors tradicionals de l'economia catalana. Per entendre'ns, la indústria, el comerç, el turisme, les activitats agràries, etcètera.

Voldria recordar que fa vint anys el nostre Govern va fer una aposta estratègica, en aquell moment, per a la internacionalització de l'economia catalana; una aposta, per cert, que ha sortit molt bé. Si vostès miren avui el grau d'obertura de l'economia catalana cap a l'exterior, comprovaran que ha esdevingut una de les economies més obertes de tot Europa.

Avui, vint anys després, havent reeixit en aquest objectiu de la internacionalització, cal fer una aposta estratègica nova. I aquesta aposta estratègica nova passa fonamentalment per la innovació; la innovació entesa com una eina clau de cara al futur i al progrés econòmic del nostre país, de cara a la creació d'ocupació de qualitat en aquests propers anys i de cara –molt important– a la capacitat de competir, que Catalunya pugui competir en bones condicions en els mercats internacionals, i també en el conjunt d'Europa.

En aquesta prioritat de la innovació i de la recerca, algunes idees bàsiques que els vull esmentar: primer, un increment molt substancial de la Xarxa d'Innovació Tecnològica –de la Xarxa d'Innovació Tecnològica–, de centres d'innovació tecnològica que, concretament, passaran dels cinquanta-sis que tenim en aquest moment a aproximadament uns setanta. Per tant, ja veuen vostès que en aquest àmbit dels centres d'innovació tecnològica pretenem fer un esforç important, entenent que aquests centres d'innovació tecnològica òbviament estan al servei de les empreses, de les empreses de la nostra economia productiva.

Segona aposta dintre de l'àmbit de la innovació: instruments, nous instruments de capital risc. En aquest sentit hi haurà una aposta nova pel que en diem els trampolins tecnològics que estan en el si de les universitats catalanes, en totes elles, amb una petita modificació que crec que és interessant, que és que convertirem les universitats catalanes en accionistes d'aquests trampolins tecnològics, que com vostès saben són aquestes palanques perquè surtin determinats projectes, basats, precisament, en l'àmbit de la innovació i de la recerca.

I al costat dels trampolins tecnològics dos nous instruments de capital risc, que són concretament dos fons d'inversió especialitzats, l'Invertec, ja presentat i ja en funcionament, i l'Invernova, que començarà a funcionar en el primer semestre de l'any 2003.

I al costat de la innovació una nova aposta en l'àmbit de la recerca. Els pressupostos de recerca pujaran un 17%, per tant, d'una forma molt més gran, molt més alta que no pas l'increment mitjà del pressupost. En aquest 17% hi ha inclòs, hi ha inclosos els primers passos pel que ha de ser la instal·lació del sincrotró, però

–i això també és important–, malgrat aquestes primeres passes de cara al sincrotró, el pressupost de recerca, independentment d'això, pujarà un 12%, per tant, en la línia dels compromisos que el conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació va assumir fa uns mesos davant d'aquest Parlament.

En aquest sentit de l'increment del pressupost de recerca hi han algunes apostes també estratègiques que val la pena recordar i que totes elles conformen un grup de centres, concretament de recerca, que pretenem que siguin de primer nivell i de referència europea internacional, que són un grup de centres que realment, doncs, comença a fer goig; per exemple, l'Institut Català d'Investigació Química, l'Institut Català de Ciències Cardiovasculars, el Centre de Regulació Genòmica, l'Institut de Ciències Fotòniques, l'Institut d'Investigacions Biomèdiques, el Parc Científic de Barcelona i l'IN3 –l'IN3–, conjuntament amb la UOC, concretament a Castelldefels.

A tots aquests centres de recerca que tenen cobertura pressupostària de cara a la seva execució o a la seva finalització l'any 2003, cal afegir-hi en aquest àmbit de la recerca els contractes i les beques per als investigadors, que estan creixent d'una forma important, i també els primers estudis de cara a un projecte, que entenem que també tindrà la màxima importància de cara al futur, que és el Parc del Coneixement, que pretenem situar a l'àrea del Vallès.

Infraestructures, innovació i recerca. Tercera gran prioritat: suport a les famílies. Aquestes són les polítiques que més s'incrementen en aquest pressupost. Concretament, l'increment del Departament de Benestar i Família és l'increment més important que tindrà qualsevol departament de la Generalitat l'any 2003, donant resposta en aquest sentit a tota una sèrie de compromisos i sobretot de projectes de futur que el nostre Govern té.

Destacar, en aquest àmbit del suport a les famílies, els ajuts universals, per primera vegada, a les famílies amb nens i nenes de zero a tres anys i a les famílies nombroses amb criatures de fins a sis anys. Recordin que l'univers al qual pretenem arribar, una vegada universalitzades aquestes polítiques, és aproximadament de 178.000 famílies a Catalunya, que rebran una subvenció directa del Govern de la Generalitat totes elles. Vull subratllar que aquest caràcter universal és un caràcter important en la mesura que, si del que es tracta és de reforçar el paper de la família, en aquest sentit, del paper de la família, no hi poden haver exclusions ni hi poden haver, tampoc, excepcions, han de ser totes les famílies catalanes que progressivament vagin tenint aquests suports.

Uns pressupostos que donen també resposta a la continuïtat del nostre compromís en matèria de llars d'infants.

També, del programa «Viure en família» i de les residències de gent gran, concretament, amb residències de gent gran, farem l'any 2003 més de 2.300 places en la línia del compromís de les 7.000 places per aquesta legislatura. I el programa «Viure en família» que com vostès saben pretén que persones que són dependents, persones grans que són dependents puguin quedar-se vivint a la família, aquest és un programa que cada ve-

gada té més força i que cada vegada té també més traducció en diners, perquè cada vegada pugem més el llistó de les famílies, dels ingressos de les famílies que poden obtenir aquest tipus d'ajuts.

Incentius a l'habitatge, sobretot incentius de tipus fiscal i sobretot concentrats en uns tipus de població que entenem que són els que tenen més dificultats per accedir a un habitatge: la gent jove de menys de trenta-dos anys, les famílies nombroses amb tres fills o més, i algunes persones que es troben en situacions, diguem-ne, particulars d'especial necessitat, per exemple, gent que ha perdut la feina i que està a l'atur o gent que tenen discapacitats de tota mena.

Una novetat importat en aquest camp del suport de les famílies i de l'atenció social, una novetat que no s'havia produït fins ara és un complement de pensió que pagarem a aquelles persones de Catalunya que cobren pensions de viduïtat més baixes. Jo sé perfectament que en aquest àmbit no hi tenim competència, allò que en podríem dir, administrativa, és veritat, no hi tenim competència administrativa, però hi tenim tots plegats, el Govern també, una responsabilitat, i aquesta responsabilitat l'hem d'assumir en la línia del que moltes vegades hem dit, i sobretot darrerament, en la línia que si el progrés, que si el país és veritat que progressa econòmicament i ho fa bé, que porta anys creixent econòmicament, que aquesta riquesa es reparteix entre molta gent i que, fins i tot, determinats impostos que afecten la renda de les persones, com per exemple l'IRPF, novament es tornarà a baixar l'any 2003, hi ha gent de la nostra societat que, malgrat això, malgrat el creixement econòmic i malgrat la reducció d'impostos, ells no ho noten o elles no ho noten. I nosaltres hem de fer un esforç, encara que sigui un esforç potser no prou suficient perquè tampoc hi tenim competències –hi insisteixo–, nosaltres hem de fer un esforç per donar resposta a aquesta realitat social, procurant que tota la gent del nostre país, fins i tot aquells que queden fora d'això que deia, també aquesta gent notin, no només que ens en recordem, sinó que formen part de les prioritats de la nostra acció de govern i de la nostra acció col·lectiva.

I dintre d'aquest àmbit del suport a la família, un altre tema important, que és donar resposta, en aquest cas, en l'àmbit de l'Administració pública i, per tant, dels empleats públics, a polítiques de conciliació de la vida laboral i de la vida familiar. Recordin, en aquest sentit, que tenim una mesura concreta, que val molts diners aplicada a molts sectors de l'Administració pública catalana i que, concretament, és la reducció de jornada en un terç per als empleats públics fins que la criatura faci un any, però conservant el cent per cent del sou.

La quarta prioritat i penúltima d'aquests pressupostos són allò que en podríem dir les polítiques adreçades al benestar col·lectiu. En aquest sentit, hi ha un esforç en matèria de formació, concretament en l'àmbit de la formació professional i de la formació continuada, hi ha un esforç importantíssim en matèria de retribució dels mestres, dels professors, que era un tema pendent i que era un tema necessari de donar-hi resposta, hi ha, lògicament també, un esforç en matèria de continuar la nostra política ja molt accentuada de construcció de centres escolars.

No hi ha encara, ho vull també deixar clar, l'esforç que voldríem des del punt de vista de l'extensió de l'aprenentatge d'idiomes estrangers. Alguna cosa fem però no tot el que volem fer de cara al futur, per tant, aquest és un tema que queda una mica, per dir-ho així, pendent, però que forma part de les nostres prioritats també a curt i a mig termini. Jo espero que en els propers pressupostos que presentarem en aquest Parlament podrem ja donar una resposta més completa en aquest àmbit de l'ensenyament, concretament, quant als idiomes estrangers.

La sanitat. Aquí hi ha un esforç també de primera magnitud quant a la retribució dels metges i del personal d'infermeria, però no només s'incrementen d'una forma substancial els sous de tots aquests professionals, sinó que, a més a més, per primera vegada d'una forma clara s'aposta per la carrera professional i, per tant, per incentivar aquelles persones de l'àmbit sanitari que, d'una forma o d'una altra, tinguin, diguem-ne, un exercici professional millor que no pas la resta.

Un esforç important en matèria de centres, que no esmentaré, un esforç emblemàtic, concretament a l'Hospital de Sant Pau i a altres hospitals comarcals, i, també, una resposta des del punt de vista del pressupost de cara a seguir reduint –seguir reduint– les llistes d'espera, concretament en catorze especialitats quirúrgiques, que són les que es van identificar com a més prioritàries.

Dintre d'aquest àmbit de les polítiques de benestar col·lectiu, aquest pressupost del 2003 dóna també resposta a una política clau que és l'àmbit de la seguretat ciutadana i de la justícia. Concretament, en seguretat ciutadana fem una inversió grossa de cara a la primera implantació en l'àmbit metropolità de Barcelona. L'any 2003 serà l'any en el qual els Mossos d'Esquadra arribaran a Sant Adrià del Besòs, a Badalona, a Santa Coloma de Gramenet i a l'Hospitalet de Llobregat, que serà tot això l'avantsala del que ha de ser el desplegament dels Mossos d'Esquadra a la ciutat de Barcelona entre l'any 2004 i l'any 2005.

I en matèria de justícia, catorze jutjats nous, que es posaran en marxa a Catalunya durant l'any que ve, més la primera fase de la ciutat judicial a la frontera entre Barcelona i Hospitalet.

En aquest àmbit, també, del benestar col·lectiu les polítiques de cultura amb dos eixos fonamentals: aposta clara per a les indústries audiovisuals, com un sector no només de progrés i de vigor cultural del nostre país, sinó també de progrés econòmic del conjunt de Catalunya i, també, l'extensió de la xarxa de biblioteques arreu, gràcies al Conveni que vàrem signar amb la Confederació de Caixes d'Estalvi de Catalunya.

I també dintre d'aquest àmbit del benestar col·lectiu, i finalment, polítiques que no són moltes vegades d'ordre interior, però que sí que afecten el benestar d'altra gent, en aquest cas d'altra gent que no viu concretament a Catalunya. Em refereixo sobretot a les polítiques adreçades en l'àmbit de la cooperació per al desenvolupament.

Vostès saben, i nosaltres hi creiem especialment, que la millor manera o com a mínim una manera més imprescindible de regular i d'orientar millor els fenò-

mens de la immigració que estem experimentant és actuar en origen, i actuar en origen vol dir coses diverses, entre elles vol dir incrementar d'una forma gran els projectes de cooperació al desenvolupament. Això ho fem en la línia del compromís assumit amb la Llei de cooperació en aquest Parlament i, també, amb un instrument nou que serà l'Agència de Cooperació.

En aquest mateix àmbit, de l'actuació en origen dels països que són font de sortida d'immigrants, dir-los que també en el pressupost del 2003 hi ha lògicament una aposta de cara a la xarxa d'oficines que estem començant a implantar a determinats països estrangers i que són oficines de la Generalitat que pretenen regular i orientar millor l'arribada d'immigrants a casa nostra i donar una millor resposta, també, a les empreses del nostre país.

I la darrera prioritat d'aquest pressupost, molt breument esmentada, és la modernització de l'Administració que, entre altres instruments, es fa a través de la implantació massiva de l'administració electrònica. Aquest és el projecte Administració Oberta de Catalunya que, com vostès saben, fem conjuntament amb el món local del nostre país, que és un projecte important en aquesta línia de la modernització de l'Administració i de l'estímul de la participació dels ciutadans en les polítiques públiques i que, lògicament, aquest projecte té resposta pressupostària en els pressupostos de l'any 2003.

Aquestes són les cinc grans prioritats d'aquests pressupostos: infraestructures, innovació i recerca, suport a les famílies, benestar col·lectiu i modernització de l'Administració pública de la Generalitat.

Els pressupostos són, lògicament, una eina bàsica per fer coses. Els pressupostos serveixen per fer coses, és a dir, serveixen per passar dels discursos i de les declaracions públiques als fets concrets i a les realitats concretes. En aquest sentit, de passar en els fets concrets i a les realitats concretes, jo els puc dir, en nom del Govern de la Generalitat, que aquests pressupostos són uns pressupostos importants, perquè donen resposta a reptes que té plantejada la Catalunya d'avui, però també, com els hi deia, perquè són pressupostos que contenen una sèrie de línies i de projectes que van clarament orientats cap a la Catalunya del demà.

Jo els prego i els demano que, després d'escoltar la segona intervenció d'aquesta presentació per part del Govern, per part del conseller d'Economia i Finances, jo demano al Parlament de Catalunya que doni suport a aquests pressupostos de cara a l'any 2003.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Té la paraula, a continuació, l'honorable conseller d'Economia i Finances, el senyor Francesc Homs.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Francesc Homs i Ferret)

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. És la segona vegada que m'adreço a aquesta cambra

per presentar els pressupostos que el Govern de Catalunya proposa al país, uns pressupostos que, també per segona vegada, posen de manifest la major capacitat financera i també el major grau de sobirania que el nou model de finançament ens ha atorgat en el procés de recuperació del nostre autogovern.

Uns pressupostos que s'han construït des del realisme i amb la voluntat política que serveixen de combustible per a l'economia catalana en un moment en què des de fora ens entren conjuntures d'incertesa que afebleixen el nostre creixement econòmic.

Aquests pressupostos que tinc l'honor de presentar en nom del govern, i dins de les prioritats que el conseller en cap ha explicat, ens permetran millorar la qualitat en la prestació dels serveis que administra la Generalitat de Catalunya. També ens permetran donar més contingut social fent arribar a determinats col·lectius amb necessitats les millores continuades del creixement econòmic que hem tingut al llarg de més de vuit anys seguits. També ens permetran donar un impuls a l'economia a través d'una major inversió pública, la qual cosa ens garanteix la creació de llocs de treball, un objectiu prioritari de tota l'acció econòmica del Govern de Catalunya.

Ha dit el conseller en cap que en aquesta ocasió, els pressupostos, doncs, en aquesta sisena legislatura, estan totalment en concordança amb els principis i amb el projecte polític que està impulsant la Federació de Convergència i Unió. Jo voldria afegir aquí i indicar molt especialment al president de la Generalitat que aquest és, president, el vint-i-tresè pressupost que aquesta cambra debatrà; és el vint-i-tresè pressupost proposat pel Govern sota la seva presidència.

El març de 1980, quan Jordi Pujol va ser elegit president de la Generalitat, el pressupost de la Generalitat de Catalunya, en aquell moment, era de 6.970 milions de pessetes –6.970 milions de pessetes; avui és de 18.628 milions d'euros, és a dir, més de 3 bilions de pessetes. Hem sobrepassat la frontera, el límit de 3 bilions de pessetes: 430 vegades més, president, en valor econòmic. És una clara evidència de l'avenç que s'ha obtingut en la recuperació de l'autogovern i de més poder polític per a Catalunya al llarg de tots aquests anys.

Són també uns pressupostos innovadors, com han pogut veure en la intervenció del conseller en cap, en evidenciar tot un conjunt de preferències i d'elements, diguem-ne, prioritaris. Però deixi'ns fer el reguitzell, diguem-ne, seguit de totes les principals novetats que contempla: universalització dels ajuts a la família; complement a les pensions de viduïtat; millora retributiva als professionals en l'àmbit de la sanitat i de l'ensenyament; finiment de la reforma de l'atenció primària; desplegament dels Mossos d'Esquadra en la conurbació de Barcelona; posta en marxa de vint nous jutjats i inici de la ciutat judicial; més recursos per al Pla català de l'habitatge 2002-2007; reducció de les llistes d'espera en catorze procediments quirúrgics; Pla general de formació professional de Catalunya 2003-2006; Observatori del mercat de treball que es posa en marxa; 2.324 noves places residencials d'atenció a la gent gran; increment de la dotació a la cooperació i al desenvolupament; execució del Pla nacional

de regadius; més beques per a la formació d'investigadors; sincrotró i major dotació als nous centres de recerca; increment d'un 26% de les inversions en infraestructura, transport, comunicacions, carreteres i regadius; desplegament de l'Administració oberta de Catalunya; dotació al Pla nacional de joventut; continuar executant els objectius d'extensió de les llars d'infants al país; nou fons de cooperació a petits municipis de més de mil habitants; foment de la indústria audiovisual; noves agències de contractació laboral a l'estranger, les XILA; nou Pla de riscos laborals.

És un llistat de novetats que contempnen la majoria de tots els departaments que integren aquests pressupostos. Aquestes novetats i d'altres que aniran explicitant-se al llarg del debat són una clara mostra d'un govern que governa, d'un govern que governa amb dinamisme, que ho fa amb capacitat i amb la sensibilitat de donar resposta a les principals preocupacions i problemes que tenen avui els ciutadans a Catalunya.

No obstant això, abans de presentar-los els pressupostos i aprofundir-hi, s'ha d'emmarcar quin és el context general de l'economia d'aquest any 2002 i de la previsió que fa el Govern per al 2003.

Així, doncs, voldria ara dedicar uns minuts a traslladar-los a vostès la reflexió que el Govern fa en el context econòmic d'aquest any 2002 i, a continuació, fer les previsions que fem per al 2003.

L'economia de Catalunya presenta actualment un creixement que previsiblement acabarà l'any entorn del 2,1, tres dècimes menys que l'any 2001, que va tancar l'any amb un 2,4; 2,4, tancarem aquest any, previsiblement, amb un 2,1, entorn a mig punt inferior del que vaig anunciar en el seu moment amb motiu de la presentació dels pressupostos per a aquest any 2002, mig punt.

Serà, com també es va dir, un punt anual per damunt del creixement mitjà que experimenta l'economia europea, i en aquest sentit això es complirà. L'economia de Catalunya, al llarg dels darrers dos anys, i especialment l'any 2002 en què ens trobem, està travessant un procés de desacceleració, en part, semblant al que estan experimentant les altres economies occidentals. Hi ha interioritzat –menys del que previsiblement es podia esperar, un 0,3%– l'intens impacte dels fets succeïts el passat 11 de setembre als Estats Units, que van agreujar la situació econòmica americana i van contribuir, encara més, a la recessió dels mercats internacionals.

L'economia catalana és una economia molt oberta, com ens ha explicat el conseller en cap en la intervenció que m'ha precedit, i està plenament orientada cap als mercats internacionals. Fa tan sols deu anys les exportacions de béns i serveis a l'estranger representaven el 20% del nostre producte interior brut, tan sols deu anys; ara en representen el 50%. De tot el conjunt de béns i serveis, fa deu anys, el 20% representava les exportacions que anaven fora del país, actualment és el 50%.

Si fem referència només a la producció industrial, un 32% del producte interior brut català es destina arreu del món –un 32–, arreu del món; un 40, a la resta de l'Estat espanyol, i la diferència al mercat intern català.

Fa tan sols deu anys es destinava a la resta de l'Estat el 55% de la producció industrial i un 15% a la resta del món. Ara, un 32 i un 40. És una evidència clara que el país està orientat cap a l'exterior i que el nostre creixement, cada vegada més, depèn del creixement dels mercats internacionals i, per tant, un debilitament de l'activitat econòmica internacional repercuteix i afebleix el nostre creixement intern.

Si analitzem les exportacions i les importacions de béns i serveis aquest any 2002 s'observa que no han reflectit els creixements previstos, les exportacions s'han mantingut i les importacions han experimentat una lleugera reducció. Cal saber que l'economia catalana està compensant aquest menor dinamisme dels mercats tradicionals europeus, cau, per exemple, en el context de l'Europa, menys d'un 2%, o en els països de l'Amèrica central i del sud, un 9%; amb més exportacions cap a l'Europa de l'est i Rússia, que creix el mercat un 17%; cap a la Xina, que creix un 35%; o cap a Mèxic, que creix un 27%.

No obstant aquestes millores dels mercats on estan creixent les nostres exportacions, no arriben a compensar la davallada dels altres mercats tradicionals.

La recessió entra, doncs, pels mercats internacionals i les incerteses que planegen avui incideixen negativament en la inversió privada i la desacceleren per sota del que estava previst i provoquen el nostre debilitament.

Aquestes dues circumstàncies són les que expliquen el menor creixement que previsiblement tindrem aquest any 2002, repeteixo, un 2,1%, un 0,3% menys que l'any 2001.

En aquesta situació hi ha, sens dubte, elements conjunturals –no tinc temps ara d'explicitar-m'hi–, però també n'hi ha d'estructurals, n'hi ha d'estructurals, davant de l'evolució de les societats occidentals per la dinàmica de la internacionalització i per la incorporació, evidentment, de les noves tecnologies que estan sotragant tots els processos econòmics i canviant les dinàmiques. Si analitzem el creixement de la demanda interna –l'altre aspecte important de la situació de l'economia–, és a dir, la demanda de les famílies i la inversió, observarem que la demanda de les famílies i, pròpiament, la inversió pública són el que estan aguantant el nostre creixement econòmic.

El consum de les llars catalanes –estimulat pel baix cost dels diners– i la inversió pública segueixen sent els motors de la nostra economia en aquests moments. La taxa de creixement de crèdit a les famílies per part de les caixes d'estalvi catalanes –que, com saben, és el 70% de l'activitat financera a Catalunya– creix avui encara un 18%.

El conjunt de les previsions de la inversió pública: Generalitat, més la inversió pública que fa l'Estat a Catalunya, s'incrementa aquest any 2002 un 35%. Tota la inversió pública agregada que fa l'Estat més la que fa la Generalitat a Catalunya s'incrementa aquest any 2002 un 35%. Pròpiament, la inversió que fa la Generalitat s'incrementa aquest any un 39%, i la que fa l'Estat a Catalunya s'incrementa un 24. Tot un esforç d'actuació dintre l'àmbit econòmic que incideix en el creixement de l'economia.

No podem dir el mateix pel que fa a la inversió privada interna, que en termes globals s'ha aturat, però que continua creixent en un àmbit molt concret que és l'àmbit de la construcció i el mercat immobiliari, en què està tenint creixements per damunt del creixement mitjà de l'economia, quasi doblant el creixement mitjà de l'economia.

Una referència a la creació neta d'ocupació. Cal constatar, no obstant això, que el creixement que estem experimentant d'un 2,1% segueix creant ocupació neta a Catalunya. És a dir, el nostre creixement podríem dir que és un creixement de qualitat, perquè moltes vegades l'economia ha crescut i no ha creat ocupació neta. Estem creixent i s'està creant alhora ocupació neta.

Aquest any 2002 la creació d'ocupació neta arribarà a 31.100 nous llocs de treball. No obstant, el nombre de persones en atur s'incrementa moderadament a causa de l'augment de la població activa. Tenim una taxa d'atur registrat entorn del 6,4%, i una taxa d'atur estimat EPA entorn el 9,3%; de les més baixes de tot l'Estat espanyol.

En els darrers quatre anys a Catalunya s'hauran creat 261.000 nous afiliats a la Seguretat Social, és a dir, en aquesta legislatura que acabarem en el 2003 s'hauran creat a Catalunya 261.000 noves places, diguem-ne, de treball, llocs de treball afiliats a la Seguretat Social, netes. Si analitzem en el territori, la mitjana d'atur a Catalunya es troba 2,5 punts per sobre de la mitjana d'atur espanyola i, hi han vint comarques de Catalunya que estan en una taxa d'atur inferior al 5%. Hi ha vint comarques que pràcticament no tenen atur, tot el que és un 5% o per davall del 5% és gairebé el ritme de reposició i de mobilitat de la massa d'ocupació. Vint comarques de Catalunya estan en una taxa d'atur inferior al 5%.

Si fem un comentari a la inflació, ha augmentat per damunt de les previsions fins a situar-se el mes d'octubre en el 4,2% interanual. Una taxa excessivament elevada, que hem de procurar reduir de totes totes, i evitar que erosioni el poder adquisitiu de les rentes i la capacitat de competir amb la resta del món.

La inflació creix si les economies tenen taxes continuades de creixement i si estan immerses en una profunda crisi, o si estan immerses en una profunda crisi o si tenen una taxa continuada de creixement, s'experimenta sempre una evolució a l'alça de la inflació. Per exemple, el país europeu que registra una taxa més elevada d'inflació actualment és Irlanda, que té un 4,5%, país que també, en els últims set, vuit anys, és dels que més ha crescut darrerament.

La implantació de l'euro, no obstant —aquest ha estat el primer any, el 2002, de la implantació de l'euro—, també ha contribuït, en certa forma, a elevar la taxa d'inflació en el nostre país.

En resum, pel que fa, doncs, a l'economia en aquest any 2002, malgrat aquesta evolució més feble i les incerteses que encara planegen en el mercat internacional, cal que sapiguem valorar l'actual situació econòmica i la potencialitat futura que avui té Catalunya. És el novè any consecutiu de creixement en creació neta d'ocupació, i, Catalunya és avui encara una de les eco-

nomies més dinàmiques de la Unió Europea; ocupa més de 2,7 milions de persones i produeix, a través de 260.000 empreses, amb treballadors, un valor superior a 140.000 milions d'euros, més de 23 bilions de pessetes. És una de les regions econòmiques més importants d'Europa i compta amb un teixit d'empreses molt diversificat.

Ningú a l'Estat, ni a molts altres països de la Unió Europea, té aquesta potencialitat ni la riquesa del teixit empresarial que té Catalunya; ni ningú pot presentar el balanç de transformació tecnològica i d'internacionalització que avui presenta la nostra economia. Encara estem mantenint un major dinamisme que el que està experimentant, per exemple, la Unió Europea, el Japó o els Estats Units, i molt més del que ho fan països com Alemanya, França, o Itàlia.

No menyspreem la nostra situació, no contribuïm, amb el pessimisme i amb la desvalorització del que som en termes econòmics, a fer més grans els riscos i les incerteses a què ens hem d'afrontar en els propers anys. Avui es fan necessaris missatges de confiança i d'estímul a la nostra capacitat d'iniciativa per afrontar el futur, perquè tenim una molt bona posició econòmica de sortida per afrontar-lo.

Ara bé, tot i que arreu de l'OCDE s'administra, per a aquest any 2002, una situació d'alentiment econòmic, és també cert que totes les valoracions que s'estan fent en el darrer trimestre d'aquest any 2002 ja aporten alguns criteris i evidències que fan preveure una moderada i lleugera recuperació de la tendència decreixent que hem estat experimentant fins ara: es reactiva el mercat de les exportacions i de les importacions en el darrer trimestre d'aquest any, i s'estan tornant a interioritzar, en l'economia, comportaments que fan preveure un augment de les inversions.

I això em permet entrar, doncs, a quin és l'escenari que el Govern fa per a l'any 2003, on es construeixen els pressupostos que proposem en aquesta cambra per al seu debat i per a la seva previsible aprovació.

Quines són, doncs, aquestes previsions econòmiques per a l'any 2003? Aquests pressupostos es construeixen sobre unes previsions macroeconòmiques en què el creixement del producte interior brut català per a l'any 2003 serà del 2,6, consolidant un llarg cicle de creixement econòmic tot i que, de manera gradual i contínua, s'ha debilitat al llarg dels últims anys. El Banc d'Espanya, i l'OCDE, preveu per a Espanya, l'any que ve, un creixement del 2,5%; la Comissió Europea, del 2,6%; el Fons Monetari Internacional, del 2,7%, i el Govern central, del 3%. És a dir, la majoria d'organismes econòmics assenyalen unes millors perspectives de creixement econòmic per a l'any 2003 de les que en realitat, doncs, es poden arribar aconseguir l'any 2002; tothom apunta que per a l'any 2003 hi pot haver una millora de creixement econòmic..., que la que tancarem aquest any.

El Govern de la Generalitat de Catalunya fa unes previsions que van en la mateixa línia però més realistes; preveu una moderada expectativa del creixement econòmic per a Catalunya inferior a la que ha anunciat el Govern central i més ajustada, és a dir, a un 2,6%.

Aquesta previsió de creixement confirma que aquest creixement estarà per damunt de la mitjana europea. I aquest any 2003 el producte interior brut català pot arribar a uns 139.000 milions d'euros, és a dir, 23 bilions de pessetes. Aquesta previsió de creixement anirà acompanyada, una vegada més, per creació neta de llocs de treball, entorn de 36.800 nous llocs de treball més, i amb una taxa d'atur registrat a l'entorn del 6,5%.

Aquest moderat augment de l'activitat vindrà fonamentat pel manteniment de l'activitat del consum de les llars, amb una taxa de consum de creixement del 2,4; per una moderada recuperació de la inversió privada, 2,9; per la major inversió pública que es preveu, tant de l'Estat com de la Generalitat de Catalunya, i per una previsible recuperació dels mercats internacionals que permetrà un lleuger increment de les exportacions i de les importacions de béns i serveis, en un percentatge entorn del 4%.

Aquestes són les característiques globals del marc econòmic que tenim en aquests moments per a l'any 2002 i les perspectives per a l'any 2003. Sobre aquest context s'ha construït uns pressupostos, que passo, a continuació, a aprofundir-hi i a explicitar-los-en, a vostès, les característiques més destacades.

El Govern de la Generalitat, davant d'aquest context, continua aplicant la política econòmica que venim defensant des de fa temps, que ens ha portat fins a la situació actual, i que està en la línia de les polítiques econòmiques occidentals, que aposten per la reactivació i per la millora de la competitivitat, a través d'unes determinades vies que ho fan factible –instrumentals–, que són les polítiques monetàries; les polítiques, doncs, pressupostàries, expansives, i les polítiques de reformes estructurals.

És evident que la política monetària està reservada al Banc Central Europeu i que la Generalitat no té cap incidència en aquestes decisions. Els baixos tipus d'interès, no obstant, incideixen directament en la nostra economia i estimulen el consum i la inversió interna de l'economia a Catalunya. No obstant això, vull assenyalar que, malgrat el diferencial avui existent entre la taxa d'interès que ha fixat el Banc Central Europeu, 3,25, i la que ha fixat la Reserva Federal americana, 1,25, hi ha una significativa diferència que pot fer pensar en la possibilitat que es redueixi més al llarg dels propers mesos, i alguns països de la Unió Europea poden estar motivats i temptats que s'adoptin decisions en aquesta direcció per incidir encara més en la seva reactivació econòmica.

Per a l'economia catalana, cal ser prudents –cal ser prudents– en aquest context i en les futures decisions de reducció de les taxes d'interès, per la incidència negativa que podria tenir sobre la inflació, que la tenim més alta que els altres països de la Unió Europea, i per la repercussió, també negativa, que podria tenir sobre el rendiment dels estalvis que tenen els ciutadans a Catalunya.

La política pressupostària és un dels principals instruments de la política econòmica del Govern de la Generalitat de Catalunya, a través de la qual pot incidir en el procés de millora de la competitivitat i en la prepa-

ració del país per afrontar els reptes del futur. Els cinc principals eixos que el conseller en cap ha presentat, tots ells, van en aquesta direcció.

Aquesta política pressupostària passa avui per promoure més iniciativa empresarial, més infraestructures, més innovació, més internacionalització; quatre eixos que la federació de Convergència i Unió impulsarà amb força, molt més, en el futur.

Totes les prioritats i els objectius dels departaments, dels organismes, de les empreses públiques, tots els objectius que tots els departaments tenen, àdhuc també els cinc que ha destacat el conseller en cap, es podrien, en termes econòmics, sintetitzar, concentrar en dos objectius que incideixen a millorar la demanda interna i a fomentar la inversió privada i pública i el consum de les llars, que són l'impuls econòmic i el progrés social. En aquests contextos, d'impuls econòmic i progrés social, són les dues línies on convergeixen tot el conjunt d'actuacions que tenen una incidència directa en la demanda interna, en el foment de la inversió privada i pública, i en el consum de les llars.

Pel que fa a l'impuls econòmic i el progrés social, s'han destacat, en la intervenció del conseller en cap, tot un conjunt de referències i de prioritats en els diferents àmbits departamentals.

Passo, doncs, ara, a continuació, a introduir-me en la presentació pròpiament de les xifres i a anar esbossant, doncs, el contingut i l'estructura del pressupost.

Unes primeres reflexions pel que fa al capítol dels ingressos. Pel que fa, doncs, a l'estat d'ingressos, de tot el pressupost del sector públic administratiu més l'activitat del sector públic empresarial, és a dir, el total consolidat, es preveuen uns ingressos globals de 18.628 milions d'euros, un 10,2% més que el pressupost de l'any 2002; si m'ho permeten, sobrepassa el límit global, com he dit abans, dels 3 bilions de pessetes.

Els ingressos corresponents al sector públic administratiu, és a dir, ja un subconjunt de la totalitat, que integra els propis departaments de la Generalitat, els organismes autònoms administratius i el consolidat del Servei Català de la Salut i de l'Institut Català de la Salut i l'ICASS, representen, globalment, uns ingressos de 16.298 milions d'euros, és a dir, un 8,4% més; un 8,4% més és, pròpiament, el creixement, diguem-ne, de tot el que és el pressupost més central i bàsic de la Generalitat. El 95% d'aquests ingressos d'aquest sector són no financers i procedeixen de les operacions corrents derivades dels impostos directes, dels impostos indirectes, de les taxes i dels ingressos patrimonials, així com també de les transferències de capital que procedeixen d'altres administracions, centrals i de la Unió Europea.

El volum global dels ingressos no financers de tot el subsector públic administratiu de la Generalitat creix un 7,6%. Aquest creixement és degut al nou model de finançament autonòmic que ens permet dotar l'Administració pública de la Generalitat de Catalunya de més recursos, atesa la participació directa en dotze tributs de l'Estat que avui paguen els catalans a Catalunya. Si analitzem, de tot el sector públic administratiu, aquells ingressos que estan vinculats al sistema de fi-

nançament, és a dir, tenint en compte, a més dels dotze tributs cedits, els fons de suficiència, els fons específics en l'àmbit de la sanitat i els convenis de finançament de la policia autonòmica per a l'any 2003, la variació dels ingressos que s'incrementa l'any que ve és un 8,2% més.

Voldria fer unes referències a l'aplicació i el seguiment del model de finançament autonòmic. És el segon pressupost, com he dit, del nou model de finançament autonòmic, i es posa clarament de manifest la major dotació de recursos que aquest aporta a la Generalitat de Catalunya, si el comparem amb el model de finançament anterior. Les previsions del nou model de finançament s'estan complint aquest any 2002. Per segon any consecutiu, es constaten, doncs, els guanys anuals del nou model de finançament tal com he informat en diverses ocasions aquest Parlament. Concretament, vaig anunciar en el seu moment que en aquest any 2002, el primer del nou model, s'obtidria un increment, un guany, a l'entorn de 85.990 milions de pessetes, dèiem llavors; que es consoliden en el proper any 2003, totes elles, i que, a més a més, s'incrementen fins arribar a la xifra de 117.000 milions de pessetes de guanys addicionals.

Doncs, bé, aquestes previsions, reitero, s'estan complint i es compliran l'any 2003. Fins i tot és probable que les liquidacions, que ara passen a tenir una major transcendència, perquè una part, diguem-ne, del sistema ja pivota en les liquidacions dels exercicis posteriors..., les liquidacions tindran, cada vegada més, una major rellevància, perquè les previsions de les liquidacions, com potser en el debat es podrà posar de manifest, ens preveuen uns possibles increments de recursos.

Vull reiterar que per a aquest any 2002 el pressupost aprovat per aquesta cambra s'està executant, pràcticament, en les seves previsions inicials, i el complirem en els seus objectius generals. Fa uns minuts ha entrat a la cambra la presentació de l'última informació trimestral, la que correspon al 30 de setembre –que no estem obligats a presentar-la fins el 31 de desembre; doncs, ja s'ha entrat avui, per informació dels diputats–, en què ja es veuen nou mesos, dels dotze d'aquest any 2002, en què l'execució dels pressupostos va en línia, i, previsiblement, complirem estrictament les previsions pressupostàries que aquest Parlament va aprovar.

Per a l'any que ve, l'increment obtingut en el primer any d'aplicació del model de finançament és de 1.400 milions d'euros, que és el que s'integra en el pressupost d'aquest any; que es consolida plenament per a l'any que ve, i, a més, s'augmenten els ingressos disponibles amb 1.000 milions d'euros addicionals, dins dels quals queden integrades les previsions dels guanys addicionals que el nou model ens permet per al segon any.

L'explicació d'aquesta millora en les fonts de finançament resideix, només, en una raó, que és que els recursos de la Generalitat avui depenen directament dels impostos que paguen els catalans a Catalunya, i, atesa la major pressió fiscal que té Catalunya amb relació a

la mitjana de l'Estat, ens està aportant més recursos, que fins ara anaven a l'Administració central. Aquesta és l'única explicació. Catalunya té una pressió fiscal molt més alta que la mitjana i, en fer dependre els nostres recursos directament dels impostos que paguen els catalans, vindran, ara, i en el futur, sempre, més recursos dels que ens vindrien amb un sistema anterior, que ens dotava dels recursos procedents de la mitjana de la recaptacions de tot l'Estat. Aquesta és l'essència estructural del guany que té Catalunya amb relació a les altres comunitats autònomes.

Voldria fer, en aquest sentit, una referència a les previsions que el Govern ha fet de quines seran aquestes possibles previsions de recaptació d'ingressos per a l'any 2003. S'ha previst un escenari moderat de l'evolució dels impostos; no obstant, atesos els mecanismes del nou model de finançament en la liquidació de l'exercici corresponent, si han estat més elevades les recaptacions, ens aportarà més recursos en les liquidacions.

Vull indicar, en aquest sentit, que les recaptacions que es preveuen per impostos estan situades en taxes previsiblement entre el 3 i el 6%. Entre el 3 i el 6% van totes les estimacions que es preveuen en la majoria d'alguns impostos, i només en els impostos dels alcohols, que creix perquè han canviat els criteris i els tipus de l'àmbit de l'Estat, i en l'impost d'actes jurídics documentats, que creix en el mercat immobiliari per damunt del doble del creixement de la mitjana del creixement econòmic del país, reflecteix un increment de recaptació superior a aquests percentatges.

Actualment, la recaptació, doncs, de tots els impostos, pel que fa a l'any 2002, està sent lleugerament més elevada del que vam preveure inicialment en la confecció dels pressupostos per a aquest any.

Pel que fa a la globalitat dels impostos de Catalunya, s'està augmentant l'any 2001 i l'any 2002 a una taxa mitjana de creixement dels impostos de l'ordre del 7,2 –l'any 2001– i del 6,6 –l'any 2002. L'evolució és superior a la previsió que es fa en aquests moments; ens pot donar, doncs, una previsió no encertada de futurs ingressos. Per això, tots els percentatges d'estimació que es fan se situen entre un 3 i un 6%, amb caràcter general.

És ben cert que el nou model, si hi ha creixement econòmic, deixa Catalunya amb més recursos dels que fins ara anaven a l'Administració central. I caldrà veure en un futur, amb conjuntures de recessió, si són més profundes i més crítiques, quin és l'impacte d'aquest model en el nostre sistema. Aquest és el risc: participem més quan les coses van més bé i assumim riscos i responsabilitats si les coses no van tan bé. Però fins ara no era així; fins ara, mai teníem la participació en els guanys si la situació econòmica anava bé. I portem vuit anys continuats de creixement econòmic en els quals no ha revertit, fins als dos últims, la millora del creixement econòmic que ha tingut Catalunya al llarg de tots aquests vuit anys.

El nou model ens ha donat, també, més capacitat normativa. I, en aquest sentit, una novetat addicional que tenen aquests pressupostos en el capítol d'ingressos és

tot el que fa referència a les mesures fiscals que s'introdueixen en la Llei d'acompanyament. El capítol d'ingressos interioritza el canvi del marc legal, fent ús de la nova capacitat normativa que ens dóna el nou model de finançament.

La major sobirania d'aquesta cambra que aporta en matèria de tributs el nou model, ens permetrà fer-ne ús –el Govern creu que n'hem de fer ús– i prioritzem alguns criteris, incidint en els impostos que paguen els catalans per a determinats collectius.

Faig referència a les mesures que afecten l'IRPF, l'impost sobre el patrimoni, l'impost sobre successions i donacions, l'impost sobre transmissions patrimonials i l'impost sobre actes jurídics documentats, que seran comentats amb tot detall en la presentació del Projecte de Llei de mesures fiscals i administratives.

El pressupost de despeses fiscals d'aquests pressupostos arriben a la quantia de 1.378 milions d'euros, amb un increment important respecte a l'any 2001. Això és una clara mostra de l'ús que es fa de la capacitat normativa en la direcció de baixar la pressió fiscal als ciutadans de Catalunya, de manera selectiva, per a determinats collectius com la família amb fills, les persones amb disminucions, la gent gran, els aturats, els joves de menys de trenta-dos anys. En aquests collectius hi van totes les revisions selectives de la rebaixada de la pressió fiscal, i amb el propòsit d'incidir prioritàriament en una realitat com és l'accés a l'habitatge.

Pel que fa a les despeses..., pel que fa a les despeses el pressupost global del sector públic administratiu i empresarial creix en la mateixa quantia estimada per als ingressos; és a dir, un 10,2%. Per tant, els pressupostos que es presenten a aquesta cambra són equilibrats: respecten els criteris del que coneixem com a dèficit zero, que significa que es planifica la futura despesa estrictament en funció del volum d'ingressos de què es disposarà. No es planifica gastar més recursos dels quals es disposarà en els ingressos.

Les operacions corrents, en el capítol estructural comptable dels pressupostos, creixen un 8,2; és a dir, per sota del creixement total dels pressupostos. Si analitzem el detall dels capítols, no tots, potser els més rellevants, doncs, el capítol de despeses, de sector públic administratiu quant al capítol de personal –capítol 1– s'incrementa un 9,1. Com és que s'incrementa tant aquest capítol, un 9,1?

Bàsicament, degut a les millores de les actualitzacions de les rendes del personal de les administracions públiques, en l'àmbit, doncs, del personal professional de l'ensenyament i els professionals de la sanitat concertada i de l'ICS, com també dels professionals de les presons i la resta de tot el personal administratiu, amb l'actualització de les rendes d'aquests collectius acordades amb els agents sindicals; doncs, aquí hi ha una part de l'explicació d'aquest increment.

Però, després, el desplegament dels Mossos d'Esquadra ens infereix un creixement del capítol 1, de personal; el nou personal de justícia, també, i el nou personal que té el Departament d'Ensenyament, que també creix la població escolaritzada, i, per tant, creix, també, el personal d'Ensenyament en aquest àmbit.

Pel que fa al capítol 3, l'altre capítol interessant de comentar, és el capítol que fa referència als interessos financers..., com a conseqüència de la gestió que es ve portant a terme de refinançament del deute viu, aprofitant els menors tipus d'interès en el mercat, en aquest capítol 3 ens estalviem 53 milions d'euros; és a dir, es redueixen un 11% les despeses en aquest capítol. Malgrat, doncs, aquest menor cost financer que té el refinançament de l'endeutament viu, malgrat aquest menor cost, cal esmentar que l'endeutament global sí que creix un 3,6%, però la despesa financera ens baixa com a conseqüència del menor, diguem-ne, volum que té avui aquesta despesa, atesos els tipus d'interessos més baixos que en aquests moments hi ha en el mercat.

Pel que fa al capítol de les operacions de capital –capítol 6, capítol 7–, totes les operacions de capital, s'incrementen en un 15,8, les corresponents al sector públic administratiu i empresarial, que inclou també les societats mercantils.

Si atenem, ja, la distribució de la despesa, en funció de les diverses, doncs, àrees d'actuació departamentals i funcionals, podríem dedicar una estona a comentar tot el capítol de la inversió, de manera transversal, atenent tot el volum d'inversió pública que es fa.

En aquest àmbit, el de la inversió pública, que portarà a terme la Generalitat de Catalunya l'any 2003, representa la quantia de 3.697 milions d'euros; és a dir, un increment d'un 26,3%. Tota la inversió pública, que executarà directament la Generalitat i a través dels seus organismes, aquest any 2003, puja a 3.697 milions d'euros: un 26% més que la d'aquest any 2002.

Aquesta inversió pública, que impulsa la Generalitat, s'agrupa en quatre línies d'actuació: la primera és la inversió pròpiament que fa el sector públic administratiu a través de tots els departaments de la Generalitat de Catalunya, que representa 1.565 milions d'euros, un 42% del total de la inversió pública que es fa des de la Generalitat de Catalunya –un 42% es fa per a tota l'actuació directa dels departaments i creix, com els he dit, globalment, un 26.

En segon lloc, la inversió que porta a terme el sector públic empresarial, que representa 884 milions d'euros, un 24% del total de la inversió pública que fa la Generalitat.

En tercer lloc, la que realitzen les societats mercantils i la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que són 466 milions d'euros, un 13% del total.

I, finalment, la part anual, corresponent a l'any 2003, del Pla addicional d'infraestructures, que representa 781 milions d'euros, un 21% del total. Només un 21% del total correspon al Pla addicional d'infraestructures, el restant, quasi el 80%, és inversió directa que es fa entre els departaments i tots els organismes públics i empresarials de la Generalitat. És el volum més important d'inversió pública que mai s'ha executat des del Govern de la Generalitat de Catalunya en els últims vint anys: 3.697 milions d'euros no s'havien mai executat en inversió pública a Catalunya.

L'Estat central, malgrat l'increment de la seva inversió a Catalunya, que preveu també un increment impor-

tant de la inversió pública a Catalunya, que representa un 25,4%, invertirà 2.557 milions d'euros; la Generalitat, 3.697, i l'Administració central a Catalunya, 2.557.

Si sumem aquestes dues quantitats, la de la Generalitat i la del Govern central, arribem a la xifra de més de 6.200 milions d'euros; és a dir, més d'un bilió de pesetes d'inversió directa l'any 2003. Aquest és un dels eixos per on s'incideix directament en la reactivació i en la millora de l'economia per a l'any 2003. Tot un esforç d'inversió pública entre l'Administració de la Generalitat, que és la que fa el volum més gros, i l'Estat. En aquest conjunt, Generalitat i Estat, la Generalitat executa el 60% de la inversió pública i l'Estat central, l'Administració central de l'Estat, el 40%.

Aquest volum d'inversió incidirà, serà un motor de l'impuls econòmic i ajudarà a crear ocupació a Catalunya l'any que ve. El destí d'aquesta inversió pública està molt distribuït territorialment i per als diversos àmbits de l'acció pública. Garanteix més infraestructures, millor educació, més seguretat, més cultura, més sostenibilitat, més recerca i desenvolupament, i, sobretot, més serveis socials i atenció a la família i a la gent gran amb dependència.

Les inversions destinades a infraestructures del transport són les més importants: quasi un 20% de totes les inversions que es fan l'any 2003 van dedicades a infraestructures del transport. És el cas del metro lleuger, Trinitat Nova - Can Cuiàs, del perllongament de la línia 5 o de la mateixa línia 9, com comentava el conseller en cap. En aquest capítol hi va el 20% de tota la inversió pública que es fa.

La segona, diguem-ne, direcció a on va la inversió pública és a millorar i ampliar la xarxa viària, amb el desdoblament de l'Eix del Llobregat, la ronda nord de Granollers, un tram de l'Eix Transversal, la carretera C-17, Montesquiú - Sant Quirze, la variant Palau-solità i Plegamans, etcètera. Aquí hi va el volum també..., el segon volum més important.

El tercer és l'àmbit del medi ambient i regadius, amb un increment d'un 14%, que fa viable el Pla de sanejament d'aigües residuals, al qual hi va un paquet de la inversió que es preveu.

El quart és l'habitatge i els barris, amb un increment del 15% en la inversió que es preveu, destinada a la promoció directa d'habitatges, tant els dirigits a la remodelació com els habitatges de protecció oficial com els habitatges dirigits als joves.

En termes absoluts, la inversió es concentra en l'àmbit metropolità: un 57%. En canvi, en els àmbits territorials, on la inversió *per capita* se situa per damunt de la mitjana, que són les comarques dels Pirineus, de les Terres de l'Ebre i les comarques de Ponent, que són les que..., en aquests àmbits, s'hi inverteix *per capita* els majors índexs de volum d'inversió pública.

Voldria fer ara uns comentaris a alguns departaments, molt ràpids, no m'hi puc detallar, i faré simplement unes referències breus amb alguns comentaris d'alguns departaments.

En primer lloc, voldria fer referència al pressupost d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació,

que és de 702 milions d'euros, amb un increment del 8,1%. Però en què les polítiques que es fan directes per incidir en la recerca i en la innovació creixen un 17%, si desgravem, diguem-ne, retirem totes aquelles despeses més pròpiament de funcionament que van en l'àmbit més d'universitats.

Cal destacar, pel que fa als recursos humans, que el Programa de beques per a la formació d'investigadors és un dels elements «novedosos». El programa ICREA i l'aplicació del nou sistema de finançament universitari, així com el Pla d'inversions universitàries, són algunes de les característiques noves que té el pressupost.

En l'àmbit de les infraestructures de recerca, també cal esmentar el Projecte del sincrotró al Vallès i els nous centres de recerca, vinculats a disciplines científiques, que se'ls dota de més, diguem-ne, recursos, com són: l'Institut Català d'Investigació Química, l'Institut Català de Ciències Fotòniques, l'Institut Català de Ciències Cardiovasculars, l'Institut d'Investigacions Biomèdiques i el Centre de Regulació Genòmica.

En l'àmbit de la millora de la societat de la informació, el pressupost destinat a la societat de la informació passa a 21,3 milions d'euros, un 13,4% més. Cal destacar la dotació destinada a l'Administració Oberta de Catalunya, que permet impulsar el procés de modernització de l'Administració catalana, així com les xarxes de telecentres, l'extensió de la telefonia mòbil en el territori i l'extensió de l'ADSL en el territori, com ha esmentat el conseller en cap.

En l'àmbit del Departament d'Agricultura, i incorporant també en aquestes previsions les actuacions que fa l'Institut Català de Crèdit Agrari, es passa a un pressupost de 146 milions d'euros; és a dir, un 15,4% més. Es fomenten les inversions agràries a través de la major dotació pressupostària, el Programa de desenvolupament rural de Catalunya, amb la finalitat d'evitar la davallada demogràfica en les zones rurals, i es posa èmfasi en la incorporació de joves menors de quaranta anys en el sector agrari. Així mateix, es dota de més recursos el Pla nacional de regadius i el Pla de reestructuració de cooperatives en determinades comarques.

El pressupost que es destina a les polítiques de treball i foment de la indústria, el comerç i el turisme i l'energia passa a 421 milions d'euros, un 7,9% d'increment. Com a novetats en aquest Departament, cal destacar els nous centres de contractació en l'àmbit dels centres de contractació a l'estranger, XILA; la dotació del Servei d'Ocupació de Catalunya; el Pla de riscos laborals, que es dota; el Pla de Formació Professional de Catalunya 2003-2006, que es dota per primera vegada; la creació de l'Observatori del Mercat de Treball, que es posa en funcionament, que integra els tres sistemes de formació professional –la reglada, l'ocupacional i la contínua– dins del Consell Català de la Formació Professional, les millores de les dotacions pressupostàries a la internacionalització econòmica a través del Copca i a la iniciativa empresarial a través del Cidem, on es promou l'extensió dels centres d'innovació tecnològica, els trampolins tecnològics, i els fons de capital risc Invertec i Invernova com a novetats per a l'any que ve. Així mateix, el Pla de l'energia de Catalunya, amb la

major, també, dotació que es donarà al Pla de promoció turística i al Pla de modernització del comerç.

Pel que fa al foment de la inversió de la petita empresa i treballadors autònoms, vull esmentar i comentar que el pressupost preveu una major dotació de capital a l'ICF i a l'ICCA, així com la creació d'una societat de garantia recíproca a Catalunya, que ara no n'existeix cap, de dos fons, també, de capital risc, per canalitzar operacions de capital risc, i dos fons de titulització de cartera de crèdits amb les caixes d'estalvi de Catalunya, amb totes les deu caixes, que ja s'ha signat, i un altre amb tot el sector financer. Amb aquests dos fons de titulització de crèdit del sector financer català es destinarà una línia de finançament a les petites empreses i als treballadors autònoms amb bonificació en el tipus d'interès i amb un suport a la cobertura d'aval per part de l'ICF a les operacions que gestioni el sector financer, tota una línia de suport i de foment a la inversió privada per a les petites empreses i per als treballadors autònoms. També amb aquestes dotacions de capital a l'ICF es podran fer evidents els majors compromisos de suport a la Fira, que s'hauran de dotar a partir d'aquest any 2003.

El Departament de PTOP incrementa en 80,3 milions d'euros el seu pressupost i passa a un pressupost global de 858 milions d'euros, és a dir un 10,3% més, i el Departament de Medi Ambient incrementa les seves previsions en 11,7 milions d'euros, que passa a 156 milions d'euros, un 8,2% més. A aquests dos departaments la prioritat és l'acció inversora que ha estat comentada abans en detall.

En un altre context del pressupost, en l'àmbit més social, la prioritat, la segona prioritat –la primera és l'impuls econòmic i la inversió pública, aquella segona és les despeses en l'àmbit social, família i progrés– em permet entrar a comentar alguns dels departaments de contingut social.

En primer lloc, els he de dir que tot el pressupost de la Generalitat, tot el que administren els àmbits socials i els departaments, empreses públiques i organismes en l'àmbit social, representa el 64% de tot el pressupost. És a dir, el pressupost de la Generalitat té un gran contingut social per les competències que administrem, que representen en termes de pressupost el 64% de tot el pressupost de la Generalitat.

Fent un comentari al Departament de Sanitat, vull esmentar i destacar, en primer lloc, la importància que té econòmicament el Departament de Sanitat i Seguretat Social, que incrementa la seva dotació en 390 milions d'euros i que administra un pressupost total de més de 5.491 milions d'euros, un 34% del total del pressupost per a l'any 2003 i un increment respecte a l'any 2002 del 7,6.

En les previsions per a l'any que ve s'hi contempla, entre d'altres, la finalització de la reforma de l'atenció primària; l'avenç en la reducció de les llistes d'espera per a les intervencions quirúrgiques, i es fan les previsions econòmiques per donar compliment al decret aprovat pel Govern de terminis màxims per a catorze procediments quirúrgics a càrrec del Servei Català de la Salut; el Pla integral d'urgències de Catalunya, i es dona compliment als propòsits del Govern de millorar les retribucions del personal sanitari. Es contemplen

aquí les previsions pressupostàries que donen compliment a l'acord a què s'ha arribat amb els agents socials per a un augment de les retribucions del personal estatutari dels hospitals públics de l'ICS, que suposa una millora molt substancial, retributiva, important, en aquest personal, i també el desenvolupament de la carrera professional d'aquests col·lectius professionals. Així mateix, també es preveu el mateix per al personal dels hospitals concertats de la XHUP, donant viabilitat al conveni col·lectiu sectorial que s'ha acordat amb els agents socials.

En l'àmbit d'Ensenyament, és el segon departament en importància pel volum econòmic en el context social, que representa 2.903 milions d'euros, s'incrementa en 178,6 milions d'euros, i preveu noves dotacions per als centres; l'aplicació de l'acord de govern per a la millora retributiva del personal docent de l'ensenyament públic no universitari; així mateix, contempla també l'aplicació de la Llei de conciliació de vida laboral i familiar i el Pla d'inversions per a la creació de nous centres i millores dels existents, i continua també donant-se, diguem-ne, continuïtat al compromís de creació de llars d'infants per donar compliment al compromís que té el Govern en aquest àmbit. Es mantenen les previsions pressupostàries per a aquests objectius i es milloren i se'n doten més per a l'any 2003.

Pel que fa al Departament de Benestar i Família, aquest és el departament que més creix l'any 2003, un 20,8% més que l'any 2002, i assumeix un volum de recursos global de 600,8 milions d'euros. El nou model de finançament ens ha permès incrementar en prop d'un 70% en dos anys aquest Departament; en dos anys, des del nou model de finançament, el Departament de Benestar i Família s'incrementarà un 70% més. Això és fer arribar el nou model de finançament, la major dotació de recursos, a la gent més necessitada i als col·lectius més necessitats de l'acció de suport del Govern.

Això és clarament un reflex de la voluntat del Govern de prioritzar en l'àmbit social i atendre aquestes necessitats de la gent amb més dificultats i que, sovint, el creixement econòmic que hem experimentat al llarg dels vuit anys no els ha beneficiat com a d'altres.

En aquest camp del Departament de Benestar i Família podem comentar breument la primera novetat, que és la universalització dels ajuts a les famílies, la universalització d'ajut a les famílies amb infants fins a tres anys i fins a sis anys en el cas de famílies nombroses, compromís anunciat reiteradament en aquesta cambra pel president Pujol i, concretament, fa poc, en el debat d'investidura.

Aquesta mesura es va introduir per primera vegada en el pressupost de l'any 2000 i s'ha anat ampliant progressivament l'import de l'ajut, i el límit de la renda també s'ha anat ampliant per accedir-hi, fins a arribar a l'any 2003, en què el que es fa és que s'universalitza el límit d'accés per renda i es preveu la incidència d'aquest ajut directe a les famílies a un col·lectiu de més de 178.000 beneficiaris en aquest àmbit d'actuació.

Una segona novetat són els complements de les pensions de viudetat. És, per primera vegada, un nou concepte que s'interioritzarà en el pressupost de la Gene-

ralitat de Catalunya. És un concepte nou que s'inicia amb voluntat de permanència, de permanència i de millora progressiva, no és una mesura per a un any, ni per a dos, ni per a tres, és una mesura que s'inicia amb la voluntat de mantenir-la i millorar-la en el temps.

Es dota amb una previsió la secció de pensions i ajuts per valor de 30 milions d'euros ampliable, que es destinarà a completar les pensions de viudetat de Catalunya d'acord amb els criteris i els límits que fixi aquest Parlament en el debat que tindrà lloc a continuació d'aquest debat de totalitat. Així mateix, s'incrementen les previsions del Programa «Viure en família», als programes destinats a l'atenció a la violència domèstica i a fer efectiu, també, el Pla estratègic de conciliació de la vida familiar, laboral i escolar.

Pel que fa a la gent gran, es preveuen 2.314 noves places residencials d'atenció a la gent gran, 326 noves places de centres de dia. En l'àmbit de les persones amb disminució, es creen 400 noves places en centres ocupacionals, i es creen 533 noves places en residències i llars residencials i 35 noves places en centres especials de treball.

Pel que fa a l'àmbit d'inclusió social, es creen 280 noves places d'acolliment residencial d'atenció a la salut mental, 35 nous punts Òmia i 6 nous plans comarcals d'integració a immigrants, així com 5 nous plans de desenvolupament comunitari a barris, que, amb els que ja avui existeixen, s'afecten ja a 83 barris a tot Catalunya. Es crea una borsa d'habitatge social per a les persones amb dificultats i un nou sistema d'ajuts al pagament d'habitatges de lloguer, adreçats a famílies en situació d'alta vulnerabilitat social.

En l'àmbit de la formació d'adults, es preveuen 15.000 persones més que seran alumnes dels cursos de formació.

En el capítol de la política d'habitatge, d'acord amb les prioritats del Govern, les previsions pressupostàries per a les polítiques d'habitatge que s'adrecen bàsicament als col·lectius menys afavorits i als joves experimenten un increment superior al 30%. Es preveu l'aplicació del Pla català de l'habitatge 2002-2007, que prioritza les ajudes a l'accés, a la promoció, a la rehabilitació, com també a la construcció directa d'habitatges de protecció social.

Aquests pressupostos preveuen també per a l'any 2003 les noves modificacions fiscals en matèria d'habitatges sobre el tram autonòmic de l'IRPF per facilitar als joves l'accés a l'habitatge, joves de menys de trenta-dos anys, tant de lloguer com de compra, i les reduccions en l'impost de donacions, en l'impost de successions, en l'impost sobre actes jurídics documentats, per a les persones joves de menys de trenta-dos anys, per als col·lectius que formen part de les famílies nombroses, per a les persones en situació d'atur, per a les persones en situacions de disminucions i per a les persones de més de seixanta-cinc anys jubilades.

Cal destacar la línia de suport financer que l'ICF destina a la rehabilitació i lloguer d'habitatges per a joves, per als promotors que s'acullin al Pla català de l'habitatge, per posar habitatge a disposició dels joves per ser objecte d'adquisició en règim de lloguer.

En aquest àmbit també social vull fer un comentari de les novetats que es fan en l'àmbit del tercer sector, en què s'introdueixen unes novetats procedimentals de gestió pressupostària. Es preveu l'autorització de convocatòries de subvencions plurianuals per períodes de tres anys, que permetrà canviar el sistema de dotació dels recursos a les entitats que accedeixin en aquestes convocatòries. És a dir, les fundacions, les associacions, les entitats, que s'integren dins de l'àmbit del tercer sector podran accedir a les convocatòries per períodes, diguem-ne, trianuals, i la dotació dels recursos es farà per mensualitats, amb una liquidació final de la dotació assignada, en què es revisarà un 2% del volum global de subvenció en la liquidació. Cada mes se'ls assignaran les quantitats a compte i el 2% assignat es revisarà en la liquidació final.

En aquest context vull comentar l'increment del 14% de la partida pressupostària destinada a la cooperació i el desenvolupament, que passa ara en aquests moments a dotar-se d'un pressupost de 24,9 milions d'euros, donant compliment a les previsions indicades per aquest Parlament i previstes en la recent Llei, aprovada per aquesta cambra, de cooperació al desenvolupament. Es preveu la posada en marxa de l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament com a entitat de dret públic de la Generalitat, que té per objecte gestionar la política catalana de cooperació al desenvolupament de la Generalitat.

En el Departament de Justícia i Interior... Una altra de les novetats que inclouen aquests pressupostos es situa dins el nou Departament de Justícia i Interior, que creix un 8,6% i passa a ser el tercer departament de la Generalitat de Catalunya en volum total de pressupost.

Cal destacar en aquest àmbit l'increment de la plantilla com a conseqüència dels nous jutjats, el desplegament dels Mossos d'Esquadra i els Bombers en el territori i l'aplicació dels darrers acords sindicals penitenciaris, que preveuen noves dotacions i millores retributives.

Les previsions pressupostàries van destinades a assegurar el desplegament dels Mossos d'Esquadra el 2003 a Badalona, a Sant Adrià, a Premià de Mar, a Santa Coloma de Gramenet i a l'Hospitalet de Llobregat.

L'any 2003 es posaran en marxa vint nous jutjats a tot Catalunya, s'iniciaran les obres de la ciutat de la justícia de Barcelona i l'Hospitalet i nous palaus de justícia, com els de Figueres, Arenys de Mar, la Seu d'Urgell, Cerdanyola del Vallès, Cornellà de Llobregat, el Prat de Llobregat, el Vendrell, Igualada, Olot, Sant Boi de Llobregat, Vilafranca del Penedès i Vilanova i la Geltrú.

En l'àmbit de la política cultural i audiovisual, que integra quatre línies d'actuació..., la pròpiament dirigida a fomentar la cultura, que creix un 7%, on tot el programa d'extensió de les biblioteques n'és un element destacat; en segon camp, la promoció d'inversió en matèria d'esports, que creix un 11,3%; el foment de la indústria audiovisual com a tercer àmbit, que, juntament amb les línies de crèdit de l'ICF, les actuacions de l'ICIC i de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, creix molt significativament i s'hi destinen més de 65 milions d'euros l'any 2003, i la quarta és l'aportació a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que passa la dotació directa a 130 milions d'euros, un

10% més, i s'amplia la capacitat, diguem-ne, d'endeutament de l'entitat a 84 milions d'euros addicionals, donant d'aquesta manera estrictament compliment al compromís del contracte programa signat entre la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, amb el suport de tot el Consell d'Administració, i el Govern de la Generalitat.

Finalment –i acabo, senyor president–, un comentari a l'endeutament. Pel que fa a l'endeutament i d'acord amb les normes SEC'95, que són les normes que tenim obligació de seguir d'acord, diguem-ne, amb la Unió Europea, d'acord amb el Ministeri d'Hisenda i el Banc d'Espanya, que són les normes que estableixen els criteris de mesura i d'anàlisi de l'endeutament de totes les administracions públiques a la Unió Europea i a l'Estat espanyol, per tant, pel que fa a l'endeutament i d'acord amb aquestes normes SEC'95, que són aquests criteris de referència, el volum global d'endeutament del sector públic administratiu de la Generalitat de Catalunya per a l'any 2003 serà de 9.857 milions d'euros. La reducció dels tipus d'interès ens està afavorint la gestió d'aquest endeutament i ens permet una disminució del cost financer de l'endeutament viu de la Generalitat, es refinaça l'endeutament a curt i llarg termini, es cancel·len els endeutaments que vencen i es refinancen i se n'emeten de nous. El volum global de gestió d'aquest endeutament ens genera un cost financer més baix que el que teníem l'any 2002, 53 milions d'euros menys dels que teníem en aquest pressupost de l'any 2002, tot i que per a l'any 2003 s'incrementarà l'endeutament, d'acord amb les normes SEC'95, de 351 milions d'euros, és a dir, un 3,6% més. El capítol III, de despeses financeres, no obstant això, es redueix d'un 11%, pel baix cost que té en aquest moment la gestió d'aquest endeutament en cost financer d'avui amb relació a totes les cancel·lacions que ens arriben en aquest any 2003, contractades amb uns costos financers anteriors molt més alts.

El pes relatiu de l'endeutament viu, norma SEC'95, dins del pressupost i dins de l'economia de Catalunya, es redueix l'any 2003. Passa de representar, aquest any 2002, un 7,5 del PIB català, a un 7,3, l'any 2003, del PIB català. Per tant, reduïrem l'endeutament en termes de PIB en l'economia de Catalunya.

I en termes, doncs, de pes sobre el pressupost, passa d'un 54% del total del pressupost del 2002, a un 51% del total del pressupost de l'any 2003. I els interessos més les amortitzacions de tot l'endeutament viu –el que ens costa, diguem-ne, mantenir aquest endeutament viu d'acord amb les normes SEC– també es redueix en pes relatiu sobre el total dels ingressos corrents, que passa d'un 7,1 a un 6,8 l'any 2003.

Acabo, senyor president. Senyores i senyors diputats, disculpin, doncs, l'extensió de la presentació del programa del pressupost, tot i que crec que és més breu que el que vaig fer l'any passat, i la complexitat i la dificultat de la comprensió de les explicacions tècniques i econòmiques i financeres del pressupost, però fins aquí el que havia d'explicar-los quant a contingut d'aquest pressupost, quant a presentació i quant a donar-los les xifres més destacades.

Ara el debatrem. Cal fer-ho. És bo que ho fem, i estic segur que el debat serà enriquidor i productiu. Només els demano que ho fem pensant en les necessitats de

creixement econòmic que té el país, en les necessitats de major inversió que avui cal fer per al país, i sobretot pensant també en les necessitats de les persones, avui, que tenen més dificultats de seguir la situació econòmica que avui administrem.

En començar aquesta legislatura, el pressupost de la Generalitat era d'1,9 bilions de pessetes, posteriorment s'ha acordat un nou model de finançament que ens ha proporcionat més recursos, més capacitat normativa, és a dir, més autogovern, més sobirania. Avui tenim –i tenen vostès– el darrer pressupost d'aquesta legislatura: 16.298 milions d'euros, 2,7 bilions de pessetes, és a dir, un increment de més d'un 40%. En aquesta legislatura, vostès han tingut a la seva disposició debatre i discutir un pressupost, des de l'inici fins ara, un 40% més, tot un avenç quantitatiu que ens ha permès prioritzar, prioritzar més l'acció de Govern, l'acció que fa el Govern de la Generalitat de Catalunya en aquells àmbits que més requereix, la nostra societat, una acció pública directa.

Vàrem dir que si disposàvem de més recursos, aquests arribarien a les persones, i així ha estat; els dos darrers pressupostos d'aquesta legislatura ens han permès, de manera gradual i progressiva, fer arribar la millora del finançament autonòmic i la millora del creixement de l'economia de Catalunya a moltes més persones al país. Ara, el país necessita el seu debat sobre aquests pressupostos, i sàpiguen que el país, al meu entendre, necessita l'estabilitat i l'impuls d'aquests pressupostos. No fer-ho possible, no aprovar-los, forçar una pròrroga de l'actual pressupost per oportunitat política partidista, no s'entendria ni seria responsable a judici del Govern. Per això, estic segur que, amb el treball i les aportacions de tots vostès, sabrem buscar el consens necessari i tirar endavant aquests pressupostos per bé del país.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor conseller. Passem ara a la primera esmena a la totalitat... Senyor Ribó, demana la paraula? *(Pausa.)*

El Sr. Ribó i Massó

Per una qüestió d'ordre, president. Segons el Reglament de la cambra i les normes de la Mesa per a aquest debat, el pressupost de la Generalitat ha de ser presentat per un membre del Govern. Hi ha hagut dos membres del Govern que han intervingut. El Reglament també preveu que cada vegada que un membre del Govern intervé, s'obre torn de paraules. Li demanaríem que habilités dos torns d'intervencions, amb els temps corresponents, un per a la presentació del pressupost, i un per a la presentació de la presentació del pressupost.

(Pausa llarga.)

El president

Vista la qüestió plantejada pel senyor diputat, suspensem la sessió per cinc minuts.

La sessió se suspèn a tres quarts de dotze i dos minuts i es reprèn a tres quarts i dotze minuts.

Prego a les senyores i els senyors diputats que prenguin possessió del seu escó, perquè es reprèn la sessió.

Donaré resposta a la consideració que ha fet l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó sobre la matèria.

Realment, a les normes consta, al punt *b* de l'article 2, que el debat de totalitat s'inicia amb la presentació del Projecte per un membre del Govern. El Govern, en aquest cas, ha fet el que li correspon, que és presentar el pressupost en un acte, diguem-ne, parlamentari únic. A més, no té límit de temps, i així s'ha acomplert. A l'entendre meu, personal, i amb l'assessorament que em correspon, el torn s'inicia de nou quan el Govern interromp el procés parlamentari, i aleshores sí que es genera aquest torn nou. No ha sigut aquest cas, no ha interromput el procés parlamentari que generi un nou torn de tots els grups parlamentaris. I aleshores, com que realment a les normes diu: «per un membre del Govern», cal interpretar això, aquest «un», no des del punt de vista de nombre, quantitatiu, sinó des del punt de vista indeterminat (*remor de veus*), i per tant, en aquest sentit, la proposta que fa la presidència és que s'entengui que s'ha fet un únic acte parlamentari, fet per dos membres del Govern, i que el Govern no ha interferit el procés parlamentari com per generar un segon torn.

Senyor Ribó, té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, en gramàtica catalana i en normativa reglamentària a totes les cambres, es diferencia entre el Govern col·legi –Govern– i quan es diu: «*un* membre del Govern.» Si es diu: «*un* membre del Govern», aquí, a Singapur i a les Bahames, on sigui, sempre vol dir *una* sola persona i no el col·legi, el Govern.

(*Remor de veus.*)

El president

No és excloent la seva interpretació de la paraula «un», perquè si hem estudiat gramàtica, també se sap que existeix l'article indeterminat en la gramàtica, senyor Ribó. I segon, li he de dir que la força interpretativa de la proposta que els faig és que el Govern no ha interferit en el procés parlamentari, sinó que ha actuat en el lloc que li correspon, i que s'ha distribuït el temps, com faran també vostès, segurament, en moltes de les intervencions que hi han ara. I és en aquest sentit que prego que, tot i que reconec la base de la seva intervenció, m'admeti la proposta que faig.

Té la paraula, senyor Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, acato, òbviament, la decisió de la presidència, només una petita precisió. El Reglament distingeix clarament quan hi ha taxat el temps d'intervenció, que són els grups, i és quan poden compartir-lo, del Govern, que no té cap límit de temps, i, per tant, com a col·legi pot actuar, o pot actuar com a membres. I el Reglament diu taxativament que cada vegada que *un* membre del Govern intervé, s'obre un torn. Li he dit que començava per acatar, òbviament, la seva interpretació.

El president

Jo li agraeixo les dues coses, senyor Ribó. Primer, aquest acatament, que li agraeixo sincerament, i la segona, que la seva intervenció té una certa base, i que, per tant, així la hi considero.

Moltes gràcies.

Passem ara, per tant, a la primera esmena a la totalitat. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. Senyor Homs, lamento que l'any passat vagi ser vostè qui ens va fer retardar la discussió dels pressupostos, pel trànsit i per no sé quantes coses més, i avui ha estat aquest petit incident que ens ha impedit entrar amb celeritat en el debat.

Senyors del Govern, vostès haurien de llegir el llibre de John Maynard Keynes, *How to pay for the War*, escrit l'any 40, quan en el prefaci d'aquest diu que, en economia, quan s'aborden amb subterfugis o amagant la realitat les polítiques a emprendre, es cau en polítiques de covardia.

Evidentment, no estem en la situació que descrivia John Maynard Keynes l'any 40, que era l'inici de la Segona Guerra Mundial, però aquest Govern ens porta un pressupost que és un autèntic desori quant a elaboració, i amb una situació difícil, des del punt de vista econòmic, sense cap de les previsions que ni de forma, ni de mètode, ni de contingut caldria per debatre'l seriosament.

No m'estendré, perquè no tinc temps, en demostrar-los la importància d'un debat pressupostari; el que sí que els vull recordar, a totes i a tots, és que hem tingut deu dies per analitzar un document pressupostari, per pujar en aquesta tribuna i pronunciar-nos-hi: deu dies. D'un pressupost que va tan farcit de desori i de desgavell que ni el mateix Govern sap, i pregunto al Govern –a un membre o al Govern, a qui vulgui– si és veritat o no que tot ciutadà de Catalunya que a partir d'ara compri una «vivenda» li haurà baixat la possibilitat de deduir per hipoteca vora de tres punts –per tant encarirem el cost de la «vivenda». Perquè, resulta que sobre això podem anar a escriure volums i volums, com avui apareix ja en mitjans de comunicació, a partir d'un treball seriós del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i que el Govern avui ha passat com qui trepitja ous, sobre el tema.

I els pregunto, per exemple, com és possible que, reordenant el Govern de Catalunya, surti el Decret de transferència de menors, de Justícia a Benestar i Família, i en el pressupost de la Generalitat continuem havent d'esmenar i discutir sobre menors al Departament de Justícia. És això, o no, una prova de desori?

És, o no, una prova de desori que el Govern hagi ignorat per complet les lleis que obliguen a consultar els consells corresponents abans de presentar el pressupost al Parlament de Catalunya? Els llegeixo només una de tantes lleis: Llei 27/85, del 27 de desembre de l'Escola de Policia de Catalunya. «És facultat del Consell de Direcció de l'Escola aprovar o desestimar l'avantprojecte del pressupost.» Quan han convocat el Consell

de l'Escola de Policia, el Consell de l'Escola d'Administració, el Consell... I em faria avorrit amb la tirallonga d'òrgans que haurien d'haver convocat per a la discussió i aprovació d'aquest pressupost.

Vostès varen cridar a corre-cuita, a finals de vacances, els seus funcionaris, perquè elaboressin un pressupost, quan encara especulaven sobre si el prorrogarien o no el prorrogarien. I per aquest motiu, i alguns altres que després referiré, ens presenten un autèntic desori d'exercici pressupostari. La Llei d'acompanyament, senyor Homs i senyor Mas, ja ha superat totes les fantasies imaginatives, a banda del tema de la constitucionalitat, del poti-poti que es pot fer en coses molt serioses, com la que he citat de l'habitatge. I ho han fet sense cap mena de diàleg, ens han convidat a unes amables converses al despatx del senyor Homs; converses, quan feia bastants dies que el pressupost estava en aquesta casa, ep!, amb una petita excepció, òbvia, amb el PP no hi ha hagut converses amables, amb el PP hi ha hagut clar intercanvi, de tal forma que, per exemple, els recomano que llegeixin l'informe econòmic del pressupost, capítol tercer, que és un autèntic publireportatge d'aplaudiment al pressupost general de l'Estat –el venen molt millor que els mateixos membres del Govern de la nació–, i aquí s'explica, en part, les converses Rato - Mas - Mas - Rato, m'és igual– amb el corresponent –perdó per l'expressió– cabreig o actitud d'empipament per part de la minoria catalana a Madrid, i s'explica que el PP pugui dir, amb tota l'autoritat del món, que som copartícips en aquest pressupost. Desori que ve agreujat, senyores i senyors diputats, per un fet molt elemental i lamentable, que tenim l'òrgan de control de fiscalització del Govern de Catalunya en crisi total, bloquejat; desori que tenim amb la Sindicatura de Comptes, on no ja es trameten els documents pertinents per aquesta cambra per poder analitzar seriosament els exercicis pressupostaris. És així com el Govern de Catalunya tracta la llei més important, la que fixa totes les prioritats polítiques durant tot un any, de cara al debat amb un òrgan democràtic com és aquesta cambra?

Miri, jo voldria entrar en detall, senyor Homs, a parlar del quadre macroeconòmic i d'aquestes voluntats de moderat optimisme. No es tracta de ser, en absolut, alarmista, es tracta de ser realista, i tots i totes els que observen l'economia ens diuen que tenim una seriosa tendència a la baixa. I la majoria de governs madurs del món estan fent polítiques de revisió d'expectatives i estan fent polítiques d'activació econòmica. És evident que Espanya i Catalunya tenen un creixement superior a la resta de la Unió Europea, però també tenen una inflació superior i parteixen d'una base molt inferior. I la Unió Europea ens adverteix de l'altíssima taxa de precarietat, de la inflació, d'un conjunt de temàtiques, de les quals vostès no en volen parlar, i continuen encaparrats en quadres com aquest (*l'orador mostra un gràfic*) que ens demostren que vostès preveien un determinat creixement del PIB pel 2002, que ha baixat espectacularment aquesta previsió –és aquesta corba– i es torna a disparar la previsió pel 2003.

I veurem què haurem de dir quan arribin les dades del 2003, perquè, senyors del Govern, el seu conseller d'Economia i Finances en aquesta tribuna l'any passat

ens tractava pràcticament d'ignorants quan dèiem que el 2,7% de previsió de creixement per al 2002 era un somni, i al *Diari de Sessions* em remeto. I avui el senyor conseller d'Economia ens deia: «No, és que és el 2,1.» El mateix que els va dir als portaveus d'Economia, que els va reunir fa molts pocs dies en sessió oficial i els va dir: «El pressupost posa el 2,6, però jo sé que serà el 2,1.» Quina broma, parlem del trenta i escaig per cent de diferència. Perquè algú es pensi de què parlem, no parlem purament i simplement del 0,5%: del 30% de diferència a la baixa de les previsions pressupostàries. És molt lleuger això, senyor Homs, és molt poc seriós. Això no forma part de l'optimisme, això forma part d'una política de l'estruç, de no voler reconèixer com el quadre macroeconòmic pot afectar seriosament moltes de les previsions; pot afectar, d'entrada, una cosa que no volen ni discutir, com està canviant la idea del Vicens Vives sobre que Catalunya era la fàbrica d'Espanya, i de discutir seriosament quin model de desenvolupament volem per a aquest país.

Ens han parlat d'impuls econòmic, i de les famílies i de les persones no ens han dit ni mu, sobre quin model de desenvolupament i amb quina capacitat de sostenibilitat. Ens ho diu el rànquing empresarial: només la meitat de les trenta empreses més importants catalanes són aquí i l'altra meitat depenen de fora. Ens ho diuen les previsions de tots els informes, com el de Caixa de Catalunya que ens parla que l'activitat industrial no creixerà el 2003. Ens ho diu la taxa d'inflació, la qual, òbviament, és una de les que pot minar, molt més que les seves mesures pressupostàries, la capacitat d'adquisició de la gent. Això sí, la propaganda continua i anem rebent fulletons darrere fulletons que hi ha control sobre el consum i que hi ha una vigilància –es diu, textualment, molt més que vigilància–, que es rastregen les botigues i els centres comercials i els establiments per part de la Generalitat a la recerca que no apugin els preus. I resulta que en aquest exercici pressupostari s'estan desmantellant els organismes de control sobre el consum i sobre el comerç. Com rastregem les botigues? Com es noten les polítiques de la Generalitat de Catalunya, per exemple, en el camp de l'hostaleria per fer front a aquesta ràtio, en certa forma, desfermada de la inflació?

Les dues grans afirmacions que fins ara havien servit a aquest Govern per presentar els pressupostos és que eren pressupostos expansius i pressupostos redistributius. I em vull aturar una estona en aquestes dues afirmacions. Es pot dir que són pressupostos expansius quan creixen un 8%, o un 10% si mirem el consolidat, i si li restem la inflació parlem d'un creixement del 4 i del 6, quan creixen dos punts menys que els pressupostos de l'any 2002 –dos punts menys que els pressupostos de l'any 2002? Es pot dir que són expansius, quan posen a finançament extrapressupostari 5.200 milions d'euros, a finançament extrapressupostari? Després hi entrarem amb calma, en això què significa. Es pot dir que són expansius quan el deute de la Generalitat sense el consolidat és més de la meitat del pressupost i el global és dos terços del pressupost?

Miri, la societat civil catalana, que està molt viva, però molt viva, els està enviant constants senyals d'alerta, els diu que creixem per sota la mitjana espanyola, els

diu que falten grans empreses, els diu que falta una aposta per la recerca i el desenvolupament, els diu que la formació és insuficient, els diu que les infraestructures ofeguen el creixement, els diu que els centres de direcció econòmica es desplacen, que fa falta un grup dirigent. Ho diu tota institució seriosa, de qualsevol color social i polític que avui analitzi la realitat catalana, des del Cercle d'Economia fins a les caixes, des del Foment fins als col·legis d'enginyers. És un clam, des dels sindicats fins a organitzacions empresarials, i els plouen documents, i ens plouen documents posant-nos l'evidència que hi han molts senyals que es desplacen sobre l'economia catalana. Ens ho demana el president de la Cambra de Comerç, recentment elegit: cal un esforç inversor que avui no es produeix. I vostès es presenten aquí dient que fan els pressupostos expansius amb un gran esforç inversor.

Mirin, aquest és el Pla addicional d'infraestructures, construccions i equipaments del pressupost de Catalunya. Mirin-lo: així, ara, mirin el gruix que té, aquest és el Pla. Li treuen les pàgines inicials, i van directament al text, i les xifres són tres pàgines de text i de xifres amb lletra grossa, perquè ho vegin ben clar. I què ens diuen? Finançament, el finançament de la totalitat d'actuacions dels punts *a* i *b* –que són inversions en construccions i equipaments i grans infraestructures–, sobre aquests dos punts, «seran a càrrec dels pressupostos futurs», futurs de la Generalitat, «comptant amb aportacions», ara ve el més bo, «amb aportacions provinents de l'Administració central, dels fons europeus, així com dels seus beneficiaris». Central, europeus i beneficiaris, i la Generalitat de Catalunya?

Anem a analitzar què posa a la Generalitat de Catalunya. Són infraestructures, són la ciutat de la justícia, la reforma de l'ensenyament, els centres penitenciaris, els edificis judicials, bombers, centres primaris, recerca. Eix del Llobregat o Bracons, que, recordin vostès, estava ja en un pla que tenia una pàgina menys, eh? Hem crescut una pàgina més, començava estant ja en aquell pla, tan prim com aquest, que vàrem veure l'any passat, eh? Igualada - Manresa, Segarra - Garrigues, compta!, 6 milions d'euros pels estudis previs, eh?, aquesta és una cançó que els que som veterans d'aquesta casa hem sentit des que el president de la Generalitat fou investit per primera vegada. Línia 9 del metro, algunes d'aquestes inversions podrien ser extrapressupostàries, però totes, la gran majoria no.

Agafem la línia 9, cas emblemàtic. Una decidida voluntat de privatitzar la línia 9 del metro, i ho dic de cara al Grup d'Esquerra Republicana i el Grup Socialista que, al seu dia, quan varen discutir la Llei de creació de béns i infraestructures ferroviàries, es varen quedar sols apuntant aquesta possibilitat i votant-hi en contra. I ara ja tenim el parany aquí, al damunt de la taula. Què els diran? Algú –després veurem qui pot ser aquest algú–, «vostè faci la línia 9, quan la faci li transferirem el deute i ja el recuperarà». Com? «Farem un contracte programa i pagarà l'Administració central, la Generalitat i la local i les tarifes.» La Unió Europea diu clarament que no es poden excloure de privatitzacions les línies de metro, per seguretat i per integració de xarxa. Senyors del Govern, qui serà l'afortunat beneficiari de la concessió? Ja ho van intentar amb aquella

Llei, a què m'he referit abans, i després ho van retirar i ara hi tornen.

Deia que el Pla parlava que ens finançaríem amb inversions europees, amb els beneficiaris –ja han començat a parlar dels beneficiaris– i amb l'Administració central. Com és possible que en tants anys, no és una qüestió d'aquest exercici, estiguem clarament per sota la mitjana espanyola d'inversió estatal a Catalunya? Com és possible que, tenint el 15 i escaig per cent de la població, en el total racionalitzat d'inversions estiguem al 5,28? Com és possible que Convergència i Unió, grup seriós parlamentari a Madrid, que pacta un conjunt d'esmenes i inversions a l'exercici del 2002, i que totes hagin desaparegut del mapa, i mai més ben dit, del mapa, perquè són infraestructures? On són les inversions pactades per Convergència i Unió en el pressupost que està aplicant aquest any? És que no les pensem reclamar? És que no existeixen aquests compromisos? Compromisos que haurien d'anar molt més ràpid perquè estem molt endarrerits, segons diu la societat civil, segons diu qualsevol càlcul econòmic, i hem de recuperar molt terreny per reduir el dèficit en equipament en capital públic.

Pràcticament, per exemple, no s'ha construït ni una sola nova línia ferroviària a Catalunya, per part del Govern de l'Estat, des de l'inici de la Generalitat actual. Vostès em podran respondre: «L'AVE.» L'AVE és un transport de ferrocarril per tot el territori de l'Estat, que connecta moltes zones del mateix. Digui'ns una sola línia nova de rodalia o similar que s'hagi construït per part del Govern de l'Estat en aquests anys que vostès governen, per citar un dels exemples necessaris per incrementar el nivell de vida i allò que parlem tots a Catalunya.

Pressupostos expansius? En els departaments tampoc és que sigui així. Mirin, vostès varen presentar amb gran orquestra el nou canvi de govern. El macrodepartament que presideix el senyor Fernández i Teixidó, vostè, quan incrementa en aquest pressupost? Molt per sota de la mitjana i, si li treu la inflació, un 3%. O sigui, la gran aposta d'ajuntar Indústria, Treball, Comerç, Turisme, resulta que està per sota la mitjana de l'increment i amb un increment molt inferior si descomptem amb euros reals, quan fa falta una reforma seriosa en turisme, un dels sectors més segurs que tindriem a Catalunya; quan fa falta una nova política industrial; quan fa falta un seriós esforç sobre ocupació; quan ens vénen senyals d'advertència com la de Lear o la de Volkswagen –i no tinc temps de comentar-ne cap de les dues. És clar, petit detall, això sí, més del 50% del pressupost de la Generalitat es desplaça a òrgans externs o a mans privades, sense control parlamentari i renunciant a l'acció pública per part del Govern. Aquesta és la política de relançament de l'economia?

O agafin vostès un departament, que hauré de tornar a analitzar en l'apartat de família i benestar, com és el d'Ensenyament. Creix per sota la mitjana, el Departament d'Ensenyament! Quan hi ha un problema seriós de centres públics o dels concertats, o d'escoles bressol.

El Departament d'Universitats, no eren la innovació i la recerca unes apostes necessàries? Quant creix el Departament d'Universitats respecte a la globalitat del pressupost?

En segon lloc, vostès diuen que és un pressupost redistributiu. Mirin, l'estat del benestar es pot fer des de les comunitats autònomes excepte en un sol tema: pensions. En tots els altres temes vostès tenen les palanques més importants, en pensions, no. Ah, que curiós! S'han anat a agafar amb les dues mans a la palanca pensions –ara en parlem– i les palanques serioses, com les han bellugat?

Sanitat, creix per sota la mitjana del pressupost. Cultura, creix sensiblement per sota la mitjana... Si a Cultura li treuen la inflació creix un 2,5%. L'aposta cultural d'aquest Govern! I ara treguin-li vostès les grans infraestructures culturals i vegin el que queda per a cultura de base, per a xarxa territorial, per a teatre, per a biblioteques, per a indústria cultural, les misèries que queden en aquest pressupost!

En aquest afany de redistribuir vostès han agafat dues banderes emblemàtiques per a vostès en un any, òbviament, preelectoral. L'habitatge i el departament de família i benestar. Habitatge, amb una aposta claríssima per la compra, moltes més mesures per a la compra, moltíssimes més que per al lloguer.

L'habitatge, que el van encarint vostès. L'any passat, sense que ningú de nosaltres ens n'adonéssim –i ens podem autocriticar per això, per cul d'olla, també, nosaltres– van pujar a tot Catalunya l'impost d'actes jurídics documentats. O sigui, hipoteques i escriptures, el van doblar. Això sí, com que anava ben amagadet com acostumen a fer amb el pressupost, i ens van donar un temps molt important, vol dir, nul, per debatre'l seriosament, van colar quelcom que van haver d'advertir als col·legis de notaris. Aquest any, senyores i senyors diputats, ja estem advertits, tornen a pujar l'impost d'actes jurídics documentats.

I no sé si el que fan –i els ho torno a preguntar perquè m'ho contestin– també encareix la vivenda, amb el que és aquesta possible rebaixa de les deduccions a l'IRPF. M'agradaria sortir del dubte sobre la matèria. Crec que la ciutadania de Catalunya té dret a sortir del dubte.

Habitatge. Un 1% menys a l'IRPF per als pares que donin diners per als seus fills, i nul impost sobre donacions, successió, herència en vida. Quins són els pares que poden aportar diner de debò per comprar vivendes als seus fills? És una política de redistribució social?

Benestar i família. Aquest és un departament –i la felicitat, consellera– que creix i de debò: un 21%; són 100 milions d'euros, no és que tampoc sigui..., perquè, és clar, tenien un departament que estava sota terra –siguem seriosos, també!–, amb problemes molt importants de tercera edat, d'assistència domiciliària, de residències, de malalties cròniques, de disminuïts, de marginació, de pobresa. Molt apostant per basar-se en la majoria dels esforços en la xarxa privada. Poc pública i, si poc pública, sovint, municipal. O equipaments de la Generalitat gestionats per entitats privades.

Amb una manca gran de control sobre aquesta xarxa, no tant en el tractament pels escàndols que han tingut determinats centres de gent gran, en què hi ha hagut fins i tot morts, però sí en la gestió econòmica. I amb cap ús per part del Govern –i m'agradaria que em desmentissin– de les auditories que es fan sobre la ges-

tió d'aquests centres. Ara, perdoni, consellera, el que sembla que li importa més al Govern no és tant això com –avui s'han entretingut en aquest tema– la pensió complementària en viduïtat. També siguem seriosos en aquest tema.

La Seguretat Social pertany, per competència, al Govern central, i a lleis de l'Estat. És un dret constitucional garantir i consolidar la Seguretat Social. Té un superàvit des de fa tres anys i el Govern d'Espanya, amb els vots de Convergència i Unió, any rere any, envia a cobrir altres dèficits de l'Estat el superàvit de la Seguretat Social. Això està passant, any rere any, amb els seus vots, i això són milers i milers de milions, estem parlant de la xifra més important de pressupost públic. No facin demagògia.

Primer, on de debò es remenen les garrofes de les pensions, vostès estan contribuint a enviar a altres finalitats el que està pactat, normat i aprovat que calia anar a compensar el forat de la Seguretat Social.

Ara bé, vostès, que no tenen competència, creen una figura al marge de la Seguretat Social. No està normada, enlloc del pressupost està normada. No sabem quins criteris hi hauran per a la seva assignació; no està censada. Pot ser no gastada o, fins i tot, pot ser que passem uns mesos calculant com la gastarem i, quina casualitat, un mes abans de les eleccions alguns rebran 40.000 pessetes. Com se'n diu, d'això? És l'«aguinaldo» de l'any 99, o no se'n recorden, ja, de l'«aguinaldo» de l'any 99? On és, senyor Pujol, el complement de pensions que va anunciar amb gran orquestra abans de les eleccions del 99, fent servir la mateixa palanca? On està, en aquest pressupost, i a l'anterior, i a l'anterior? En aquests pressupostos que han crescut tant on són els «aguinaldos» que un any van fer servir per intentar captar vots de cara a unes eleccions?

Són, en aquest sentit, clarament una mesura de lleugeresa de responsabilitat de Govern. Perquè sobre un problema real, punyent, com és el baix nivell de les pensions de viduïtat, que és un escàndol, allà on s'han d'arreglar encara és hora que vostès contribueixin a esmenar-ho i, en canvi, aquí, ara, on no tenen les competències, creen aquesta figura.

Una autèntica política redistributiva, senyores i senyors diputats, és –com diria Amartya Sen, com diu Amartya Sen en els seus llibres, premi Catalunya– «fer pagar més qui més té per oferir més serveis a qui menys té, amb polítiques pròpies de serveis.» Vostès fan al revés: fan un enorme cost fiscal en aquest pressupost –ara hi entrarem– i va a mans privades amb allò de: «Agafa el xec i posa't a córrer!» On van a parar les deduccions dels costos fiscals? A qui beneficia en aquest pressupost el cost fiscal que reconeix l'actual Govern? Per què renuncien a fer acció pública amb els diners que recaptin? Per què la seva política és deduir els qui tenen, perquè llavors facin el que vulguin, amb més d'un 50% que va al camp privat?

El cost fiscal està a l'IRPF, als lloguers, als préstecs, en donacions, està en altre tipus de deduccions –com l'OJD de determinades capes.

Segons vostès, és un altre d'aquests fantàstics informes que ens passen –l'informe del cost fiscal em sembla

que té dues pàgines de lletra segura, o sigui, supera ja l'anterior— és de 1.378 milions d'euros. 1.378 milions d'euros. 230.000 milions de pessetes. El nostre Grup Parlamentari s'ha pres la molèstia de demanar a dues entitats per separat, de l'habitatge, de promoció pública, quants habitatges podríem construir amb aquest cost: 11.000 habitatges de lloguer, de parc públic de lloguer es podrien construir amb el cost fiscal d'enguany dels pressupostos. És un exemple com qualsevol altre; 11.000 habitatges de lloguer es podrien construir enguany.

Què és més rendible per a Catalunya? Que els que tenen més quan donen per comprar pis als seus fills no paguin impostos o anar a construir i a promoure, realment, el que no ha fet mai aquest Govern, la promoció social d'habitatge?

Anem als ingressos. En els ingressos, és clar, primer, el senyor Homs ens ha fet aquí un cant que, a més, li ha dedicat —i ho entenc, per tot el mèrit de l'obra de govern de vint-i-tres anys— al president Pujol: «Estiguem orgullosos que hem crescut des del primer pressupost fins a l'actual.» Senyor Homs, no confonguem descentralització de la despesa amb descentralització del poder polític. I a mi m'agradaria poder felicitar a Jordi Pujol que, en paral·lel a aquest creixement de la despesa hem tingut un enfortiment de l'autogovern de Catalunya. Perquè en les grans qüestions, com li he demostrat amb la perla del seu pressupost, amb les pensions, no podem més que passar la mà per la paret quan vénen les decisions més importants.

El creixement dels ingressos és bastant més moderat del que vostès ens han presentat. La cistella d'ingressos, la famosa cistella del nou sistema de finançament, creix pràcticament com la inflació. Però, fixin-se vostès on creixen de debò els ingressos. L'IRPF, un 5,3%, però, en canvi, la majoria d'impostos indirectes de la Generalitat de Catalunya vora un 12%. Aquí i a qualsevol lloc del món d'això se'n diu política inequívoca. Fer créixer els indirectes i no els directes. I la majoria dels indirectes creixen a cavall del *boom* immobiliari; com més especulació, no s'amoïnin, més recaptació! Perquè són els impostos que vostès estan apujant, amb una falsa política de ser vius, perquè com que veuen que aquí hi ha el *boom* aquí collem els cargols.

Per cert, ens agradaria que ens diguessin per què baixa el fons de suficiència del 2002 al 2003? Perquè, escoltin, tantes alegries sobre el nostre finançament, per què baixa el fons de suficiència?

La Llei pressupostària —i perdoni, senyor president, tres pinzellades per acabar coses que es mereixerien molt més temps que no pas deu dies o mitja hora, com es faria a qualsevol parlament seriós—, la Llei pressupostària nosaltres no hem sabut trobar res que afecti la reforma de l'Administració pública ni des del capítol de sous, més enllà d'un increment del 2% —demanaríem si és que hi ha algun complement que no hem sabut trobar, que devem ser bastant, així, ignorants en el tractament d'aquest tipus de documents—, no hem sabut trobar novetats que millorin els mecanismes de control i transparència, com ha de fer una llei pressupostària, per exemple, les liquidacions de pressupostos, que ja últimament sembla que són escadusseres, ni

sobre el sector públic de la Generalitat. Si sobre això també han fet coses, li demano que il·lustri la nostra ignorància sobre temes tan importants.

M'agradaria entretenir-me en la Llei d'acompanyament, perquè a part d'aquella perla de cripticitat i d'opacitat, com és possible que se'ls ocorri tractar l'IRPF sobre vivendes a la Llei d'acompanyament i, amagat, entremig dels articles —i no em diguin que això no és opacitat i cripticitat— trobem coses tan «peregrires», perdó, tan estrambòtiques com la Llei de mútues, que canvia —molt adreçat *ad casum* a l'Aliança— quan han anunciat vostès que aviat vindria una llei de mútues, el canvi de la Llei de caixes, evidentment, *ad personam*, en aquest cas, no tant *ad casum*.

L'urbanisme, les reformes d'urbanisme quan fa molt poc hem aprovat una llei d'urbanisme en aquesta casa, o la Llei de comerç. O la creació d'un cos d'inspectors fiscals de la Generalitat de Catalunya. Agafi's fort. Ara es crearan 200 places d'inspectors fiscals de la Generalitat de Catalunya. Pregunta: hi ha algun acord amb l'Agència Tributària? S'han plantejat la gestió mixta? Tenen els censos i les bases per posar-se a treballar? No anem de nou a un galimaties de superposició per incapacitat d'avançar no en la descentralització de la despesa, en la descentralització del poder polític.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El món local torna a ser la ventafocs del pressupost. Del color que sigui, senyores i senyors diputat. Hi ha alcaldes que m'escolten de qualsevol partit polític. Tornen a abaixar les aportacions pressupostàries per al món local. I, tornarem a sentir allò que ens diuen regidors i alcaldes de tots colors: «Sort en tenim de les diputacions, que ens poden suplir!».

M'agradaria entretenir-me, i no ho faré perquè m'estic passant, amb escriure, del temps que tinc, en la proposta que nosaltres volem brindar per millorar aquests pressupostos. Li diré que li semblaria inspirada en aquell esplèndid llibre del gran novel·lista José Luis Sanpedro, *El mercado y la globalización*, quan, amb un seny propi de la seva edat i havent vist moltíssimes coses, ens diu: «Compte, que cal més que mai acció pública.» On posaríem l'accent? Evidentment en conselleries que vostès han situat per sota de la meitat...

El vicepresident primer

Senyor Ribó...

El Sr. Ribó i Massó

...Sanitat —acabo—, Ensenyament, Universitats, Medi... Hem parlat d'habitatge... M'agradaria tenir temps de parlar-li d'una concepció alternativa a la de vostès en seguretat, no de la del *coco* de la inseguretat, sinó de la política que atacaria les arrels del problema de la inseguretat. I vostè ja coneix, perquè és un bon lector de mitjans de comunicació, si no, després li ho explicaré, que això ho plantejaríem amb figures fiscals bastant diferents de les que vostès ens han portat en aquest pressupost.

Gràcies, president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ribó. Per al torn de rèplica, en nom del Govern, té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Finances.

El conseller d'Economia i Finances

Gràcies, senyor president. Gràcies, també, senyor Ribó. Ha començat vostè la seva intervenció apellant a la necessitat de mantenir un debat serè, eh?; iniciava la seva intervenció, doncs, reclamant serenitat, i li agraeixo la intervenció que ha fet, que ha sigut serena, que ha sigut tranquil·la; ha sigut, doncs, en fi, molt lògica d'un debat intel·ligent i profund i concret, sense «desmadraments», no?, i sense neguits.

Apellava vostè a una cita de Keynes, dient que..., una referència de Keynes, dient que la política de la covardia..., eh? Ja la conec, la referència, l'anàlisi de Keynes sobre la política de la covardia, però aquests pressupostos, si són alguna cosa, no tenen res a veure amb el que Keynes argumenta en el seu llibre sobre la política de les covardies o de les polítiques pressupostàries covardes. Keynes apella a les polítiques actives, eh?, que incideixen en les reactivacions. I aquest és un pressupost, si és alguna cosa aquest pressupost, expansiu i reactivador, eh?, reactivador o per al creixement de la inversió i per a la incidència directa a la demanda interna, no? Però, de totes maneres, no vull fer un debat intel·lectual amb vostè perquè segur que seria difícil que ens poséssim d'acord, seria difícil que ens poséssim d'acord en un debat més intel·lectualitzat sobre les polítiques econòmiques.

Bé, jo li vull dir, en primer lloc, també fent una referència al final..., sempre surt en el debat de pressupostos els percentatges comparats de què creix un departament, què creix l'altre, i sempre hi ha una anàlisi comparativa entre dos departaments, dels percentatges de dos departaments, i la resta dels departaments. Sanitat i Ensenyament tenen un volum pressupostari, una base pressupostària molt ampla, –molt ampla–, i sempre, lògicament, perquè la base és molt ampla, els percentatges sempre són una mica més petits. Si vostè diu que vostè tindria unes altres prioritats, i ha esmentat que les prioritats del seu departament seria pujar Sanitat i pujar Ensenyament molt més del que fem, li prego que en el torn de rèplica em digui quant més, em digui si sap quantes peles són quant més, i que em digui com les hem de pagar, eh? Perquè, és clar, és molt fàcil pujar aquí i dir: «Nosaltres faríem un pressupost alternatiu, presentariem un creixement del pressupost del Departament de Sanitat i d'Ensenyament, per sobre del que vostès ho fan.» Doncs jo li demano que em digui quant, perquè jo li contestaré això, quantes peles són, i li diré o li preguntaré que em digui què és el que hem de tocar dels impostos per pagar més despeses en sanitat i ensenyament.

(Remor de veus.)

Ara, si el percentatge és una mica més petit, no vol dir –no vol dir– que el pressupost de la Generalitat no prioritzi aquests camps, perquè Ensenyament i Sanitat s'emporten el volum més important de recursos en ter-

mes quantitativus, però de molt; gairebé és, aquests dos departaments, molt més que la totalitat de tots els altres departaments, no? Per tant, no tornem a fer el debat dels termes relatius; en tot cas, si vostè creu que n'hem de posar més a Sanitat i n'hem de posar a Ensenyament, torni a pujar aquí i em digui quant, i jo li contestaré a veure, doncs, això, com es fa, com es paga o com... Això apellant a la crítica que m'ha volgut fer, apellant a les argumentacions de Sampedro, eh?, a les tesis dels seus llibres sobre la globalització, no?

Bé, jo estic d'acord amb l'acció pública, eh?; Sampedro en el seu llibre parla de les actuacions, de l'acció pública directa, i és el que estem fent: inversió pública més que mai –més que mai–; inversió pública més que mai és el que contempla aquests pressupostos.

Anant una mica, i breument, al detall de les coses, li he de dir que el debat sobre l'habitatge, doncs, és un debat que un dia seria interessant fer-lo en aquesta cambra. Probablement el conseller de PTOPI podria molt més bé que jo traslladar-los, a vostès, tota la problemàtica que avui té l'habitatge. Avui realment tenim un mercat immobiliari absolutament disparat, disparat en la demanda i en la creació, diguem-ne, de nova oferta. Pensi que les raons bàsiques que ho estan provocant és la caiguda dels tipus d'interès i la facilitat que té el mercat de poder, via, diguem-ne, endeutament personal de les famílies, accedir a l'habitatge; però també una altra segona raó, que és: la caiguda del mercat borsari fa que surtin fluxos de recursos del mercat borsari, amb una intensitat molt important, que s'estan refugiant en el que se'n diu, lleugerament, «les pedres», no?

Això està pressionant al màxim el mercat immobiliari, que creix més d'un 5% en aquest moment, no? Això, al marge dels impostos –al marge dels impostos–; és que la fiscalitat pràcticament no incideix –no incideix– en la demanda i el comportament de l'habitatge; és una incidència molt col·lateral i marginal, la fiscalitat, no? I en parlaré, i en parlaré a fons, i els explicaré quines són les argumentacions del Govern, i les fonamentarem, i a fons, perquè ho podem fer amb molta tranquil·litat, les explicacions que el Govern està fent i les revisions que està fent. Potser la Llei d'acompanyament és allà on és, on està la modificació, potser el lògic seria que el debat amb profunditat el fessin en el marc de la Llei d'acompanyament, que és on les normes fiscals estan contemplades, no?

De totes maneres, li contestaré alguna pregunta, no? La previsió de creixement..., no discutim massa sobre les previsions de creixement, perquè cada vegada, cada vegada més, repetim aquest debat, l'altra vegada també ho vam fer, i el 2,4 va ser el creixement de l'any passat, el 2,1 és el creixement d'aquest any; el Govern va fer una previsió en un moment en què..., pocs dies després dels fets que van succeir l'11 de setembre als Estats Units, i no teníem l'escenari de tota la previsió de com aniria, profundament, l'impacte que això tindria en tota l'economia.

Però ara li diré: fa un any el Fons Monetari Internacional, un any, deia que l'any 2002 el PIB en la zona euro creixeria un 2,2, i ha crescut un 0,9, en la zona euro; l'OCDE fa un any va dir que creixeria un 1,9, i només

creixerem un 0,8; el Ministeri d'Hisenda va dir que creixeríem un 2,9, i hem crescut un 2,1 o un 2,2. És a dir, nosaltres, la desviació que hem fet a Catalunya encara és molt més petita que totes les desviacions que han fet tots els organismes internacionals, perquè l'economia de Catalunya ha interioritzat menys l'impacte negatiu de tot el procés, diguem-ne, de recessió internacional que s'ha anat produint al llarg de l'any.

Ja he començat la meua reflexió, que hi ha una desviació de previsió; com més petits siguin els creixements, les desviacions en termes relatius són més grans, lògicament, òbviament, però sapiguem valorar la transcendència que té el fet que el país avui, amb tota la conjuntura, ha crescut un percentatge com el que ha crescut, no?

Vostè em comentava, en la seva reflexió, que criticava que les nostres previsions de creixement no són correctes, i que, per tant, doncs, vostè creu que no seran aquestes les previsions de l'any que ve; deien que no són creïbles i que les previsions seran més baixes. Però si les previsions seran més baixes, el pressupost que hauríem de debatre en aquesta cambra hauria de ser un pressupost amb previsions més baixes; si hauria de ser amb previsions més baixes, automàticament no podem pujar Sanitat i no podem pujar Educació.

El que li estic dient és que vostè puja aquí amb una contradicció de plantejaments: si l'economia, per vostè, ha d'anar més avall, el pressupost no pot ser aquest, ha de ser més baix també; si el pressupost ha de ser més baix, com es lliga això amb més sanitat i amb més educació quan és quasi el seixanta i escaig per cent de tot el pressupost de la Generalitat?

Per tant, contradicció, no?; contradicció que no m'estranya; que no m'estranya, la contradicció, perquè passant el debat de l'any passat, del seu Grup Parlamentari, el seu portaveu quan va intervenir va dir literalment, el senyor Boda en aquell moment: «Quan liquidin els pressupostos de l'any 2002, els ingressos hauran disminuït un 30% degut a les seves previsions, senyor Homs, que no es podran complir.» Un 30%! , em va dir. Diu: «Quan liquidin el pressupost de l'any 2002, els ingressos hauran de disminuir un 30% degut a les previsions que vostè fa, perquè no es podran complir.»

Doncs jo li puc dir que sí que es compleixen les previsions i que no hem caigut un 30%, malgrat la recessió que hem tingut; es compleix perfectament les previsions que tenim en aquests moments. Estem anant en aquests moments en línia, i té vostè a la seva disposició l'execució del pressupost del 2002, a la seva disposició, que podrà veure que estem complint perfectament, no?

El Pla addicional d'infraestructures, a què vostè ha fet referència, és un 20% de tota la inversió pública que fa la Generalitat; el 80% de tota la inversió es fa directament a través dels departaments, a través dels organismes autònoms i les empreses públiques. El 20% és, el Pla addicional, això perquè ens situem a les macroxifres, no? És veritat que aquest Pla addicional s'estructura de manera que s'interioritzarà en els pressupostos futurs. No ens costa cap mena de, diguem-ne, reserva

esmentar-ho; és que totes les infraestructures que estem fent, algunes s'estan planificant amb execució directa, interioritzades en el pressupost de l'exercici, i d'altres es planifiquen de forma que es pagaran en un període de temps al llarg dels propers anys. És que aquest país no es pot permetre el luxe de fer totes les infraestructures al comptat; és que és un luxe per a una administració pública fer les infraestructures que el país demana i pagar-les totes al comptat. És que avui hi ha molt poca gent que tingui el privilegi de pagar-se un pis al comptat, o potser vostè voldria que tots els ciutadans es paguessin els pisos al comptat?

Les administracions públiques no podem en aquests moments fer les infraestructures públiques pagades absolutament totes al comptat. Per tant, els prego que interioritzin vostès que els mecanismes de finançament de les infraestructures han de ser com són a tots els països desenvolupats, que és planificar-les a llarg termini, en períodes que van de deu a quinze anys com a mínim; així és com ho fa Alemanya, com ho fa, doncs, Anglaterra, el Regne Unit, com ho fa França, amb governs d'esquerres i socialistes i amb governs lliberals i conservadors; ho fan tots els governs dels països occidentals: planifiquen les infraestructures i les financen a deu o quinze anys com a mínim; no hi ha mai ni una carretera feta a Europa que es faci al comptat.

Nosaltres, un 20% de la nostra inversió..., la planifiquem, es promou, s'interioritza una part en el pressupost de l'exercici i en els propers pressupostos s'aniran interioritzant les anualitats. Ara bé, sàpiga que, d'acord amb les normes SEC, en el moment en què la infraestructura es recepciona, ha d'aparèixer totalment, el seu deute, en el pressupost de la Generalitat, i això es farà així, com ho fa l'Administració central de l'Estat i com ho fan totes les administracions que estan fent infraestructures en aquest camp, no? I, evidentment, en el nostre informe, que s'ha posat a la seva disposició, es diu que aquestes futures previsions pressupostàries aniran dotades amb recursos que vindran de l'Administració central de l'Estat, lògicament; per la Unió Europea i pels beneficiaris, en el cas que n'hagin d'aportar, per l'ús d'algunes d'aquestes infraestructures.

Perquè aquestes són fonts, són totes fonts que alimenten el pressupost de la Generalitat. Per això ho diem així en el document que li hem entregat. I no renunciem a obtenir els màxims recursos dels Fons estructurals, ni de l'Administració central de l'Estat. En el cas de la línia 9 del metro, l'Administració central de l'Estat no ens aporta ni un recurs, però no renunciem que en un futur ens en pugui aportar, com tampoc no renunciem que alguna cosa pugui ser finançada pels Fons estructurals europeus, que avui tampoc està previst. El metro de Madrid ha estat també finançat per recursos de l'Administració central i de la Unió Europea. Per tant, nosaltres no hi renunciem, tampoc, en aquesta possibilitat; per això diem en el document que previsiblement podran venir dotades, les previsions de fonts d'ingressos de la Generalitat, per altres aportacions que ens podran ajudar a poder pagar aquestes infraestructures que posem en funcionament, que iniciem i que es finançaran en un termini d'uns anys.

En el tema del Departament de Treball, li contesto: són 421 milions d'euros, un 7,9%. No ho desvalori! Un 7,9%, conseller de Treball, és molt –és molt–, eh? –el senyor Ribó no ho entén així–; són 421 milions d'euros, que creixen un 7,9%, quasi un 8. No és menor aquesta xifra, no és menor! Ara, probablement, si el senyor Ribó creu que l'economia va més endarrere i que no tindrem tants ingressos, probablement aquest pressupost hauria de ser més baix. No ho voldrà pas vostè, conseller, no, que li abaixem aquest pressupost? Per tant, no menysprei un increment d'un 7,9 d'un departament que té un pressupost d'aquest volum de recursos.

«El 50% de pressupost de la Generalitat va a mans privades»..., li prego que..., tal com ho ha dit..., a mi no m'ha agradat, la seva manera de dir-ho; vull pensar que vostè ho ha dit amb una finalitat que jo potser en aquell moment he volgut pensar que són altres finalitats, però m'agradaria que m'ho digués, perquè, de la manera que vostè ho ha dit, ha volgut fer entendre que el 50% del pressupost surt del control d'aquest Parlament, cosa que a mi... He volgut pensar que no ha volgut dir això, perquè tot el pressupost està sota el control d'aquesta cambra. I vostès poden tenir tota la capacitat de seguiment de tota l'execució del pressupost. Si no ho fan és perquè no tenen, potser..., no ho sé, no tenen interès o no tenen voluntat de poder-ho saber. Però si vostè ha dit que el 50% del pressupost surt del control i va a mans privades, li prego que pugui una altra vegada i em digui: a quines mans privades, i de quins pressupostos parla, i de quines quanties, perquè aquest conseller d'Economia, ell diu que no és veritat, si el que jo he volgut entendre, que aquí hi ha el 50% d'un pressupost de 3 bilions de pessetes, surt del control d'aquesta cambra i se'n va a mans privades. Escolti'm! m'ho aclareixi, perquè jo, en aquest punt, no puc compartir amb vostè el criteri, si m'ha volgut dir allò que jo, potser, he volgut entendre de la seva intervenció.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Vull dir-li, per acabar, president, doncs, que en el tema del complement de les pensions, l'any 99, el que va fer el Govern va ser, en les pensions no contributives, com a conseqüència de la pèrdua de poder adquisitiu per l'evolució de la inflació –que era molt més alta llavors que no pas ara–, es va prendre la decisió de compensar la pèrdua del poder adquisitiu de les pensions no contributives, com fem cada any, amb uns compromisos contractualment adquirits amb els agents socials, de mantenir el poder adquisitiu de les retribucions dels professionals i de les rendes de treball.

Garantir el poder adquisitiu de les assignacions de les rendes professionals és una pauta de criteri a mantenir. Si hi han unes pensions no contributives que l'Administració de la Generalitat assigna, al final de la legislatura, quan s'evidencia una pèrdua de poder adquisitiu, doncs, en aquell moment, es va prendre la decisió de compensar per la pèrdua de poder adquisitiu. Però això va ser per una sola vegada, perquè es va compensar la pèrdua del poder adquisitiu. Ara no estem fent res d'això, ara s'està fent una altra cosa totalment diferent, com la que es va iniciar l'any 2000 quan es va començar amb unes primeres ajudes directes a la família amb fills.

Ara iniciem un compromís, polític, de voler complementar les pensions de viduïtat amb una quantia que es mantindrà i es consolidarà i que s'anirà millorant al llarg dels propers anys. No és una aportació gracioble, no és una aportació que ve per la conjuntura política i per les intencionalitats electorals, com vostè ha dit. És una mesura que es posa en funcionament el segon any del model de finançament, que podem disposar de més recursos per fer arribar a un col·lectiu de gent del país que no ha pogut tenir l'impacte de la millora del creixement econòmic, i que la complementarem, perquè hi ha una raó profunda, injusta, que fa molts anys que venim defensant en els àmbits polítics on ens podem expressar, perquè les pensions de viduïtat estan mal dotades, en aquest moment, en el país.

I no ens digui que a Madrid no ho hem defensat. Perquè ens n'hem fet un fart de defensar-ho, ell, vostè i jo, en sessions parlamentàries coincidents, sent vostè diputat i jo també. Perquè jo recordo moltes iniciatives del nostre Grup i del seu, en què lluitàvem per fer dues coses: fer compatible les pensions del SOVI amb les de viduïtat i fer que la base reguladora dels sou del càlcul de les pensions de les vídues passés a ser, com a mínim, el 50%. I això hi hem lluitat moltíssimes vegades, amb vots i amb iniciatives que hem fet en el Congrés dels Diputats, i en aquesta ocasió, també. En el Congrés dels Diputats hi han, en aquests moments, en tràmit, dos iniciatives polítiques: una, doncs, per fer compatible la pensió del SOVI amb les pensions de viduïtat, i, una altra, per fer que la base reguladora del càlcul de la pensió passi al 52%, del 46 al 52%, i s'hi ha votat en contra; tota la cambra hi ha votat en contra, excepte els grups de Convergència, el seu també, el Grup Socialista, la majoria hi ha votat en contra.

Els vull dir que, quan va començar la legislatura –quan va començar la legislatura–, la federació de Convergència i Unió va presentar una proposició de llei –de llei– perquè s'incrementés la base reguladora de les pensions de viduïtat. I hi va votar, també, la majoria, en contra. És a dir, tenim un llarg camí de defensa d'una causa justa, totalment, diguem-ne, justificada, que és actualitzar millor les pensions de viduïtat.

Com que no ens en sortim, que vostè ens ho diu, no ens en sortim, doncs, el Govern de Catalunya conscient d'aquesta situació pren una decisió addicional, complementària –complementària–, per a les vídues i els vidus de Catalunya, que, s'interioritzarà en la xarxa, diguem-ne, d'acció social del pressupost de la Generalitat, en totes les línies d'acció i, a partir dels propers anys, 2003, 2004, 2005 i següents, s'aniran millorant.

És una bona decisió política, a què convido que s'hi sumi, i probablement aquesta cambra haurà de discutir amb quins topalls, amb quines rendes, amb quina quantia. I el convido que el seu Grup presenti esmenes en aquesta direcció, i que ens digui amb quina renda, amb quina quantia i ens proposi els seus suggeriments a quin col·lectiu dels pensionistes de viduïtat, en aquest país, els hem de complementar la seva pensió. El nostre Grup ho farà, probablement altres grups també ho faran. I podem, entre tota la cambra, dir-los a les vídues del país, que en són 345.000, el compromís

institucional que pren el Parlament de Catalunya per complementar les seves pensions, a aquestes persones, a Catalunya.

Acabo, simplement, per dir-li: mecanismes de control, doncs, els que vulgui. Realment, doncs, hi han unes mesures en la Llei d'acompanyament i en la Llei de pressupostos n'hi han unes altres. És cert que reforcem l'equip professional de l'àmbit inspector. Sàpiga que el fet que tenim més tributs cedits al cent per cent ens obliga a una gestió directa de supervisió dels tributs, no?

La capacitat normativa que tenim en aquests moments transferida ens permet, doncs, tenir electricitat al 100%, matriculació al 100%, doncs, carburants també al 100% i, IVA, un percentatge important d'actuació, que és el 40%. I això ens obliga a assumir responsabilitats de supervisió i de seguiment, i, per què no?, d'inspecció, que les podem executar. La mesura de fer més places de professionals en aquest col·lectiu inspector ve explicada per aquesta raó, no?

I la pregunta que m'ha fet vostè: per què baixa el fons de suficiència? Doncs, ja sé que el nou model de finançament té complexitats i les coses no són fàcils d'explicar, però, jo li contesto: el fons de suficiència, l'any 2002, tenia la part de l'impost de carburants, la part estatal de l'impost de carburants. A partir del juny de l'any 2002, d'aquest any, la part estatal de l'impost de carburants ja es transfereix directament, diguem-ne, a les comunitats autònomes i ja no està en el fons de suficiència de l'any 2002. La diferència, i per això baixa, és que s'ha restat la part estatal dels carburants, de l'impost de carburants; part estatal que pot ser complementada per la comunitat autònoma, si hi vol afegir el recàrrec addicional. Cosa que no s'ha fet, cosa que no s'ha pres aquesta decisió, i no es preveu, en aquests moments, per a l'any 2003, aplicar aquesta decisió. Però sí que hi ha la part estatal. Que la part estatal ja és un impost cent per cent transferit cap a, diguem-ne, la comunitat autònoma.

És a dir, la part estatal de l'impost sobre els carburants en la fase minorista és cent per cent cedida a la comunitat autònoma. I, en aquest sentit, veurà que en la relació dels ingressos hi ha un concepte que és l'impost dels carburants, que l'any 2002 és zero i l'any 2003 és la part estatal, i aquesta quantia s'ha restat del fons de suficiència amb relació a l'any 2002, per això baixa.

I acabo, senyor president, donant les gràcies al senyor Ribó per la seva intervenció, pel seu estil. Hi han discrepàncies conceptuals entre el seu Grup i el meu, però això ens motiva i ens estimula, senyor Ribó, a vostè i a mi, i no ens hem, doncs, d'esforçar excessivament a convèncer-nos, perquè, difícilment, doncs, ens convencem; però, sí que ens aclarirem molt més les posicions, les que fa el Govern i les que fa el seu Grup.

I li agraeixo, doncs, les seves explicacions i l'estil amb què vostè ha fet ús de la seva paraula.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies president. Amb el millor estil del món que pugui, vostè deixa els sofistes com a lletra menuda, eh? Perquè metrallar l'oposició amb preguntes quan la tasca de control l'ha de fer l'oposició, és un hàbil exercici que vostè ha après com a fina esgrima que ja practicava en el Congrés dels Diputats, però, sap que és invertir els papers.

Som nosaltres qui preguntem. Són pressupostos que ha plantejat vostè. Són vostès que han de fer el pressupost i no nosaltres, perquè tenen la competència en exclusiva per fer el pressupost. No fem sofismes. Són vostès que saben perfectament que ens han donat deu dies per examinar el pressupost. Vostè es pot abusar molt per defensar determinats aspectes del pressupost, però no ens amagui, com diria el poeta, la fetilla, el sortilegi que busquen per canviar aquest pressupost.

Miri, Keynes, en *How to pay for the war* –que permeti'm que dubti que l'hagi llegit, ho dubto, amb tota la humilitat del món–, té capítols sencers sobre el que en diu: *deferred payment* o *how the rich should pay*, eh? Vostè sap anglès, *how the rich should pay* o acció pública. Res de tot això –res de tot això–, ho trobo en el seu pressupost.

Miri, primer, qui paga? (*Veus de fons.*) De debò..., torni al document que vostè ens ha transmès, no l'hem transmès nosaltres, aquest, el dels costos fiscals! Faci l'exercici transparent de llegir-lo davant de la cambra i dir a qui beneficien les despeses fiscals, senyor conseller! Res a veure amb el que diu Keynes. O és que donar –donar– *gratis et amore*, sense cap impost, diners per compra de «vivenda», que és gent que pot, vol dir una política fiscal redistributiva? És això?

Més enllà dels acudits del senyor Vilajoana, que els acostuma a explicar molt bons, m'agradaria que vostè fes cas, perquè estem en debat parlamentari i és molt escadusser, no s'amoïni, eh?, segurament és el darrer que tindran i, a més, fa molt temps que no n'han tingut cap anterior i molt concentrat, per tant, hi dono tanta importància; però, com a mínim, anem a fets concrets del pressupost.

Com té... –senyor Homs, miri, no sé si entra amb l'estil, a mi no em surt una altra paraula– la barra de dir-me que jo sóc partidari de comprar habitatge quan vostè no han promogut un sol habitatge?

Senyor conseller, a veure, Alemanya, França i Gran Bretanya, quin és el percentatge de «vivenda» de lloguer que hi ha en aquests països? Ens ho pot dir? Quin és el percentatge de «vivenda» de lloguer? Ho pot comparar amb el que hi ha a Catalunya? En vint-i-tres anys, eh?, no estem parlant d'una Catalunya nounada, amb vint-i-tres anys, bona seqüència té! Comparin el percentatge de «vivenda» de lloguer que hi ha en aquests països –que ha citat vostè, no els he citat jo, eh?– i l'habitatge que hi ha de lloguer a Catalunya.

Per cert, li ho torno a preguntar, humilment, de cara a la ciutadania: és veritat o no que vostès baixen la possibilitat de deduir de l'IRPF la compra d'habitatge? Sí o no? Aquest galimaties, que, ho torno a dir, amb molt rigor està analitzant el senyor Martí Carnicer i tot el Grup Socialista, és veritat o no?

Perquè no és una picabaralla entre vostès i els grups parlamentaris, és que a la gent del carrer, si això és veritat, l'any que ve li costarà encara més l'habitatge. I no li costarà més pel bum especulatiu o per tot això que ha explicat vostè. Perquè, vostès, molt vius o falsament vius, han carregat la pressió fiscal –i per això es contradiu amb en Keynes– sobre el bum immobiliari, o no és veritat? Quins són..., o, contesti'm una altra pregunta: quins són els impostos que creixen més?

Perquè la liquidació que vostè m'ha plantejat sobre paraules del debat de l'any passat, que, quant al percentatge poden ser desmesurades i li ho reconec..., vostè sap perfectament que qui ha salvat l'exercici, que està per veure, arriba el 30 de juny, eh? No tenim altra liquidació, senyor conseller! I no faci el joc de l'any passat de dir: «Què ha entrat, què no ha entrat...» I no havia entrat, eh? Perquè es llueixen molt, donant transparència amb les liquidacions, eh? Doncs, sap que fins ara no ho podem anar a analitzar en aquest exercici.

Per un 30% d'error, suposant que fos un 30% d'error, què és més gruixut: que un grup de l'oposició tingui un 30% d'error en el càlcul de la liquidació inexistent –inexistent, per part de vostès–, o que el conseller d'Economia i Finances, en nom d'un govern, digui als portaveus del Parlament, fa pocs dies, «no s'amoïnin, si no és el 2,6, potser serà el 2,1»? Més del 30% per sota de totes les previsions. Què és més lleuger? Què és més irresponsable? M'ho vol contestar, senyor Homs? Perquè això afecta –ho torno a dir– la fórmula que vostès han invertit: un estat de benestar al revés.

Primer, una gran façana sobre pensions. Bastant abans que vostè i que vostès, el nostre Grup Parlamentari i d'altres hem estat en mobilitzacions i en reivindicacions per millorar el sistema de pensions.

Recordi la història del Pacte de Toledo. Vostè hi era i jo també. I quina esmena amenaçava Convergència i Unió al Congrés, en temes superavançats que es discutien sobre el Pacte de Toledo, per exemple? I vostè i era i jo també. I perdoni que li digui que dubti. Home, deixi'm el marge del dubte! Aquesta vegada quedarà consolidada! I la del 99, per què no? Per què no va quedar consolidat l'«aguinaldo» del 99? Per què m'ho he de creure ara i no el següent?

Entre altres coses, no m'ho puc creure, senyor conseller, perquè és més que dubtós que vostès facin el pressupost del 2004, és més que dubtós. I això encara seria, en aquesta graciosa concessió, però em refereixo molt més al que són els endeutaments per infraestructures.

Miri, vostè ha volgut analitzar els departaments dient: «Clar!, només es fixen en Sanitat i en Ensenyament, i aleshores, clar, es fixen...» Escolti'm, i Cultura? Ara potser ja no està en un acudit el senyor Vilajoana..., per què creix tan poc Cultura, senyor Vilajoana? Malgrat que sembla que s'hi esmerça, per què creix tan poc? No és un gran departament... I el Departament del senyor Fernández Teixidor, per què creix sota la mitjana? Ja no li cito Sanitat i Ensenyament, eh? I vol que continuï? Per què el macrodepartament creix per sota la mitjana? No era la gran aposta del discurs del senyor

Mas i del pressupost? Doncs, quina gran aposta, que és necessària per al país!

Sí..., no em faci la trampa sofista que em ceneixo a Sanitat i a Ensenyament, entre altres coses perquè és normal que ens referim a Sanitat i a Ensenyament, perquè són els dos departaments més importants per fer, de debò, en les palanques autonòmiques –no a les estatals, altra cosa seria que hi hagués una altra distinció de poders–, millores en l'estat del benestar, sobretot en el primer, per potenciar-lo, per universalitat de la incidència, per capacitat. És lògic que ens fixem en aquests dos departaments, no ens anirem a fixar en departaments sobre els quals poca acció pública podríem realitzar.

On és l'esforç inversor? Vostè m'ha tornat a dir que el 20%... Escolti'm, en el pressupost, consignades, inversions: 2.450 milions d'euros, si no m'ho desmenteix. 781 milions més van ja al plurianual estalvi pressupostari. On és aquest 20%? I on és aquest 80%? I on és aquest gran esforç? Que l'ha venut, avui una altra vegada, com a... I quan jo li he dit el 50%, perquè el sofisma dona molt de si, jo li he dit: «Més del 50% del pressupost ja no està a les conselleries, sinó a organismes autònoms o a mans privades on no hi ha la possibilitat de control parlamentari que hi ha sobre les conselleries.» És clar que hi ha un control parlamentari! Només faltaria, el votarem aquí, i direm «sí» o «no» a la xifra global! I, a partir d'aquí, ja li ho he dit: «Coge el cheque y corre!» –li ho he dit en català abans.

Com controlem els organismes autònoms? M'ho vol explicar? On són les sessions i les documentacions i la transparència per sol·licitar la Llei pressupostària de mecanismes de control dels organismes autònoms? On són les liquidacions habituals sobre els temes? Quina és la freqüència de liquidació? Ho pot dir, a tota la cambra, la freqüència habitual de liquidacions?

Per què van votar en contra una proposició no de llei que demanava, com es fa a molts parlaments, que, semestralment –semestralment, fixi's-hi–, s'analitzés en aquest Parlament el grau de compliment de les previsions d'infraestructures? Per què no em contesta? Per què han desaparegut els compromisos sobre inversions i infraestructures a nivell d'Estat, si les preguntes que fan mal no es contesten?

Però, què és el que fa mal? Que no hi ha tal esforç inversor, com l'estan publicitant; que no hi ha tal redistribució, i que qui paga no és exactament qui més té, i, si no, doni'm les xifres i les dades i respongui les preguntes, tan senzill com això... No..., digui'm, demostrï a la cambra, no a mi, que són partidaris de la «vivenda» de lloguer, vostès, i de la «vivenda» pública, amb vint-i-tres anys de Govern... És que és un tema, com el de l'escola bressol, en què jo els donaria tot el crèdit perquè, a partir d'ara, amb el que els queda de Govern, fessin, però no em vinguin a explicar històries i contes de nens amb el que han fet, ni en bressol ni en «vivenda»! És que, li diria, amb el poc que em queda, que és una presa de pèl! És clar, és que jo crec que poden lluir moltes altres coses, però no en aquest terreny, i és vostè qui s'hi fica en aquest terreny, no pas jo! I sigui una mica més responsable, això és un debat pressupostari mini, eh?, mini.

A Estats Units, per exemple, el *budget*, s'analitza durant tot un trimestre, amb compareixences públiques, en televisió i amb debat entre tots els organismes polítics i socials. I cito els Estats Units, eh? No crec que l'hagin governat mai els socialistes, eh?

Escolti'm, a Escandinàvia, digui'm quin és el tràmit del pressupost? És molt fàcil presentar-se a la cambra amb deu dies de temps, amb un pressupost ple d'amagatalls, dels quals no volen contestar ni en aquesta tribuna, quan en tenen l'obligació –i li deixo totes les preguntes damunt de la taula–, i diu: «Bé. No s'amoïnin... Això serà molt pesat? Durarà tres dies? Votarem a les tantes de la nit, i després, passi-ho bé, que cauen gotes...»

El president

Senyor diputat, hauria d'acabar...

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Economia i Finances

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, aquesta segona vegada potser sí que la intervenció que ha fet, doncs, ha sigut una mica més abrusada i més agra, tot i que m'ha sobtat moltíssim que vostè ara s'hagi convertit al keynesianisme, eh? És a dir que, ara, el senyor Ribó és un gran defensor del keynesianisme, que, evidentment, docns, quan vaig estudiar la carrera el vaig llegir i el vaig estudiar. Vaig estudiar més Shumpeter, cosa que no sé si vostè va estudiar, però ara és curiós que vostè ja no els citi, eh?, els clàssics de la ideologia més propera al seu plantejament es troba a faltar aquí. (*Veus de:* «*Abans es confiava més en vostè.*») Pot confiar sempre en el conseller d'Economia, eh? (*Veus de fons.*) Mai li incautarà res que sigui de la seva propietat, només tot allò que la Llei obliga que vostè aportï a la hisenda pública.

Miri, el debat de l'habitatge. El pressupost d'habitatge, i que incideix directament en la promoció directa d'habitatge en el país, és molt important: són 337 milions d'euros. El conseller de PTOP va informar l'opinió pública amb tot detall de les línies pressupostàries directes. No es digui que no fem inversió directa per a la creació d'habitatge! Hi han inversions que es promouen des de l'àmbit de la raó bàsica de la promoció i de la problemàtica de l'habitatge, que és promoure sòl residencial, que és molt important, i aquí s'esmercen molts recursos: 93,7 milions d'euros.

En la promoció directa d'habitatge, en la modalitat de remodelació d'habitatges en els barris, 65,5 milions d'euros; amb nous habitatges de protecció oficial, 67,3 milions d'euros; amb habitatges joves, 42 milions d'euros; amb rehabilitació de nuclis antics, 8,5 milions d'euros; amb edificacions, 8,9, i dintre del programa d'Adigsa, 33 milions d'euros. Hi han altres, diguem-ne, actuacions, i les subvencions directes que ens costen 22,5 milions d'euros. Per tant, el pressupost

té unes previsions dins del camp de la política d'habitatge i en els barris, en què..., bé, es fan unes previsions importants; amb relació a l'any passat, totes aquestes previsions creixen un 15%, un 15% és un pressupost prou important com perquè vostè el minimitzi des d'aquí en la seva intervenció.

Vostè em fa una pregunta molt directa, entorn d'una notícia que ha sortit avui als diaris, i jo em reservo, en la rèplica al senyor Carnicer, per contestar-la amb profunditat, eh? I ho faré. (*Veus de fons.*) I ho faré, tota vegada que en els mitjans de comunicació li atribueixen l'autoria a ell. Vostè també s'hi suma, cosa que ho comparteixo, ho respecto, no ho qüestiono; però, en el debat que faré amb el Grup Socialista, ho contestaré a fons.

No obstant, li anticipo que el Govern prioritza les deduccions de l'accés a l'habitatge i fa ús de la capacitat normativa –fa ús de la capacitat normativa i prioritza algunes decisions. Ja els explicaré que la política fiscal d'accés a l'habitatge és d'una incidència marginal en l'evolució del mercat. Ja ho explicaré i ja ho argumentaré. I les explicacions que han sortit és agafar fora de context i plantejar una deducció concreta, que explicaré en quin sentit el Govern l'ha prioritzada. I l'únic que li vull dir és que l'any que ve no hi haurà cap ciutadà a Catalunya que, com a conseqüència de la nova reforma de l'IRPF, en què es toquen moltes coses –per cert, en les quals hi hem pogut participar directament i en les quals hem pogut contribuir juntament amb el Grup Parlamentari Popular a fer un nou marc de revisió de l'IRPF–, en què es baixa tota la pressió fiscal a Catalunya en molts conceptes, dintre d'aquests conceptes també l'estímul a l'habitatge. I ja li contestaré, al senyor Martí Carnicer, que se'n recordi el senyor Martí Carnicer de quan governaven, perquè també li recordaré el que feien ells, busqui les «xuletetes» i ja li recordaré el que feien ells, no? (*Remor de veus.*)

Ara, sàpiga que l'any que ve baixa la pressió fiscal –baixa la pressió fiscal– en tots els conceptes, i en la declaració que faran els ciutadans l'any que ve, àdhuc també les deduccions per habitatge, no hi ha ningú que pagarà més l'any que ve, ningú. (*Veus de fons.*) Ningú, ningú, eh? I jo ja li explicaré amb tot detall, si m'ho permet, tot i que aquest és un debat que s'hauria de fer en la Llei de mesures, eh?, perquè està situat en el Projecte de Llei de mesures fiscals, però, de totes maneres, si m'ho permet, després ho faré amb més profunditat, no?

Cultura. El Departament de Cultura... Miri, al Departament de Cultura hi ha tres conceptes que vostè no els té en compte dintre l'àmbit de cultura. L'àmbit de cultura no és només l'acció directa del Departament per a la funció més, diguem-ne, directa d'assignació de recursos directes a les entitats. S'ha transformat i s'ha, diguem-ne, diversificat tota l'acció de la política cultural del Govern de Catalunya al llarg dels últims anys. És a dir, en aquests moments, la política cultural interioritza també dinàmiques d'acció de Govern que es materialitzen no estrictament en l'acció directa de l'ajuda directa, sinó amb altres instruments, que el Govern incideix en l'àmbit, diguem-ne, de les polítiques culturals.

Aquest és el cas, per exemple, del sector d'estímul i de promoció del sector audiovisual, que en el sector audiovisual, que és una prioritat de la política cultural del Govern, doncs, l'instrumenta, no a través de les ajudes directes que es puguin donar de subvenció a fons perdut, sinó també a través dels instruments financers que es posen al servei d'aquesta política i també les actuacions que, al servei d'aquesta política, posa, doncs, el nou Institut Català d'Indústries Culturals o també les actuacions que pot fer la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, a través de la seva capacitat d'actuar en el mercat, doncs, estímulant l'activitat que pugui fer de producció i de generació de continguts la indústria audiovisual.

Amb tota aquesta visió, tingui en compte que el pressupost de la Corporació de Ràdio i Televisió, més el pressupost de Cultura, més l'Àrea d'Esports integrada, més totes les línies de foment en el sector audiovisual, tota la integració d'aquestes quatre dimensions, el pressupost passa de 375,9 milions d'euros a 449,4 milions d'euros. És a dir, de 62.000 milions de pessetes a 74.000 milions de pessetes, un 19% més. Un 19% més si atenem només les polítiques de foment, d'acció directa, i traiem aquí la comparació d'aquelles despeses més pròpiament administratives de gestió pròpiament de l'àmbit públic.

Bé. Jo crec que això vostè ho ha de valorar, però ha de valorar, també, que, des del període de l'any 99 fins a l'any 2003, el pressupost de Cultura ha crescut un 83%. No ho minimitzi –no ho minimitzi. En aquesta legislatura, integrant totes aquestes línies d'acció complementàries de la política cultural del Govern, no estrictament mirant el Departament, que, per al Departament, estrictament la gestió directa d'administració de recursos ha crescut un 30%, però si integrem aquí tots els instruments adlaterals que hi ha des de la política cultural, hi ha hagut un increment important en aquesta legislatura, un 83%, integrant aquí la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, lògicament, que és un instrument... –no em dirà que no–, és un instrument clau de la política cultural d'un govern –clau. (*Veus de fons.*) Si vostè no ho entén així, digui'ns-ho, no sóc jo el més adequat per discutir-ho, però la política cultural del Govern interioritza també, doncs, tota l'acció que es fa, pressupostària i econòmica, i continguts i funcional, doncs, a partir de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Bé. I també l'ICF –i també l'ICF, no?

Bé. Senyor diputat, jo només vull dir-li que la part que el pressupost, doncs, transfereix a organismes és petita –és petita. Pots ser vostè no ha tingut temps, com ha dit molt bé, i li demano, vaja, disculpes de no poder..., vostè ha tingut més temps per estudiar-se tot el pressupost... Però sàpiga –sàpiga– que, dintre del pressupost del sector públic administratiu, allò que són organismes autònoms –allò que són organismes autònoms– són 150 milions d'euros, dintre d'un conjunt de 16.298 milions d'euros, que és el pressupost pròpiament total de l'Administració de la Generalitat, tots els departaments. Tot això són organismes autònoms administratius. (*Veus de fons.*)

Ara hi vaig, ara hi vaig... 16.298 és el pressupost del sector públic administratiu. Si li afegeix, vostè, el pres-

supost de les empreses –és a dir, l'empresarial– passa de 16.298 a 18.000 –a 18.000. És a dir, sobre una base de 18.000, l'acció directa administrativa de l'Administració de la Generalitat és 16.200 milions d'euros.

Per tant, escolti'm, no em digui: «El 50% del pressupost de la Generalitat el transfereixen dient-ne empreses públiques.» Escolti'm, de 18,6, que és el pressupost global, comptant empreses, 16,6 és el pressupost directe de les administracions de la Generalitat i els organismes dependents administratius.

Per tant, escolti'm, no faci, diguem-ne, aquestes exageracions. Jo crec que són exageracions portades pel seu, diguem-ne, voluntarisme de voler fer elements i argumentar aquí elements crítics, quan realment aquests no ho són –no ho són.

Però, d'altra manera, jo li posaria sobre la taula, a vostè, doncs, tot el que fan els ajuntaments que vostè governa. I vagi en compte, perquè es trobaria amb una sorpresa! Una sorpresa molt més gran, perquè el Govern es queda curt al costat de tots els ajuntaments on vostès governen, a on sí que, allà, vostès estan buidant els pressupostos de manera directa, però «buidant».

Moltes gràcies, senyor president. Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Senyor Ribó, té la paraula.

(*Veus de fons.*)

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Homs, ara resultarà que el privatitzador sóc jo, eh? (*Remor de veus.*) A més a més, d'una credibilitat meridiana, tant com els «aguinaldos» de pensions, eh? Recorda aquella dita «que no hi ha impost sense llei», no? Aquesta ja no és del Keynes, és bastant més antiga, eh?, és de l'origen dels parlaments.

Miri, quin ús han fet de la capacitat normativa sobre l'habitatge o sobre qualsevol altra matèria des que tenen capacitat normativa?, excepte, i no és una excepció petita, la puja de l'AJD de l'any passat, què més?

Miri, a mi em sembla molt correcte que reconeixent-li, i ho he dit des del començament i ho torno a subratllar, tot el mèrit al Grup Socialista d'haver tret la qüestió, la deducció sobre la compra d'habitatges, que sigui a ells que els expliqui com ho pensen fer, no? Ara bé, vostè creu que és un tema marginal aquest? Miri, és tan poc marginal que en els seus mateixos documents, en la segona pàgina del completíssim dossier de cossos fiscals, que en té dues, posen les xifres, quantifiquen vostès el cost fiscal. El 40% és d'habitatge, el 40% de tot el pressupost de la Generalitat de Catalunya, eh? Miri si és marginal que en costos fiscals vostès reconeixen que actes i transmissions patrimonials d'actes jurídics documentats sumen el 40%. (*Veus de fons.*) No, no..., la part que vostè vulgui, la part que vostè m'ha tramès que espero que sigui la de la Generalitat de Catalunya, perquè ja sé que fa molta propaganda del pressupost de l'Estat, però no ens el torni a introduir aquí a debatre, que no és una qüestió d'aquestes. Que, per cert, sobre l'Estat li torno a pre-

guntar, no pel pressupost de l'Estat sinó per l'esforç inversor, on són les inversions previstes en els compromisos adquirits per part del Govern espanyol sobre esmenes de Convergència i Unió?

Miri, senyor Homs, Cultura té –vostè ho sap, però possiblement algú ha escrit a engany– increment fabulós en Cultura: l'1,51% del pressupost de la Generalitat de Catalunya; 1,51%.

Catalunya, nació, estat plurinacional, dimensió lingüística, cultural: 1,51%. Sap quant té el Quebec? Sap quant té el País Basc? Sap quant té Flandes? Ens ho pot dir? Jo ho sé, si vol li deixo l'exercici de contestar-nos. Quebec, País Basc i Flandes, per exemple, eh? Vostè sap perfectament –vostè ho sap perfectament–, i no menteixi, que més que dupliquen, de vegades tripliquen el percentatge del pressupost dedicat a Cultura. Què vull dir amb això? Que no són creïbles. Aquí hi ha el divorci de les paraules i de les polítiques, per més que me'l vulgui...

«Un increment fabulós», clar, és el que deia abans el senyor Ridao, si parteix de tant, tant avall, 100 milions d'euros és un increment fantàstic, no pas pel problema que ha d'administrar ella com a cap de Departament. Perquè posant-nos en el que haurà d'administrar ella a vostès, on són en el pressupost els criteris per atribuir les pensions de viduïtat? Que no estan al Departament de Benestar i Família, eh? Estan a altres despeses imputables. Fixin-s'hi bé, vostès, eh? El Govern de Catalunya ha presentat un pressupost on aquesta gran joia de la corona, pensions de viduïtat, no està al Departament de Benestar i Família, està a altres despeses imputables. Sobre un tema en el qual no hi tenen competències i són de dubtosa credibilitat, però, si vol que me'l cregui, senyor conseller, digui'm on són les normes, perquè qualsevol de les vídues o vidus que hi pot haver per Catalunya i que estigui il·lusionat en què es repari –i ho torno a dir– una flagrant injustícia, on ha d'anar a mirar, si compleix o no compleix? Com ho farà? Digui'm a quina pàgina del pressupost hi ha aquest tractament? I ho estudiarem, li ho prometo. O és que no hi és? I si no hi és –només en el cas que no hi fos, eh?–, per què no hi és? Ens ho pot contestar?

Creu que és seriós, de garantia jurídica –per aquí això és una cambra de legislació, no és el club de debat, d'amics, això és la cambra que legisla–, creu que és seriós, de garantia jurídica, llençar la proposta aquí, de les pensions de viduïtat, i no fer-ne cap esment de normativa en tot el patracol de documents que s'han presentat a la cambra, perquè la ciutadania, com va passar amb altres qüestions, pugui saber per on aniran els trets en això que sembla ser que és un dels vaixells emblema de l'actual pressupost del Govern?

Gràcies, president.

El president

A vostè. La segona esmena a la totalitat la presenta el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya i la defensa el senyor Josep Huguet. Ja s'ha acabat tot el cicle d'Iniciativa per Catalunya i ara té la paraula vostè. Per orientació dels senyors diputats, hi haurà aquesta intervenció i la resposta del conseller abans de dinar.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, anem a debatre l'esmena a la totalitat a uns pressupostos que podríem titular, parafrasejant una frase publicitària del Govern, «als pressupostos hi ha molt per fer», sobretot pel Govern, i en canvi, podrien ser els «costa molt sobreviure» per a alguns sectors de la ciutadania a Catalunya.

Són els darrers pressupostos del senyor Pujol, els vint-i-tresens, els primers del senyor Mas, diuen, l'actor decidirà si seran també els últims, i són els pressupostos per un any d'eleccions. En aquest Parlament només disposarà de quatre mesos reals per controlar el Govern i analitzar l'ús que se'n fa.

Aquests pressupostos han estat concebuts com a castell de focs d'inici de campanya i perquè, fent cas, com deia abans, de la propaganda del Govern, hi ha molt per fer, marcarem en aquells aspectes pendents de resoldre, de cara al futur, que els pressupostos no aborden o aborden insuficientment i, també, aquelles prioritats polítiques que des d'Esquerra creiem que lesionen o són contràries als interessos majoritaris de la població i per això no les fan votables per al nostre Grup.

Aquest pressupost cal recordar que és el setè que s'aprovarà amb suport del Partit Popular, suport gratis per al partit de Govern, car per a Catalunya. De fet, ambdós partits han coincidit, tant aquí com a Madrid, en el suport mutu en els pressupostos d'aquests darrers anys. De fet, ho deia el senyor Pujol fa pocs dies, abans de l'abraçada de Baviera, en el sopar de la patronal Cecot: «Hi ha coincidència total, total, en el programa socioeconòmic entre PP i Convergència i Unió.» Per tant, doncs, la seva coincidència és la nostra divergència.

Passem a analitzar una mica les dades macroeconòmiques. Creix el producte interior brut un 2,4, en termes reals, però hem de subratllar, i això ho diuen alguns analistes, que la convergència que hi ha hagut entre els nivells de renda *per capita* a Catalunya amb la mitjana europea no ha estat provocada només per l'augment del PIB. Mai es té en consideració el divisor de la renda *per capita*, i el que està clar és que l'evolució demogràfica a Catalunya, de les dues darreres dècades, és una xifra de taxa anual del 0,2, molt inferior a la mitjana europea, que és el 0,9. Per tant, els catalans i catalanes han tancat l'aixeta, han tancat l'aixeta perquè les condicions socioeconòmiques no els permetien altres alegries natalistes; i això incideix sobre el PIB *per capita*.

Enguany, per això, es detecta, segons els informes econòmics, un menor creixement de l'activitat empresarial, es detecta tant en la facturació com en la producció. El valor afegit avança un 0,8, mentre l'any anterior era un 2,1. El comerç exterior, i això és positiu, continua sent majoritàriament a la Unió Europea, tot i que baixa aquest any 2,2 i és compensat per la millora de l'est d'Europa. Però, atenció, de l'any 2000 al 2001 s'ha passat de representar el 10,20% del total a només el 4,7, i Madrid passava de controlar els dos terços a fer-ho amb les tres quartes parts. Mentrestant, aquí,

algú també hauria de donar explicacions, perquè estem parlant d'un sector competència de la Generalitat, per què fons d'inversions de «la Caixa» i altres entitats d'estalvi han anat a remolc de la dinàmica dels grans grups regulats espanyols cap a l'aventura sud-americana, amb èxit descriptible, mentre deixàvem l'est d'Europa, que és el gran horitzó possible i realista d'expansió per fer.

Pel que fa a les inversions exteriors a Catalunya, exteriors a Catalunya, continuen pesant més les inversions europees en un 94% del total del 69% a Espanya, això també és positiu, però han caigut les inversions industrials i l'any 2000 representaven el 13,5% de l'Estat, d'aquestes inversions; l'any passat, només el 14%, mentre Madrid passava, un cop més, del 64% el primer any, al següent al 72% tot l'Estat; és a dir, les inversions exteriors pràcticament eren xuclades pel forat negre de Madrid en un 72% del total, Catalunya quedava només amb el 14%. Per tant, ni en els millors moments de la Barcelona olímpica ni de la Catalunya autònoma del Pujol s'ha impedit que Madrid s'erigís, que ho ha fet, en capital econòmica de l'Estat quan abans només era la política.

I això va acompanyat d'una simptomatologia que alguns analistes anomenen «el símptoma d'estress de la societat catalana»; l'esforç del sector privat, que hi és i que funciona relativament bé, es fa a costa d'uns dèficits importants interns. Un cost elevat del creixement material sobre la base de l'esforç privat i que a Catalunya no significa, al contrari, un creixement degut a la distribució del social dels beneficis, com a altres llocs de l'Estat. El creixement es basa tot en l'esforç privat; en altres llocs el creixement és induït per la distribució de recursos socials.

Com dèiem abans, una taxa de creixement inferior a la mitjana europea. El cost del creixement ho internaltzem amb poca natalitat.

Amb taxes d'ocupació i activitat, més elevades que en altres llocs. Aquí ha de treballar tothom per arribar a final de mes, tothom. Aquí, per tant, podríem parlar més de la família del benestar que de l'estat del benestar, a Catalunya.

Amb un fenomen important nou, els importants progressos migratoris, dels quals no se'n parla en cap línia, que jo hagi vist, de les lleis ni de l'articulat ni d'acompanyament. Tenim el territori de l'Estat amb més procés migratori, i això té impacte, té impacte amb costos, té impacte amb la cohesió social i cultural, té impacte amb les càrregues socials derivades d'aquesta immigració.

Un altre factor, el cost de la vida diferencial. Tenim un cost de la vida un 6%, com a mínim, superior al de l'Estat, i això significa impactar els més febles, els de les pensions de mínims, els de la viudetat –que ara els donarem una propina–, els salaris mínims interprofessionals.

I finalment, un sector públic coix, un sector públic que no està –després en parlarem– ni tan sols a la mitjana d'Europa. I aquests són dèficits estructurals que posen gris una anàlisi que podria ser relativament positiva pel que fa al sector privat.

Catalunya, de fet, passa d'una posició privilegiada, d'un PIB regional *per capita* un 22% per sobre de l'Estat, a una posició d'un 4% quan parlem de renda disponible; és a dir, quan hem pagat els impostos i hem rebut el que ens han d'invertir aquí, perdem posicions i passem d'estar a vint-i-dos punts per sobre de l'Estat a passar a només estar quatre punts per sobre de l'Estat. Per tant, aquests són els clarobscurs de la nostra situació, balanç d'una època i del molt que queda per fer, seguint l'eslògan.

En l'àmbit de l'ocupació, la contractació registrada, indefinida, continua movent-se des de fa anys entorn del 12, 13% de la nova contractació, quan la majoritària, dels contractes, són temporals. Per tant, treball precari, del més precari d'Europa, Catalunya i l'Estat espanyol en general. És el regne de la temporalitat. Això, lligat amb un problema que apuntàvem abans, d'un índex de preus de consum normalment per sobre de l'Estat que, acumulat en el temps, provoca aquesta capacitat de compra inferior.

Concretament, fins al setembre, el 3,6%. Concretament, hi ha hagut, el creixement de l'índex de preus de consum, un 3,5% a Espanya, 3,5% a Catalunya. Creixement de l'IPC que, de fet, hi ha unes constants que es van reproduint que són simptomàtiques del problema del malalt de fons. Resulta –dades d'Idescat– que els sectors que influeixen més en aquests IPC diferencials són, sistemàticament, sanitat, ensenyament, cultura, habitatge, és a dir, aquelles zones, aquelles àrees on la manca sistemàtica d'inversió pública ens obliguen a tenir uns complements de serveis privats, ens impacten sobre una inflació superior i això fa que els catalans tinguem menys capacitat adquisitiva que la resta de l'Estat; es tanca el cercle. Sistemàtica baixa inversió, sector públic deficitari, impacte sobre preus, cost de la vida més alt, més dificultats per arribar a fi de mes: aquesta és la realitat d'aquest país, estructural. I els que reben pensions i salaris de mínims són els que ho saben prou, en arribar a fi de mes. Per més complements que posem a les vídues, això sembla que no canviarà.

Parlem dels ingressos dels pressupostos, entrem ja a la part dels ingressos dels pressupostos. Home, a la casa del pobre, una mica d'alegria sempre va bé, no?, i després d'anys de sequera, aquests 85.000 milions més del nou finançament es noten, eh? Per tant, jo no li aniré a discutir ara els percentatges de pujada d'una sèrie de conselleries, perquè hi són. És clar, acostumats a estar estancats des del 95, que anàvem fent dades..., aquest any ja no m'hi he dedicat, a fer dades referencials, perquè portàvem cinc anys aturats i baixant; és clar, llavors, des de fa dos anys, l'alegria es nota, es nota una mica.

Però 85.000 milions de pessetes, senyors i senyores diputats, són exactament *només* el 4,7% del dèficit fiscal existent –4,7% del dèficit fiscal existent. De fet, des del 98 fins ara, fins al 2001 –últimes dades seves de drets liquidats–, aquests drets liquidats s'han incrementat un 15%. Sap quant s'ha incrementat la recaptació de l'Estat en el mateix període? Un 30% pràcticament, el doble. Encara que apliquem deflectors, la qüestió és la mateixa: per cada pesseta guanyada aquí, dues més a Madrid, amb els nostres diners. Per tant, la

tendència no canvia; aquest és el problema –aquest és el problema. El percentatge de dèficit fiscal sobre el PIB, sobre la riquesa general, no varia substancialment, en absolut. I d'aquí vénen molts del mals que patim en aquest final d'etapa, vint-i-tresè aniversari dels pressupostos del Govern Pujol.

Per altra part, Catalunya suporta un tipus impositiu mitjà clarament per sobre del que correspon a una valoració proporcionada a la seva renda *per capita*. Ens situem entre 4 i 5 punts per sobre la mitjana de l'Estat. Enguany, Catalunya, segons dades seves, de l'Informe econòmic i financer, continua aportant a l'entorn del 21% dels impostos de l'Estat, el 23% de l'IRPF, 24% de societats, 23% d'impostos directes i 25% de l'IVA. En els ingressos tributaris de la Generalitat, els percentatges no varien, malgrat la millora. Per tant, percentualment, estem com estàvem: 39% del total, ingressos tributaris; participació en ingressos de l'Estat, 26% del total; ajuntaments, 19% del total. Curiosament, a les liquidacions que fan vostès sobre l'IRPF, baixen. És a dir, el previst sempre és superior al finalment liquidat de l'IRPF; és un impost que l'estan matant a pessics: 9.000 milions de pessetes menys el 98, 9.000 milions de pessetes menys el 2001, de les previstes.

Una curiositat a observar, que m'agradaria, si me la pot..., potser és que no he estat al cas, però m'ha semblat veure una partida d'ingressos –22.5– que preveu una recaptació per l'impost especial sobre les vendes minoristes de determinats hidrocarburs, però no n'hem sabut trobar la traça.

En tot cas, estem, com sempre, periferritzant deute cap a entitats i organismes que no computen per la normativa SEC, utilitzant a fons el model alemany i deixant això hipotecat a deu anys vista. Aquesta és la sensació, quan no es fa allò d'encarregar, avançar obres als ajuntaments i després retardar el pagament tant com es pot. Això pel que fa als ingressos.

Anem a les despeses. Estem davant d'unes despeses d'orientació discutible –almenys nosaltres la discutim– i que el que fan és consagrar o posar en evidència el que dèiem abans, l'atròfia del sector públic. De fet, la despesa pública de Catalunya és la suma del que fa la Generalitat, del que fan els pressupostos de l'Estat, del que fan els fons europeus. Però atenció: aquests pressupostos de l'Estat, que vostès han aprovat sistemàticament aquests últims anys, no varien la qüestió de fons.

I quina és la qüestió de fons? –dades també acadèmiques. De la inversió mitjana de l'Estat en el període 1997-2003 –que és el que porten vostès pactant amb el Partit Popular–, Catalunya està en quinzena posició, quinzena posició de comunitats autònomes: 212 euros per habitant, mentre la mitjana és de 348. Curiosament, sobresurten, en aquests euros *per capita*, aquelles que compleixen una funció política: conservar les colònies al nord d'Àfrica –Ceuta i Melilla són les que estan més ben dotades per habitant– i les que serveixen per consolidar la capitalitat política i econòmica del regne, Madrid. Una constant: Ceuta, Melilla, Madrid –Ceuta, Melilla, Madrid. Nosaltres, quinzena posició. Això és el que hi ha amb els pressupostos que han aprovat.

Aquest any arribem al 16%, sumant empreses; 16% que inclou el TGV. Sense empreses, continuem amb el 5% de la inversió de l'Estat. Passem de la quinzena a la desena posició, pugem una mica. Madrid passa de la sisena a la quarta, amb relació a l'any anterior.

Dèiem abans: això, aquesta mala inversió de l'Estat, complementat amb un finançament millor, una mica millor que l'anterior, però que no arriba al que caldria que fos, ens dona aquest perfil d'un dèficit fiscal que vostè suposo que aviat..., espero que ens porti els números a aquesta cambra, però que almenys, mentrestant, el Consell de Cambres de Catalunya, el senyor Alcalde, publica i avalua per al 2000 en 1,8 bilions de pessetes i per al 1999, 1,7 bilions de pessetes. Per tant, la línia és ascendent.

Curiosament –curiosament–, el professor Sardà, en el pròleg del llibre *Sobre l'aptitud financera de Catalunya*, del professor Ros Hombravella –any 67, si no ho recordo malament–, deia una frase que sembla que no hagi passat amb el temps, perquè és un problema estructural; deia exactament això: «Aquesta diferència o dèficit» –estem parlant del dèficit fiscal i d'inversions– «és molt important i més àmplia del que justificarien raons d'equitat i de conveniència econòmica i política. De fet, ha donat lloc a una valoració socialment desequilibrada al Principat, on es veu una economia privada prepotent, enfront d'uns serveis públics i col·lectius raquítics o inexistents. Pot ser que algunes de les manifestacions anàrquiques de la nostra vida col·lectiva siguin degudes a la política de desprestigi sistemàtic del sector públic practicada per l'Estat espanyol al Principat» i, en aquest cas, beneïda pel seu suport als pressupostos de l'Estat, sistemàtics.

Home, a qui aprofita aquesta situació? Jo crec que té uns beneficiaris clars, no?: els partits que controlen la repartidora dels diners que surten de Catalunya i aquells partits ben connectats amb els que ens cobren el peatge aquí. I per això el model aquest de dependència no es mou –no es mou. Portem vint-i-tres anys, i el fons –en el fons, en el fons–, la problemàtica de fons no varia. Hem millorat, evidentment, hem millorat prestacions, però sempre la nostra pujada va per sota de la pujada, no de la mitjana espanyola: fins i tot de l'europea. I aquest és el problema de fons.

I quan la societat civil empeny perquè variï la situació..., com últimament, per cert, ha fet. Fa un any discutíem aquí el document del Círculo de Economía, que vostès van votar en contra de la resolució, la moció posterior, vostès i el Partit Popular. Es van empipear, i ho van fer públic a més, obertament. «Què diuen aquests ara, què diuen?» Surt el del Col·legi d'Economistes i també s'empipeja; no ho diuen públicament, però sabem que s'han empipeat, també. Escoltin, en què quedem? La societat civil ha d'«apretar», ha d'empenyer, sí o no? Quan economistes, enginyers i Círculo de Economía diuen en veu alta el que caldria haver dit fa vint anys, el Govern es molesta. Quin concepte de la societat civil i de la mobilització de les forces catalanes a favor de la modificació d'aquest problema de fons!

Continuem amb la despesa. Pressupost consolidat del 2003: no hi ha variacions en els percentatges dedicats

a personal, 24%; compres de béns i serveis significa el 21%; les transferències, un 30%; les operacions de capital, un 13%. És a dir, pressupostos continuistes pel que fa al percentatge dedicat a cada àmbit. L'engreix d'ingressos, per tant, no redunda en una prioritació del capítol d'inversions o de transferència de capital, perquè els percentatges globals van sent els mateixos.

Hi ha una qüestió de prioritats i una qüestió de limitacions. Qüestió de prioritats: home, no es pot esperar molt, en general, d'uns pressupostos que destinen quatre vegades més a personal, capítol 1, que a inversions, capítol 6; o nou vegades més a despeses corrents que a despeses de capital, per exemple. O també el transvasament important de recursos públics cap a mans privades, sense que a vegades es tinguin clars, almenys per nosaltres, no compartits, els objectius d'aquestes finalitats. Algunes empreses que fan figa i deixen la gent al carrer o contaminen; alguns concerts educatius amb escoles d'elit... Per tant, escolti, des d'aquest punt de vista, la finalitat d'alguna despesa és qüestionable.

I, evidentment, despesa limitada, pel que dèiem abans, per la nostra situació per sota de la mitjana europea. Sap quin percentatge de dèficit fiscal hauríem d'utilitzar per arribar a les mitjanes europees en transport, infraestructures de transport, en sanitat, en ensenyament i R+D? Doncs, exactament el 60% del dèficit fiscal d'un any; el 60% del dèficit fiscal d'un any serviria per arribar a la mitjana europea, amb relació al PIB, d'aquestes quatre àrees –i me'n deixo moltes més.

Anem a veure les prioritats de les despeses. Vostès han parlat de cinc; nosaltres creiem que han de ser –a més, les tenim ordenades en forma...– nou prioritats, algunes de les quals aquest any, per primera vegada, després de molts anys d'insistir l'oposició, incorporen en el pressupost; això és veritat. És a dir, es nota que és un any electoral, diguem-ne; llavors, coses que sistemàticament s'havien votat en contra aquí, ara finalment apareixen. Bé, està bé, felicitats, diguem-ne, no? Però, home, vint-i-tres anys, han tingut per obrir uns camps, i ara esperen el final. Això és una cosa que es va repetint en una sèrie d'àmbits.

Comencem per l'espai social. El tema del suport a la família. Home, educació infantil: van avançant, però bàsicament a costa de l'esforç dels ajuntaments. Pel que fa a la salut, ens trobem el problema de finançament, insuficiència per la demanda sanitària que hi ha a Catalunya, que genera una societat desenvolupada. Li diré xifres: al País Basc, per exemple, el pressupost de sanitat pública equival a un 12% més de la capacitat financera *per capita* a Catalunya, sanitària. Per regions similars a Catalunya com Roine-Alps, tenen una capacitat financera un 49% superior a Catalunya, per exemple. Si Catalunya tingués la despesa tendencial que li correspondria per la renda *per capita*, de fet, la nostra despesa sanitària només és el 61% de la que ens correspondria, pel nivell de renda *per capita*, si la comparem amb altres llocs europeus. Fent números, això significa, senyor conseller, per exemple, que, si la Unió Europea –països comparables al nostre– hi dedica el 6,12 del PIB, Catalunya en aquests moments hi dedica el 4,7 del PIB. Sap quant vol dir aquest diferencial? Un 15% del dèficit fiscal anual.

Pel que fa a pensions, vostès aquest any tenen el detall de les vídues; molt bé. Li vull recordar que al final de la passada legislatura aquest Grup, el que represento, va presentar una proposició de llei demanant un complement a les pensions no contributives; vostès hi van votar en contra. I, quan faltaven tres mesos –tres mesos– per a les eleccions, el senyor Pujol, també –terror escènic–, es treu de la màniga una mesura de govern posant i justificant, amb els arguments que aquest diputat havia defensat en aquesta cambra i que se'n havien carregat, que «degut al cost complementari de la vida, fem una ajudeta» de no sé si van ser tres mil o quatre mil pessetes l'any. Ja no se'n van recordar més.

Veurem..., nosaltres tornarem a presentar aquesta esmena, aquest any, perquè és vergonyós, és una cosa insòlita que es faci una ajuda anual amb una justificació que és estructural... –el cost de la vida l'any 95 és diferencialment alt, tant com ho és ara–, ho pugem un any per recaptar, passar el rasquet de vot entre els pensionistes, després se n'obliden. Això és vergonyós. Tornarem a posar l'esmena sobre la taula, a veure si ens l'aproven, i complementem la de viduïtat.

El tema de la joventut, l'emancipació de les joventuts, les més tardanes d'Europa.

El tema de l'habitatge, els preus de l'habitatge respecte a salaris mitjans sobre una base 100 mostren una situació recurrent negativa a Catalunya. Tot que el salari / hora per comunitat autònoma a Catalunya és 4,8 punts per sobre de la mitjana espanyola, el preu de l'habitatge estàndard similar es situa 29 punts per sobre. A igualtat de salari, ens costa 29 punts més adquirir habitatge. I això és un tema estructural, que, amb la mesura que han pres, només és maquillatge i, a més, incita a la compra, quan crec que aquí el gran problema que no s'acaba d'abordar seriosament és l'habitatge de lloguer, l'habitatge a favor de la no-dependència, de joves i de gent gran. I això no s'aborda; continuem amb la política del totxo, del ciment. Això són les mesures que han pres en la Llei d'acompanyament amb relació a l'habitatge.

Pel que fa al bloc de joves també hi trobem ensenyament. Ensenyament que, mitjana europea 6,19 del PIB; Catalunya, 3,38 del PIB. És a dir, un altre cop més un diferencial que significa el 5,6 del dèficit fiscal anual. Formació professional: gran repte pendent; propostes d'Esquerra d'aquesta cambra amb dificultats per tirar endavant. I la temàtica habitual de la doble xarxa de centres.

Mentre la despesa pública educativa catalana augmentava un 15%, del 92 al 98, la despesa en concerts ho feia en un 31,6; és a dir, engreix dels centres concertats en detriment dels altres.

Universitat. Beques: 0,09 del PIB a Espanya, front al 0,27 de la mitjana de l'OCDE. A la Llei d'acompanyament fan una mesura que vostès la destinen al tercer cicle –discutible la destinació, discutible pel fet que no es té en compte ni renda ni topalls de quantia, etcètera–, amb relació al tema del suport als universitaris per fer el tercer cicle.

Un altre tema important, que no se cita –repeteix–, que és el gran tema que tenim ara per a la cohesió: la

immigració. Aquesta cambra va aprovar, a proposta d'Esquerra, formació d'acollida. Tot el calent és a l'aiguera! On són els plans de formació d'acollida universals, per a la gent que ve a residir legalment o aquells que s'empadronen aquí, encara que estiguin en tràmits de papers? On són? On és la política intel·ligent i clara i general d'acollida i de tractament des de l'òptica social i cultural dels nous arribats? «130.000 targetes de la Seguretat Social a persones sense permís de residència i treball», diu la premsa fa dues setmanes. Com es computa això en els costos? Quan es valoren les despeses que han de venir de Madrid, això està a la taula de negociacions per part del Govern de la Generalitat? 130.000 –que diuen els mitjans de comunicació, podria ser que fossin més? Estan empadronats. Targetes de la Seguretat Social, possiblement molts treballant en negre. On són els plans d'inspecció per rebutjar el treball clandestí? O és que aquí tolerem, mirem cap al sostre quan sabem que la bona part del sector de serveis i restauració estan en clandestinitat? On són les mesures per abordar això? On són les mesures? Jo no n'he vist cap en aquest pressupost, cap.

Un altre apartat: el tema del poder financer i dels sectors regulats. Vostès, després de barrar el pas –juntament amb altres grups de l'oposició, en aquest sentit estaven sempre junts– a la modificació de la Llei de caixes, ara ens la modifiquen per la porta falsa, que la Llei d'acompanyament només per garantir que un personatge o un altre estiguin al davant de la gran.

És a dir, en comptes d'abordar en Ple parlamentari una modificació seriosa de la qüestió de les caixes, per millorar-ne la transparència, per millorar-ne l'elecció dels equips dirigents, per millorar la seva finalitat social i els seus objectius relacionats a favor de l'economia productiva, no. No toquem res, però, això sí, el que toquem és allò que té a veure amb qui controla el què i per la porta falsa. Li farem l'esmena a la totalitat d'aquest apartat, ja li ho avanço.

Actitud del Govern davant dels monopolis: Telefónica, Endesa. No, diu això potser no té res a veure amb el pressupost. Home!, una mica sí, perquè quan s'estan prenent decisions a favor de conservar i privilegiar el paper de monopoli de Telefónica, de fet, al que estem assistint és a una opció política.

Tindrem ocasió, a la rèplica, d'afegir uns quants temes més, però deixin-me, senyores i senyors diputats, senyor president, acabar dient, en aquesta primera intervenció, que són uns pressupostos vinculats al suport del Partit Popular durant set anys, que no han abordat mai un canvi de prioritats que posi en qüestió la Catalunya estressada de què parlen els analistes, la de l'atròfia del sector públic, la Catalunya dels peatges, en general.

Els catalans estem encantats, aquí hi ha el que en podríem dir la síndrome del formiguer. Vostès ens venen que hauríem d'estar encantats de ser considerats unes excel·lents formigues i viure en un congestionat formiguer. Volen mantenir viu el mite de la fàbrica d'Espanya i els tòpics franquistes de la «laboriosidad de los catalanes», i encara volen que ens creguem el conte infantil de *La formiga i la cigala*, on resulta que es premiava l'esforç de la primera.

Però, aquí i ara, que treballin les formigues catalanes tot l'any estressades no serveix per passar l'hivern en les condicions justes que correspondria al seu treball, perquè hi intervenen les cigales de torn –locals–, en aquest cas, concertades o concessionàries que cobren el peatge de les rutes cap a la feina, dels serveis de sanitat, ensenyament privat, que ocupen el forat deixat per la manca d'inversió pública, mentre la cigala major del regne, amb uniforme d'inspector d'Hisenda, ens clava un dèficit fiscal insòlit a Europa.

El final real del conte, senyores i senyors diputats, no és el de l'insecte cantador trucant a la porta de la formiga, sinó el de la formiga amb la targeta de crèdit a zero de tant peatge i pidolant que els insectes que estan celebrant la festa a costa nostra ens dignin a retornar un mínim per invertir en carreteres, aeroports, recerca o cultura, i que no haguem de pagar-los per duplicat.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.)

Senyores i senyors diputats, aquests pressupostos, malgrat la major alegria que tenen amb relació a anys anteriors, no estan clarament al servei dels qui fan l'esforç, sinó a vegades sembla –repeteix, sembla– dels qui viuen de l'esforç dels altres.

Nosaltres, des del políticament correcte, estarem sempre de la banda de les formigues pels qui treballen.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Molt bé, moltes gràcies. Té la paraula, per al torn de rèplica, l'honorable conseller, senyor Francesc Homs.

El conseller d'Economia i Finances

Gràcies, senyora presidenta. Bé, la veritat és que seu final, el seu final m'ha acabat de desorientar del tot, no? És a dir, en un debat d'economia i un debat de pressupostos fer unes comparacions entorn al país i a la seva gent, fent veure que uns són la cigala major del regne i uns altres les formigues no em sembla massa adequat. No li parlaré ni de cigales majors del regne, ni li parlaré de formigues, li parlaré d'altres realitats i d'altres coses que em semblen que són les importants, no?

Els pressupostos, els pressupostos diu vostè que podrien tenir un títol, i li ha posat un títol en què diu: «Els pressupostos del hi ha "Molt per fer"», deia vostè, començava fent aquesta reflexió, o el: «Ja costa "Molt per viure"». Doncs nosaltres entenem que aquests pressupostos, que són els segons del nou model de finançament, i després de vuit anys de creixement econòmic, són pressupostos que han de tenir una incidència en tot aquests col·lectius de gent que els costa més viure. I, en aquest sentit, el que li puc dir és que –si vostè vol veure-ho, molt bé, i sinó, doncs què hi farem?–, doncs, els pressupostos dirigeixen bona part de les seves prioritats a incidir en el col·lectiu de gent que els pot costar més viure, o que li són més dificultoses les decisions en determinades circumstàncies, no?

Vostè ha fet una intervenció en la qual la primera part ha dedicat un temps a analitzar la conjuntura i a explicar la seva visió de la situació econòmica actual, és característica en la seva interpretació dels fets i de la realitat traslladar una imatge absolutament catastrofista del país i una imatge molt negativa. Vostè voldrà entendre que és molt realista, però jo crec que vostè el que fa és excedir-se; parla d'un país que no és el que tenim, parla d'una realitat que no és la realitat que tenim, parla d'unes dinàmiques econòmiques que no són exactament les que el país en aquests moments està immergeit, i, per tant, se'm fa molt difícil discutir amb vostè quan ens fa un discurs catastrofista intentar justificar-li a vostè que les coses no són així. Jo només li dic, les coses no són com vostè les pinta, són d'una altra manera. Hi ha matisos molt importants per poder-los traslladar a vostè.

No és veritat, amb els exemples que vostè ha dit: «Els ciutadans de Catalunya estan tancant l'aixeta», tot i que és bo que si la tenen oberta, la tanquin, no sigui cosa que malgastem aigua, cosa que no en podem malgastar, d'aigua, no? Però ho feia com un símbol que els ciutadans de Catalunya estan parant i deixant de fer coses. Doncs, bé, jo l'únic que li puc dir, com li he dit en el discurs que he fet abans, que el crèdit a famílies, eh!, de les deu caixes catalanes en aquests moments creix un 18% –un 18%! És a dir, no està la gent parada en el país; aquest tancament d'aixeta que vostè volia fer veure com una situació caòtica que la gent està en aquests moments parant-ho tot i paralitzant totes les seves decisions, doncs, un 18% del crèdit a les caixes catalanes és el que en aquests moments estem experimentant, això és una mostra –no n'hi puc estendre moltes– del dinamisme i de l'activitat que encara en aquests moments mantenim.

D'altra banda, no creixeríem un 2,1, el país no creixeria un 2,1, eh! Perquè un 2,1, créixer un 2,1 és un creixement prou significatiu i important, no?

Jo puc compartir amb vostè una reflexió que ha fet sobre que l'economia catalana, en fi, ha tingut una dinàmica per anar a fer-se present en mercats internacionals, en el mercat sud-americà, i vostè, doncs, una mica ens retreia per què determinats agents econòmics s'han situat en el mercat americà. Bé, en tot cas, no voldrà pensar que això és responsabilitat de la Generalitat, i que una determinada institució financera o una institució –diguem-ne– empresarial del país s'hagi posicionat en els mercats sud-americans i ara aquests estiguin en situació més crítica. Això no és responsabilitat de la Generalitat, i no ha de ser atribuïble a cap responsabilitat de la Generalitat.

Ara bé, jo el que li vull dir és que l'economia catalana sí que s'està orientant cap als mercats sud-americans, i ho han de continuar fent, i no perquè hi hagi una situació de més risc –que en aquests moments hi ha una situació de més risc, a l'Argentina, per exemple, doncs– no s'han d'orientar les estratègies en les empreses cap a fer-se més present en aquests mercats a sud-amèrica.

En aquests moments, doncs, el mercat de Mèxic està tirant molt més; les exportacions cap al mercat de Mè-

xic estan creixent molt per damunt de dos dígitos. O, per exemple, Brasil està donant unes bones expectatives, sembla que les coses en aquest sentit s'orienten molt millor; o Xile en aquests moments està tenint una bona perspectiva econòmica, eh! L'Argentina, no, però ja veurem a mitjà termini com van les coses. Han tingut una molt bona collita de temporada, l'activitat turística està estirant, i probablement, en els propers anys, la recuperació d'aquests mercats també tingui interès per a l'economia catalana.

Per tant, no menyspreï vostè el mercat sud-americà amb una lleugera frase desqualificant les estratègies d'estar present en aquests mercats, perquè s'hi ha d'estar, l'economia catalana hi ha d'anar, hi ha d'anar. Ara bé, també és veritat que sí que vostè ho feia en el sentit de valorar molt més l'estratègia cap als països de l'Europa de l'Est, i en aquest sentit joestic d'acord amb vostè, que l'economia catalana s'ha d'orientar molt més cap a aquests països que són els que s'integren a l'ampliació de la Unió Europea.

L'ampliació de la Unió Europea dona un context de marc general econòmic, d'estabilitat de tipus de canvi i d'estabilitat, diguem-ne, econòmica que pot atraure molt més els interessos de l'economia de Catalunya en aquests mercats.

Ara, el Govern ja està orientant decisions cap a aquest sentit. Estem orientant de cara, doncs, a tenir obertures d'oficines en la xarxa del Copca en aquests països, estem orientant a tenir també obertura d'oficines per poder ajudar la mobilitat i la contractació de persones que vulguin treballar a Catalunya –i aquí fa poques setmanes el conseller en cap, a Polònia, obria una oficina a Xile de les quals, en aquests moments, estem obrint a diversos països del món. Per tant, ja estem també fent decisions d'ajudar el procés d'anar més intensament cap a aquestes realitats dels mercats de l'Europa de l'Est.

Vostè ha fet una expressió que no la puc compartir, jo crec que vostè aquí no tenia un coneixement precís del que estava dient. Es queixava que en aquest país, el nostre, tenim una taxa d'ocupació molt alta, més que altres països. Doncs, senyor Huguet, ha de ser així. Tant de bo que en aquest país tinguem una taxa d'ocupació molt alta. I ho deia vostè perquè aquí ha de treballar tothom. Sí senyor, aquí ha de treballar tothom, eh! Aquí hem de procurar que treballi tothom, i que la taxa d'ocupació del país sigui de les més elevades de tots els països i de totes les realitats econòmiques de la Unió Europea. I tenim una taxa d'ocupació molt alta, perquè l'activitat i el dinamisme econòmic de Catalunya ens permeten mantenir un nivell alt d'ocupació.

El cost de la vida és superior. Bé, és que a Catalunya, a Catalunya, el cost de la vida sí que és una mica més elevat que a altres llocs, però és una raó, i l'explicació que això té –i vostè ho sap perfectament, el que passa és que sempre ho intenta traslladar als debats com un element negatiu. Tota la riquesa que té en aquests moments Catalunya i tota, diguem-ne, la diversitat de característiques que té en l'àmbit social, en l'àmbit cultural, en l'àmbit econòmic i en l'àmbit de les infraestructures, en tot el context general que identifica la idiosincràsia del nostre país i la seva pròpia realitat li

infereix un nivell de qualitat de vida més elevat. Hi ha un nivell de qualitat de vida més alt que en altres llocs del món i que en altres llocs de la Unió Europea, i d'altres llocs de la realitat de l'Estat espanyol.

És veritat que hi ha un nivell més alt de vida, però, per exemple, el país i la gent, quan se'ls pregunta, això ho valoren, i ho valoren. Sí que hi ha un cost addicional una mica més alt, però quan, per exemple, en les enquestes..., o es fan enquestes per valorar si la gent prefereix viure més bé, viure a Catalunya o viure en un altre indret de l'Estat espanyol. Malgrat aquesta valoració negativa que vostè fa, l'última enquesta del CIS posa sobre la taula que a tot l'Estat espanyol, doncs, el lloc on la gent prefereix més per poder anar a viure és a Catalunya, un 36% dels espanyols i de tots els ciutadans de l'Estat espanyol prefereixen Catalunya, amb molta diferència a qualsevol altra comunitat autònoma, perquè diuen ells que és allà on es viu millor, allà on es viu millor.

És a dir, al costat del seu discurs catastrofista, fent valer els criteris que aquí el cost de la vida és una mica més alt, faci vostè també la reflexió que la ciutadania avui valora que a Catalunya es viu molt millor que en altres llocs de l'Estat espanyol, no? Tota la reflexió catastrofista que fa vostè de la situació econòmica, quant a pèrdua de pes, quant a capacitat econòmica, jo l'únic que li puc dir és que això no és veritat, no és veritat, eh? Vostè està instal·lat constantment en l'anàlisi emmirallat en Madrid, no? No s'emmiralli tant en Madrid i emmiralli's en qui en aquests moments ens juguem el futur, que és en la Unió Europea i en els països desenvolupats, que és on col·loquem, ja, el 50% de tots els productes, de béns i serveis que fabrica i elabora la societat catalana. El 50% de tot el que s'elabora i es fabrica a Catalunya es col·loca ja en aquests països. Per tant, és en aquests països que ens hem d'emmirallar, no s'emmiralli vostè, mimèticament, en la capital de Madrid. En aquest sentit li vull dir que, avui, Catalunya encara continua sent la potencialitat més important de la realitat econòmica espanyola. Avui el PIB català són 23 bilions de pessetes –i li ho dic en pessetes perquè percebi més la quantia. I, en canvi, la Comunitat de Madrid, en tota la comunitat de Madrid, amb la seva capitalitat no arriba al 18,5 de bilions de pessetes de PIB. És a dir, té encara un PIB molt més petit la Comunitat de Madrid que la Comunitat de Catalunya. No la desvalorí. Vostè, com a nacionalista, hauria de valorar més que ningú que avui la realitat econòmica del nostre país és la més important en quantia i en volum de totes les realitats econòmiques de l'Estat espanyol.

I en aquest sentit li vull fer traslladar que no faci vostè tampoc esforços per fer valer l'argumentació que la nostra realitat està debilitada. Miri, jo li passaré unes dades que a l'últim any, a l'any 2001, a Catalunya es van crear 21.020 empreses noves; 21.020 empreses noves. No és una xifra menor! No hi ha realitat econòmica, avui, a Europa que tingui 21.020 empreses més creades. A l'Estat espanyol, per descomptat, per descomptat. Però si analitzem la situació d'aquesta estructura empresarial, per exemple, els nivells de rendibilitat, o, per exemple, les valoracions sobre les primes de risc o els volums d'inversió empresarial, o si aga-

fem, per exemple, diferencials entre rendibilitat i costos de finançament dels processos productius, tots els indicadors són positius. Tots són indicadors positius.

Nosaltres avui estem tenint entorn a un 10% de rendibilitat per damunt de la mitjana de la rendibilitat de les empreses en el context de la Unió Europea. És a dir, totes les empreses catalanes, amb el nivell mitjà de rendibilitat, estem tenint un coeficient de rendibilitat mitjana d'un 10% per damunt de la rendibilitat mitjana de totes les empreses de la Unió Europea. És un referent de millora de capacitat, de sanejabilitat, de potencialitat econòmica que vostè l'ha de tenir en compte.

No s'installi en les reflexions depressives, catastrofistes, donant una imatge d'un país que no respon a la realitat i intenti vostè fer una reflexió més ajustada a la realitat i a la potencialitat econòmica de Catalunya, no?

Bé, jo només li vull comentar en aquest capítol de les reflexions, diguem-ne, més macroeconòmiques que el Govern preveu que, malgrat aquesta visió catastrofista seva, nosaltres creiem que la realitat econòmica del país per a l'any que ve serà diferent de la que vostè ha anunciat, eh?

No és veritat que anirem enrere, creiem que podem anar endavant; apostem per anar endavant. La política econòmica i pressupostària s'orienta per ajudar a incidir a anar endavant, de cara a les previsions d'evolució de l'economia en l'exercici del 2003.

Ja dintre del pressupost i dintre de les reflexions pròpiament dites del pressupost, vostè, doncs, ha fet una sèrie de reflexions inicials sobre el model de finançament autonòmic. És veritat que el model de finançament autonòmic ens dóna més recursos, i el felicito perquè per primera vegada m'ho ha reconegut aquí (*remor de veus*), i per primera vegada vostè reconeix que el nou model de finançament autonòmic és un model que té elements continguts prou importants per donar-nos més recursos.

Fa poc temps em deia vostè en aquest debat, o en el debat de pressupostos de l'any passat –no sé si al debat de la presentació del model de finançament o al debat de pressupostos–, em deia que no tindríem més recursos si no aplicàvem el nou recàrrec, diguem-ne, sobre hidrocarburs. Doncs tenim més recursos i no hem aplicat el nou recàrrec d'hidrocarburs. I, per tant, li agraeixo i, en fi, en aquest sentit estic content que vostè s'acosti a les tesis analistes del nou model de finançament que fa el Govern de Catalunya, en què disposem de més recursos i disposem de més capacitat per afrontar, bé, aquests objectius pressupostaris que en aquests moments estem discutint.

És veritat que al primer exercici van ser i aquest any es consoliden 85.000 milions de pessetes més, és veritat, però no deixi de veure la perspectiva que té el nou model de finançament, que no és només un model que t'aporta uns recursos el primer any, et quedes instal·lat i ja no tens cap avantatge més, sinó que el nou model, l'avantatge que té és que ara els recursos ens vénen directament vinculats a la fluctuació dels tributs que paguen els catalans a Catalunya. I la perspectiva futura

ens dóna uns escenaris de fluctuació de les fons d'ingressos dels impostos positiva, cada vegada més positiva. Només li vull dir una cosa, l'any 2001, la recaptació per renda, la que es tanca en l'exercici del 2001, que és el més tancat que tenim en aquests moments, ens ha donat uns balanços de creixement de quota líquida per damunt de l'11%, per damunt de l'11% en l'IRPF a Catalunya. Això vol dir que quan liquidem el 2001 ens aportarà més recursos en aquests a la hisenda de la Generalitat. Per tant, el nou model ja no és actualització per criteris quantitativs, o per criteris, diguem-ne, limitats, PIB nominal, cost dels factors, o, simplement, deflactor, d'acord amb el creixement i amb la inflació, sinó que ara anem a criteris fonamentats sobre la fluctuació de les fonts de recursos que tenen les administracions públiques, que són els impostos. I això ens dóna futurs recursos addicionals. Per això podem estar parlant del complement de pensions del qual ara li parlaré. Per això podem parlar –i el Govern es pot comprometre– de compromisos que tenen la solidesa que el flux futur de recursos ens permetrà pagar-los, aquests compromisos, perquè de l'altra manera no ho sabíem; no ho sabíem. Estàvem pendants de quin era el criteri que el Govern central ens actualitzava, quina era la mitjana d'actualització a nivell de tota l'Administració pública espanyola, i ens tocaven a nosaltres uns recursos que ens venien actualitzats. Aquest era el criteri que feien servir els socialistes, eh? Els socialistes que són, potser, companys seus d'estratègia parlamentària; els que sempre ens havien actualitzat els recursos per criteris limitatius.

Per tant, sàpiga vostè que el nou model de finançament ens aporta uns criteris nous, que són els que ens donen la base de major disponibilitat de recursos per afrontar els majors compromisos de cara al futur, no?

Bé, jo li vull dir que és veritat, quan vostè parla de la inversió pública, que vostè diu que hi ha una determinada inversió pública –i fa un joc de xifres per calcular *per capita*, a nivell de comunitats autònomes, com està el volum d'inversió pública de l'Estat central–, *per capita*, en unes determinades comunitats autònomes. Torna la seva reflexió permetre'm traslladar a la cambra una observació. Cada vegada més, i cada vegada més serà més –ens agradi o no ens agradi– la inversió pública que fa l'Estat l'executa a través dels organismes públics, tant autònoms com empreses públiques. Cada vegada serà més així; és així a tot Europa i a tot el món occidental.

La instrumentalització de l'acció inversora s'instrumenta a través de les empreses públiques i els organismes dependents, perquè hi ha unes realitats de gestió que requereixen aquests mecanismes de funcionament –i fiscals, també–, que, tot el que és la fiscalitat indirecta que suporta l'acció inversora es gestiona d'una manera quan s'instrumenta a través d'organismes públics que són autònoms o empreses, diguem-ne, públiques, que no pas quan ho fa directament l'Administració pública.

Per tant, això ho està fent tot Europa i és bo que sigui així, perquè d'aquesta manera s'és més efectiu i eficaç en la gestió de les inversions públiques. Ara sembla que aquí ens entestem a veure que això és un procés

negatiu. Això no és un procés negatiu. És que l'AVE, gestionat pel GIF, és negatiu? És que l'AVE, gestionat directament pel Ministerio de Fomento, seria millor? No! És millor que l'AVE s'implanti i es desenvolupi en el territori, per la inversió que gestiona una empresa que és pública. És que aquesta inversió d'aquesta empresa pública és una mala inversió? És una inversió, en fi, diguem-ne, amb poca transparència? És que aquesta inversió que fa aquesta empresa pública no és una inversió pròpiament pura de l'acció pública del Govern que la impulsa? Doncs aquesta és la mateixa reflexió que li faig. Si comptabilitzéssim en la seva reflexió no la inversió dels departaments o dels ministeris, sinó tota la inversió pública que es fa de l'Administració central de l'Estat, les seves xifres no són així. Les seves xifres canvien totalment. Ja no és Ceuta i Melilla.

Com vol vostè pensar que a Ceuta i Melilla l'Estat inverteix més que està invertint a Catalunya, en volum? (*Remor de veus.*) I vostè fa la reflexió del *per capita*, no?, del *per capita*, que té la falsedat de no ser ajustada a la realitat, perquè, és que vostè ha de comparar, en aquests moments, la inversió pública que s'està fent a Catalunya amb la que s'està fent a Ceuta i a Melilla? És que no és important la inversió pública que s'està fent, per exemple –no, pels ministeris–, en el port de Barcelona? –no feta directament pel Ministeri de Foment–; a l'aeroport, no feta directament pel Ministeri de Foment; en el tren de gran velocitat, no feta directament pel Ministeri de Foment. I vostè això m'ho ha de comparar buscant percentatges relatius, doncs, *per capita*, comparant Ceuta i Melilla i Catalunya? Doncs jo trobo que això és desvirtuar la realitat. Això és voler fer un plantejament polític totalment, diguem-ne, bé, utòpic, no ajustat al que és la realitat.

En el nou model ens donen més recursos. I vostè veurà si al llarg dels propers anys es manté en la seva activitat parlamentària i va discutint els pressupostos propers que tindrem ocasió de debatre en els propers anys. Vostè anirà veient com el nou model de finançament ens anirà donant més recursos. I si vostè tingués la sort, un dia, de poder ser el responsable de presentar aquests pressupostos en el Parlament, veurà vostè com el nou model de finançament era un bon model estructuralment plantejat, i que el Partit Socialista en aquesta cambra és l'únic que s'hi ha oposat, i és l'únic que l'ha criticat. I que els seus companys socialistes, arreu de les comunitats autònomes que governen, tots el valoren, tots l'apliquen, i tots saben entendre els elements positius que té, menys els diputats del Partit Socialista, que no saben entendre els elements positius que té el nou model de finançament. Possiblement perquè volen molt més, volen molt més, segurament volen molt més. El que passa és que quan governaven ens en van donar menys. I ara, està clar, aquest desig de voler-ne més, amb l'experiència de tretze anys que ens en van donar menys, no té cap credibilitat.

Potser vostè en vol més, voldria un model més potent i que ens donin més recursos per a Catalunya, i en això vostè i jo coincidirem sempre. L'única diferència és que vostè ho dirà i nosaltres ho farem. Aquesta és la gran diferència, que és que en vint-i-tres anys vostè ho ha dit, però mai, mai, ha aplicat això que vostè diu.

En canvi, nosaltres, dia a dia, any a any, revisió re revisió, hem anat millorant el finançament autonòmic de manera que avui podem disposar de més recursos per poder afrontar polítiques com les que avui estem orientant de cara al país; fent que aquesta gent que vostè al començament de la intervenció ha fet veure que són la gent que té més costos per viure tingui una atenció directa del Govern per ajudar-los a viure en aquesta conjuntura.

És tot un principi d'estratègia de Govern, fer arribar el creixement a tothom que té menys recursos i que té més necessitats. La venda de minoristes, la venda de minorista d'hidrocarburs –aquesta pregunta que m'ha fet–, clar, lògicament no l'entén perquè el model de finançament, vostè, quan el llegeix, ja es predisposa molt negativament a entendre'l, perquè ja el descarta, d'entrada. I quan llegeix llavors se li escapen els detalls que són importants.

La venda minorista d'hidrocarburs té dues parts: la part estatal i la part autonòmica. La part estatal l'ha aplicat ja l'Estat i tota la recaptació està cedida 100% a la comunitat autònoma. És font de recursos per al Govern de la Generalitat, per a la Generalitat de Catalunya. Aquesta quantia, l'any 2002, no estava en el pressupost, perquè s'aplica per una llei que entra en vigor el juny d'aquest any. En aplicar-se el juny d'aquest any la part estatal es transfereix a la comunitat autònoma i és la part que figura en el pressupost en l'any 2003 i no figurava en el 2002. En el 2002, figurava dintre el fons de suficiència. I, ara, a la part catalana no hem decidit posar-hi cap recàrrec, com vostè augurava i em deia que havíem de fer, i, si no, no tindríem més recursos; doncs, tenim més recursos i no hem aplicat el recàrrec sobre els carburants, i figura, doncs, com una font pròpia dintre de la llista dels tributs que hi ha en el capítol d'ingressos.

Acabo, senyor president, dient-li: «Sanitat, diu que és insuficient.» Doncs, torni a pujar aquí i digui'm quant més hi hem de posar. I quan em digui quant més hi hem de posar, jo li preguntaré: «D'on els hem de treure?» Jo li preguntaré: «És que hem de posar el recàrrec sobre carburants?» Jo li preguntaré: «És que hem d'apujar els impostos? És que hem de deixar de fer alguna altra cosa? Quina altra cosa hem de deixar de fer?» Perquè, escolti'm, apujar un punt de despesa més a la sanitat, és apujar-li 10.000 milions de pessetes més.

Per tant, si des d'aquesta tribuna es diu: «Més diners per a Sanitat.» El conseller d'Economia ha de dir: «Sí senyor, jo ho desitjaria, més diners per a Sanitat.» Està clar que sí, perquè ens agradi o no ens agradi, n'haurérem de posar molts més, de diners, a la sanitat, perquè la població requerirà més recursos per atendre les seves demandes. Però jo els demano, a vostès, que em diguin que l'esforç que fem, si creuen que és insuficient, digui'ns quants més n'hi hem de posar.

Per cert, li vull fer veure que en aquests pressupostos interioritzen el compromís acordat amb tots els sindicats, amb totes les forces, diguem-ne, sindicals, en l'àmbit de la sanitat, per millorar les retribucions del personal del sistema sanitari, i es millora amb un volum superior a 100.000 milions de pessetes, que s'executa en quatre anys, que és el compromís acordat amb totes les forces de representació sindical.

És que li sembla poc, aquest esforç que es fa? És que potser voldria vostè més? Probablement, jo també. Si vostè vol més, digui'm quant i d'on ha de sortir aquest més.

En pensions, el que li vull dir, és que té raó vostè, que Esquerra Republicana va presentar una proposició al començament de la legislatura, que plantejava aquesta iniciativa de complementar les pensions de viduïtat. És veritat. Però, en aquell moment, no teníem el nou model de finançament acordat. No podíem agafar un compromís d'aquesta naturalesa. Quan l'hem agafat? Quan hem tingut el nou acord, quan podem planificar el flux futur d'ingressos i podem saber amb seguretat dels recursos que podem disposar al llarg del propers anys, no fora cosa que iniciéssim un compromís d'aquesta naturalesa i no tinguéssim recursos per pagar-lo i l'haguéssim de parar. Per això aquest any s'ha incorporat aquest compromís. I això em permet oferir-li, a vostè, que el Govern ha aportat, en un capítol, diguem-ne, dels pressupostos, de pensions, no en el Departament de Benestar i Família, sinó en el capítol de pensions, ha posat una previsió d'un fons de 30 milions d'euros.

Aquest fons no està concretat en els criteris de distribució, però el debat parlamentari pot oferir la possibilitat d'acotar els criteris de distribució. A quins nivells de renda hem de limitar aquesta complementarietat? Per a quin tipus de pensions de viduïtat? Les viudes o els viudos que treballen també han de tenir dret a la complementarietat?

El Grup Parlamentari de Convergència i Unió i, probablement, els altres grups faran plantejaments. Jo el convido que, si per a Esquerra Republicana aquesta era una preocupació, com va ser en el seu moment, proposi una iniciativa de concretar, diguem-ne, aquests criteris, perquè a partir del 2003, aquesta mesura es posi en marxa, i que no depengui de qui governi a Catalunya, sinó que depengui de qui sigui la força política que governi a Catalunya, doncs, es pugui garantir aquesta complementarietat; que l'ha iniciada el Govern de Convergència i Unió, que, mentre depengui de Convergència i Unió, el Govern de la Generalitat es mantindrà, però que si té el suport de tots els diputats d'aquesta cambra, un missatge que es dona a la població, especialment, a la població de les vídues, és que el compromís polític és ferm, és sòlid i no trontollarà, sigui quin sigui, diguem-ne, qui tingui responsabilitats de govern en el país.

I, acabo, senyor president, dient-li: «El debat d'habitatge el farem. El farem aviat, el farem, doncs, relativament aviat, amb motiu de les properes intervencions.» Sàpiguen que hi ha una deducció nova sobre les despeses de lloguer. S'ha oblidat vostè de veure-ho. El Govern innova per primera vegada un concepte en el camp autonòmic, que és que el 5% del cost del lloguer, que, diguem-ne, suportarà uns determinats col·lectius de ciutadans d'aquest país, es podran deduir en el tram autonòmic de l'IRPF. És una deducció directa, de sensibilitat directa a la problemàtica de l'habitatge, però per a la modalitat, diguem-ne, de lloguer, no de compra.

I, pel que fa a la compra, li he de dir que nosaltres prioritzem socialment uns determinats col·lectius. Es prioritza socialment uns determinats col·lectius. I tindrem oportunitat d'aprofundir-hi, per què? Per què creiem que és important aprofundir socialment en aquests determinats col·lectius? I ho explicaré, i ho explicarem amb tot detall en les properes intervencions.

I Ensenyament..., no faci vostè la reflexió del pes relatiu de la despesa d'Ensenyament sobre el PIB, sense tenir en compte la despesa que també les administracions locals es gasten en la xarxa d'Ensenyament. Perquè en el manteniment i el volum de recursos en manteniment, tant en manteniment patrimonial com en despeses, diguem-ne, de constitució de nous establiments, es gasten molts recursos els ajuntaments. Vostè diu aquí..., treu un percentatge sobre el PIB, i se n'oblida d'aquesta part, que és molt important!

Per tant, no s'oblidi de tenir una visió global, eh?, de tota la despesa que l'àrea d'ensenyament suporta en aquest país. Vostè fa una anàlisi parcial del tema i, clar, li surten uns percentatges que no són massa sostenibles.

Senyor Huguet, li agraeixo molt la seva intervenció, ha sigut molt interessant, molt discrepant, des de la visió catastrofista que vostè fa del país. Nosaltres creiem que aquest país està en una situació molt diferent a la que vostè dona a entendre. Però, no obstant, ja el conec de fa temps i em té acostumat a aquestes visions tant, diguem-ne, catastrofistes; però, de totes maneres, no perdo, jo, l'ocasió d'intentar motivar-lo i, intentar, diguem-ne, a vostè, convèncer-lo que s'equivoca amb aquestes reflexions.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies. Senyores i senyors diputats, continuarem el debat de la segona esmena a la totalitat a les quatre de la tarda.

Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i deu minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i un minut. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major, la lletrada Sra. Casas i Gregorio i el lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, els consellers d'Economia i Finances i de Governació i Relacions Institucionals, la consellera d'Ensenyament, el consellers de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Treball, Indústria, Comerç i Turisme, la consellera de Benestar i Família i el conseller de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió.

Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet, en rèplica del Grup.

El Sr. Huguet i Biosca

Sí, gràcies, senyor president. Amb l'absència... (*Remor de veus.*) No, ai!, quasi-quasi. Anava a fer... (*Veus de fons.*) Era a la porta. (*Rialles.*) Doncs amb la presència d'última hora del senyor conseller, comencem la rèplica al tema dels pressupostos que hem debatut abans. Algunes qüestions pendents.

Amb relació a la política de suport a les Pime és evident que vostès engeguen unes línies interessants de capital risc i de garantia recíproca, que el curiós és que no s'haguessin engegat abans. En tot cas, diguem-ne, esperem que això funcioni, però el que està clar és que hi ha sobre la taula unes qüestions que vostès tenen l'obligació de complir que no han complert, i que jo no veig en aquests pressupostos cap indicatiu que vagin en la bona direcció.

Una és el tema de la deslocalització que s'està produint a algunes comarques de Catalunya. El cas de Lear..., vostès havien de presentar en aquest Parlament un pla d'industrialització al cap de sis mesos. Han passat els terminis. Li adverteixo que farem l'esmena perquè vostès compleixin l'obligació que no han complert. I com el cas de Lear n'hi ha unes altres, hi ha uns altres casos de deslocalització en aquests moments de sectors de multinacionals de mà d'obra barata que s'estan desplaçant a l'est d'Europa, i això hauria de preocupar un govern com el de Catalunya, i això no creiem que amb la política de la Conselleria d'Indústria en aquests moments, amb menys pressupost, amb menys creixement de pressupost que la mitjana del conjunt de pressupost, sigui un bon indicatiu que això va per bon camí.

Al mateix temps, hi ha una qüestió a què vostès es van comprometre, que és donar suport a les Pime a través de reservar la licitació d'obra pública precisament a aquestes empreses. Hi ha un informe encarregat al Govern que no s'ha posat en marxa. I això, en aquests pressupostos, tampoc hi apareix; en la Llei d'acompanyament, tampoc. Vostès havien de prendre una sèrie de mesures que no han pres.

Pel que fa al capítol de la recerca i de tot el que és el tema de la societat de la informació, vostès han donat suport a la continuïtat del monopoli de Telefónica obertament, i aquest és un drama. Hi ha propostes per xarxear el país, que, segons diuen els experts, costarien el cost de deu quilòmetres d'autopista, i vostès deixen que Telefónica bloquegi l'arribada del cable i que s'aprofiti de la situació de privilegi que té. Això és decisió seva, i d'això no n'hi ha ni una línia, en aquests pressupostos.

El tema del territori. Són uns pressupostos que ajuden a desplegar directament i indirectament el Pla hidrològic nacional, i és una raó de prou pes com perquè això sol ja ens portés a votar-hi en contra. I ara es treuen de la màniga el Roine. Fum, perquè no depèn de vostès—no depèn de vostès. Els farem una esmena: fins que no se sàpiga la viabilitat de l'aigua del Roine paralitzin vostès, facin moratòria, de les obres de desplegament del Pla hidrològic nacional. Si és veritat que ho tenen a la punta dels dits, facin vostès aquesta moratòria.

Competitivitat. Vostè posava en dubte les meves xifres. Són xifres del senyor Gual, d'IESE. La competitivitat es desaccelera per problemes, precisament, d'escassa inversió en infraestructures, un nivell de capital tecnològic encara baix i un nivell de formació baix en relació amb la mitjana europea. Això no m'ho invento jo, senyor conseller, són xifres dels economistes. Si vol li'n cito una rastellera. Jo no tinc la capacitat de fer els números que li he donat. Per tant, en tot cas, desautoritza vostè els principals acadèmics de Catalunya que han analitzat el problema de l'atròfia del sector públic, o sigui, avui vostè ha desautoritzat amb noms i cognoms tota la llista d'acadèmics de les universitats catalanes que analitzen el problema de fons estructural de l'atròfia del sector públic. Per tant, vostè hauria de debatre amb ells, perquè les xifres no són meves, són d'ells.

En tema de cultura, estem a 1,5 del pressupost, quan a Europa la mitjana és 4,4% del pressupost destinat a cultura. Això per aquells aspectes que ens hem deixat anteriorment.

Anem a algunes de les seves apreciacions. Vostè té l'habilitat de contestar coses que jo no he dit, és una habilitat parlamentària que li reconec. Els catalans tanquen l'aixeta, estan parlant de tancar l'aixeta de la natalitat, i ho diuen els experts, els números són aquí: creixement per sota de la taxa de natalitat europea, i això és degut al fet que no hi ha un estat del benestar complet. S'ha avançat en sanitat i en ensenyament aquests vint-i-tres anys, però no en política d'habitatge, no en política de conciliació de la vida familiar i laboral, que és molt important per tal que puguin treballar tots, és evident que l'ideal és que puguin treballar tots, no em faci dir a mi el que no he dit. El que passa és que aquí treballen tots sense les condicions públiques perquè ho puguin fer en condicions, estressadament, cosa que no es produeix al nord d'Europa, on les taxes de natalitat són molt altes però hi ha les condicions socials que permeten abordar a tota la família l'activitat, cosa que no passa aquí. Per tant, vostè tergiversa sempre les qüestions.

Cost de la vida. Ara resultarà que el cost de la vida diferencial és una qüestió d'idiosincràsia. Fantàstica!, la capacitat d'embolicar del senyor conseller. Dades de l'estudi recent sobre pobresa i exclusió social. La pobresa greu a Catalunya, 17%; mitjana espanyola, 14%. Precarietat: Catalunya, 4,1%; mitjana espanyola, 3,7%, dades de l'estudi oficial sobre pobresa i exclusió social. Escolti, aquí creixem en PIB, però el repartiment, degut al poc volum de diner públic, impacta sobre els sectors més desfavorits de la societat. Vostè pot amagar el tema, pot fer veure que no el veu, pot contestar-me una altra cosa que jo no ho he dit. M'és igual, la realitat és aquesta. Aquí tenim una pobresa diferencial degut a un cost de la vida diferencial i a poc diner públic destinat a aquests sectors. És una realitat que surt de les xifres.

I quan parla del model, del model de finançament, és curiós anar refregant ara la història del Grup Socialista. Vull recordar que de l'any 93 al 97, vostès estaven col·laborant aquí i a Madrid amb el Grup Socialista i defensaven a capa i espasa un model ridícul de mínims, que va ser el primer del 15%. Vostès abonaven la

política de l'ara menyspreat Grup Socialista. Si el seu model autòmic de finançament..., fins que nosaltres els arranquem aquí al Parlament, la Comissió d'Estudi del Concert Econòmic, vostès estan seguint la línia marcada pels ideòlegs de finançament autòmic dels socialistes, no faci veure ara que no tenen res a veure! Han compartit model fins fa dos anys, senyor Homs, fins fa dos anys, no faci veure vostè que és el gran antisocialista aquí, perquè han compartit model autòmic fins fa dos anys, fins que van baixar del cavall com Sant Pau, els en vam fer baixar nosaltres. Per tant, aquesta és la història. (*Veus de fons.*) Va caure del cavall, sí.

Per tant, senyor conseller, vostè té un verb fàcil, l'ha citat, almenys, vint vegades, la paraula «catastrofisme», no m'hi he entretingut, però, aproximadament, vint vegades, no? Escolti, la societat catalana té força, té capacitat, té potència, no em faci dir a mi coses que no he dit. El que és catastrofista, senyor conseller, és que el Govern no reconegui que aquesta societat va estressada, com diuen tots els experts. Ho diu l'estudi de les caixes, el senyor Alcaide. Xifres sobre transparència de renda directa a les famílies, mapa claríssim, xifra de transparència..., netes a les famílies. Estudi de "la Caixa", estudiï-se'l. El que és catastrofista, repetixo, és que el Govern no reconegui que va estressada, aquesta societat, i que la culpa és de l'escàs sector públic, del Govern. És catastròfic que vostè vulgui emmascarar que, malgrat l'increment de finançament, això només significa menys del 5% del dèficit fiscal, que algun dèficit fiscal no varia. És catastròfic que el Govern, que es considera nacionalista, desactivi d'aquesta manera, emmascarant aquesta realitat, la conscienciació de la ciutadania i mostri el rebuig a les posicions de la societat civil, quan aquesta societat civil protesta per aquesta situació: Círculo de Economía, Col·legi d'Economistes, Col·legi d'Enginyers. Vostès els recriminen que es pronuncii. És catastròfic per al país que el Govern prefereixi una Catalunya de peatges en autopistes, sanitat privada, escola concertada, perquè, probablement, perquè, si no, no s'entén res, senyor conseller, hi ha importants poders fàctics d'aquest país que basen els seus beneficis en les nostres debilitats i les seves complicitats.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. El conseller d'Economia i Finances té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor diputat, també, per la seva rèplica. Li pregaria, ja que té vostè un torn encara posterior que aprofundeixi aquesta última reflexió que m'ha insinuat, però que potser per temps no m'ha pogut explicitar més, aquestes complicitats, eh?, aquesta referència a unes pseudocomplicitats, no sé si meves, o del Govern, o del meu grup polític. En tot cas, tindrà vostè després ocasió d'aprofundir-la més i precisar-nos-ho, perquè, si no, no sé què dir-li, aquesta és la veritat, no sé què dir-li, perquè no l'he entès, eh?

És veritat que el Govern ha posat en marxa una sèrie de decisions que tenen per finalitat incidir en les petites empreses, eh? Vostè ens ho retreu perquè ho hem fet ara. Bé, jo li pregunto: li sembla bé que ho haguem fet? Si més no, si li sembla bé, ja tenim un punt de coincidències, que una mesura que el Govern impulsa, que té un destí que és estimular la inversió a la petita empresa i als treballadors autònoms, aquesta mesura, doncs, si més no, ara, almenys ara, vostè la comparteix, no?

Què fem? De fet, què fem? I aquests pressupostos contemplen les autoritzacions legals per fer aquests plantejaments. D'acord amb les deu caixes catalanes, hem signat un conveni en què es constitueix un fons a què s'aporten carteres de crèdits de les deu caixes, es titulitza la Borsa de Barcelona, i amb les emissions que es fan a la Borsa de Barcelona els recursos de l'estalvi dels catalans que es recupera es posa en línia de finançament per a les petites empreses, amb una bonificació del Govern pel tipus d'interès i amb un suport a les cobertures d'aval.

Amb això, què estem fent? Estem posant fluxos de recursos, eh?, i els canalitzem de l'estalvi cap a la inversió a la petita empresa. Si no li sembla bé que ho fem, m'ho diu. Si l'únic que no li sembla bé és perquè no ho fèiem deu anys enrere i ho fem ara, doncs, evidentment, perquè ara en aquests moments, doncs, les entitats financeres, les caixes i la segona titulització que farem amb les entitats bancàries..., ara s'han prestat a fer-ho, lògicament, i per això ho fem ara, eh?

Som la primera comunitat autònoma de l'Estat espanyol que ha fet un procés de titulització d'aquesta naturalesa, eh?, i, per tant, anem al capdavant d'aquestes decisions. També és veritat que els instruments de titulització són molt nous, són molt recents, i, per tant, doncs, deu anys enrere, segurament, el mercat no els assumia.

En el tema de Lear ja hi hem fet actuacions, eh?, s'hi ha fet actuacions directes, s'han adquirit les naus i s'han fet actuacions, i en els pressupostos en els departaments corresponents s'interioritzen les accions. Jo no he pogut comentar actuació per actuació de totes les partides de cada un dels departaments, perquè deu comprendre que això hauria sigut excessivament llarg, però sí que en el pressupost de Treball i Indústria hi han les interioritzacions dels compromisos que s'han adquirit en el tema de Lear.

El tema de deslocalització seria molt llarg, potser seria interessant un debat a la Comissió d'Economia per parlar de la deslocalització, o, si m'ho permet, del procés d'internacionalització, perquè la deslocalització té vessants que ens poden preocupar, però altres vessants que ens poden interessar, perquè una bona part de la dinàmica econòmica a Catalunya s'ha de projectar molt més en un mercat internacional. Abans, vostè, en la seva intervenció, advocava per una major presència en els mercats de l'Europa de l'Est; això vol dir també implantar inversions en aquests espais i en aquests mercats, no?

Nosaltres no apostem pel monopoli de Telefónica. Nosaltres no tenim les competències de regulació del mercat de la telefonia. Nosaltres podem, en aquest sentit, simplement, doncs, obrir processos de compe-

tència, i en els processos d'adjudicació de determinades decisions, s'obren decisions que obren mercat i plantegen l'opció als operadors a presentar les seves ofertes. Nosaltres no tenim cap capacitat de regulació normativa del mercat –li correspon a l'Administració central de l'Estat–; l'únic que podem fer és ser un consumidor més, i l'únic que fem en el procés de ser consumidor..., el que fem és obrir competència, i els processos concursals estan oberts.

Amb el tema del Roine, l'únic que li podem dir és que el Govern, la posició formal del Govern –i el conseller en cap, fa pocs dies, així la va explicitar públicament–, ha fet un plantejament formal al Govern de l'Administració central de l'Estat, en el sentit de proposar l'opció de fer portar aigua cap al territori català procedent de la conca del Roine. I aquest és un plantejament que, doncs, el mantenim. No he entès, en la seva intervenció, si vostè hi estava d'acord o hi estava en contra. Aquests pressupostos, en aquest sentit, no preveuen cap inversió en aquest sentit més que la de donar suport a l'elaboració dels programes o dels projectes, per tant, no és la inversió pròpiament, perquè encara no es preveu l'execució en aquest termini, però sí totes les despeses que puguin interioritzar-se en la línia de preparar el pla, de preparar el projecte en aquest sentit.

Només li puc dir que jo no vull desautoritzar cap acadèmic, eh? No, no, tampoc no em faci dir coses que jo tampoc he dit, no? És a dir que jo l'únic que dic és que, en aquest sentit, les seves reflexions, doncs, són reflexions que, des de la perspectiva d'aquesta atrofia del sector públic, són exagerades. És una opinió, la seva és la seva –jo la respecto–, però no em faci, llavors, entrar en litigi amb els acadèmics, que jo els respecto; els acadèmics segurament tenen molt més rigor que vostè i que jo en analitzar les coses i probablement..., deixem-los estar, els acadèmics, que ells tenen les seves dinàmiques, i no vulgui fer entendre que jo m'enfronto amb els acadèmics. Jo no m'enfronto amb cap acadèmic, només m'enfronto amb vostè, amb qui discrepo de la seva reflexió, que trasllada en aquesta cambra, d'una «atrofia del sector públic», jo li dic que no, que no comparteixo la seva reflexió.

Amb la reflexió sobre la taxa de natalitat –això seria molt llarg–, el Govern, en canvi, sí que ha pres iniciatives per la línia de poder començar a fer més sostenible la compatibilitat de la vida familiar amb la vida laboral. I hem començat des de l'àmbit de l'acció pública, i el Govern de la Generalitat ha aplicat decisions, dintre de la seva competència, que s'executen en els professionals que treballen en l'Administració pública de la Generalitat. I, per tant, nosaltres sí que anem per davant de ningú més en la societat, de ningú més, fins i tot dels ajuntaments, fins i tot d'altres administracions públiques, fins i tot també de moltes entitats de la societat civil en general, i estem, doncs, en aquests moments, obrint processos cap a ajudar a fer més compatible la vida laboral amb la vida familiar.

En aquest sentit, doncs, no es pensi que aquestes decisions no tenen costos importants, perquè tenen uns costos importants. El fet de poder, com hem explicitat, fer compatible poder reduir un terç de l'horari laboral i mantenir el 100% de la retribució, doncs això no dei-

xa de ser un cost, un cost financer, que el suportem i que l'interioritzem en aquests pressupostos. En l'àmbit, per exemple, de les escoles o, per exemple, en els Mossos d'Esquadra, eh? És a dir que la gent té dret d'aplicar-se aquestes mesures que hem adoptat i, per tant, té la seva repercussió pressupostària.

Per tant, ja estem prenent decisions en aquesta direcció. Segurament –i comparteixo amb vostè la reflexió– no ho hem resolt tot encara, lògicament, òbviament, però estem iniciant decisions i processos cap a aquesta línia. Potser l'estudi a què vostè ha fet referència de les caixes, en què explicitava també aquest, diguem-ne, estrès del conjunt de la societat, ens ha de portar a prendre moltes més decisions, en la línia de fer més compatibles els horaris familiars i els horaris laborals, que és un dels aspectes també prioritaris de l'interès del Govern en aquesta direcció.

El que passa és que no només ha de ser una línia d'acció que l'hem d'impulsar estrictament des de l'àmbit públic, sinó que també s'ha de generalitzar en l'àmbit de la societat en general. I el Govern, en aquest sentit, ha impulsat uns estudis, que hem pogut promoure, per tenir unes reflexions de fons per conèixer quines poden ser les decisions que es poden prendre en aquest context. I estem, en aquest sentit, doncs, projectant-nos a prendre més decisions en aquest conjunt i motivar la societat que també les prengui.

Per tant, puc compartir amb vostè aquesta preocupació sobre la societat estressada, i amb aquest estudi al qual vostè feia referència, en tot cas li hauria de demanar que ens ajudi, vostè i el seu Grup, i tota aquesta cambra, a anar fent aquesta taca d'oli d'extensió al conjunt de la societat, amb mesures que inicialment pren el Govern, que ja les ha preses, que inicialment ja les hem preses, i que en podem prendre d'altres en molts àmbits, i en aquest sentit així ho farem al llarg dels propers anys, no?

I en el tema del finançament li vull dir que no confongui lluitar per defensar els interessos de Catalunya, en el procés de la millora del finançament autonòmic, amb anar a roda de qui governa a l'Estat central. Nosaltres sí que hem estat amb el Partit Socialista, quan tenia responsabilitats, negociant per millorar el finançament autonòmic. Això no és compartir les tesis formals del Partit Socialista; ni tampoc és avui compartir les tesis formals del Partit Popular. Hem estat negociant, mitjançant diàleg i negociació, i acords polítics, la millora del finançament de Catalunya, però això no vol dir que nosaltres haguem de compartir els plantejaments polítics que defensen una o altra força, en cada moment, segons quina sigui la que governi a l'Estat espanyol.

Només li dic una cosa, podríem compartir amb vostès les tesis que vostès defensen, però si jo me n'hagués anat a la negociació del finançament autonòmic, en la darrera, amb les seves tesis, no hauria tornat amb cap cirera al cistell, amb cap cirera. Aquest és el tema. I vostès no ho acaben de comprendre, això, que jo puc compartir els plantejaments teòrics, formals, polítics, però el que passa és que, tàcticament, en funció de la correlació de forces polítiques, si jo me n'hagués anat amb les seves tesis a la negociació del finançament,

hauria tornat perjudicant el país, hauríem tornat sense una cirera al cistell.

Res més.

Gràcies, i, en tot cas, estic a la seva disposició per conèixer amb més detall aquestes insinuacions finals que m'ha dit, que no he acabat d'entendre a què feien referència.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Té, en contrarèplica, el torn, l'illustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... *(Pausa.)* Parlant de deslocalització, és evident que una de les vies d'internacionalització de l'empresa catalana és instal·lar-se a fora. I, per tant, queda molt per fer. Perquè, deslocalitzant una part del procés, aquella que té mà d'obra barata, podem retenir aquell que té valor afegit, i, per tant, això no és negatiu, el que és negatiu és quan es localitzen multinacionals que aquí no deixen res, terra cremada.

Només li he de dir que, per exemple, s'ha millorat, evidentment, en internacionalització, però com que sempre hem de mirar models que van per davant..., el cas, per exemple, del model del nord d'Itàlia. En aquest moments, Venècia sol, Vèneto sol, té quatre mil empreses situades a Romania –Vèneto sol. La distància és quilomètrica entre el que estem fent nosaltres i el que hi ha per fer. Per tant, aquest és un aspecte que cal ajudar, cal ajudar més, i l'est d'Europa és estratègic.

Amb relació al tema Telefònica. Escolti, vostès no tenen capacitat de regulació, però fan concursos. I, curiosament, dirà: «Oh, és que m'ho ha fet a preu més barat!» Depèn del criteri que faci servir al concurs. Perquè, és clar, si la prioritat és que hi hagi competència, un gran grup monopòlic es pot perfectament pagar el luxe de comprar al preu que calgui la continuïtat del monopoli. I vostès han concedit la sanitat –si no recordo malament–, l'ensenyament a Telefònica, per exemple, entre altres coses, i no han activat –no han activat– o cablejat propi o operadors propis, com Euskadi ha fet amb Euskatel.

I això és una decisió política. Vostès no regulen, però vostès poden tenir polítiques proactives en aquest camp. I no ho han fet. Alguna cosa deu voler dir –alguna cosa deu voler dir. Segurament, la presència de membres vinculats al Govern, en alguns consells d'administració d'aquests grans sectors regulats –Telefònica, Endesa, etcètera–, perquè, si no, tampoc s'entén re, segurament, alguna cosa deu tenir a veure amb això. Que no és la presència institucional que hem reclamat sistemàticament des d'aquí que, complint l'Estatut, s'havia de fer en les empreses públiques; no, no, no, és una altra història: que quan van pactar la privatització, doncs, van col·locar uns..., en fi, amics i coneguts en alguns consells d'administració. Possiblement això deu condicionar, perquè, si no, no s'entén.

Amb relació... Vostè deia abans..., diu: «Home, si vostè va a presentar algun dia els pressupostos...» –espero que sí. Jo el que no faré és maquillar la realitat –maquillar la realitat–; perquè maquillar la realitat té dos causes només: o es vol amagar la incapacitat de fer front als reptes que posen al davant una situació d'atròfia –que no ho dic jo, que ho diuen els acadèmics, no desviï l'atenció, ho diuen els acadèmics–, o realment es vol emmascarar la realitat, i es vol emmascarar perquè algú hi guanya, algú en surt beneficiat. Ha de ser la societat catalana la que decideixi lliurement si vol tenir un model de serveis amb accent en la privatització d'aquests serveis o amb l'accent en la seva dimensió pública. Però això només ho podrà decidir si disposem dels recursos nostres per redistribuir; és insòlit a Europa que hi hagi un 8% del PIB de mitjana que se'n vagi i no torni, insòlit, incomparable amb qualsevol altre territori similar al nostre.

Per tant, estan disposats a això? Després ja serà el Parlament sobirà el qui decidirà si optem per un model privatista o no, perquè ara ens hi condemna, al model privatista. I sembla que a vegades –i això no són insinuacions– ja s'hi trobin bé vostès amb això. Perquè és evident la connexió. La connexió hi és. Amb concessionàries d'autopistes, amb patronals de concertats sanitaris i amb patronals de concertats de l'ensenyament. Hi ha vinculació. Amb carnets. I, per tant, és lògic que es defensin aquests sectors. Els sectors que viuen bàsicament del model de dependència és lògic que no facin res per acabar amb aquest model; ells voldrien continuar que a Catalunya no hi hagués oferta pública en certs àmbits. És lògic. És això del que estem parlant. No cal que digui noms i cognoms, perquè són públics. Per tant, aquesta és la qüestió.

I amb relació al model anterior de finançament, vull recordar que la balança fiscal anterior a l'elaborada pels professors López Casanovas i Esther Martínez va ser feta pel senyor Antoni Castells. Vull dir, escolti, qui marcava la línia en finançament autonòmic tenia carnet socialista. Per tant, no se'n desentengui: «No, no, és que nosaltres no...» No; aquest era el seu model fins al 97, punt. Reconegui-ho, no passa res; no els cauran..., no agafaran cap..., no es contaminaran de res, no?, per reconèixer-ho.

Aquesta és la qüestió, i per tant, senyores i senyors diputats, per totes aquestes raons, hem presentat aquesta esmena a la totalitat.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. La tercera esmena a la totalitat, la presenta el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i la defensa l'illustre diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyors consellers, estem davant del darrer dels pressupostos d'aquesta legislatura i també del darrer dels pressupostos que seran aprovats per l'acord entre Convergència i Unió i el Partit Popular.

Enguany no serà, doncs, una excepció: de nou el Govern, malgrat les seves proclames nacionalistes, i d'exclusió en algun moment, només podrà tirar endavant els seus números amb els representants del senyor Aznar a Catalunya. Poden fer els muntatges que vulguin, poden ser més o menys histriònics, poden intentar desviar l'atenció des d'altres punts de vista, però al final d'aquest debat, avui mateix, la matemàtica parlamentària donarà lloc al mateix resultat dels darrers anys, a l'expressió política de l'acord profund entre els dos grups conservadors d'aquest Parlament.

Nosaltres, és evident –els ho hem dit– no podem recolzar aquests pressupostos. En primer lloc, pel seu contingut, com ja els anirem explicant, però també pel projecte polític que representen. Les seves propostes estan cada cop més esbiaixades cap a la dreta, fins al punt –i n'és la pròpia evidència– que avui, en aquesta cambra, només troben el suport del Partit Popular. És la torna del suport que vostès estan donant als pressupostos de l'Estat, els més antisocials i centralistes dels darrers temps.

El Projecte que ens han presentat és un projecte totalment electoralista, un projecte pensat per aguantar poc més de mig exercici, i preparat a major honor i glòria de la promoció del candidat de Convergència i Unió; un pressupost mancat d'idees, que sols aspira a treure uns quants vots: els d'aquells ciutadans que es deixin enganyar pels seus cants de sirena.

Però els catalans sabran reconèixer les improvisacions d'unes propostes que no responen a un projecte global, sinó a un conjunt sense cap connexió, destinat a posar pegats al conjunt de mancances de la seva gestió.

De fet, més que d'un projecte de pressupost hauríem de parlar d'un projecte hipotecat, un projecte en què pugen les hipoteques i deixen, a més a més, una gran hipoteca per al que els vingui al darrere.

La seva proposta és, en realitat, un seguit de compromisos, que, en la seva major part, no es pensen pagar amb els recursos que estan en aquest pressupost; n'anirem parlant, posarem exemples concrets, però, al final, vostès, amb aquest pressupost estan promentent allò que no tenen. És segurament una mostra més de la desesperació amb què viuen el present moment.

Deixi'm acabar aquesta caracterització global, abans d'entrar en alguns detalls, i dir-li que el Projecte té un cert nivell d'hipocresia. No es pot venir, aquí, en aquesta cambra, i prometre un projecte d'equilibri i estabilitat financera, a la vegada que es presenten unes xifres que conclouen amb el nivell de dèficit i d'endeutament més elevat dels darrers anys.

No es poden presentar uns projectes i dir que no s'apujaran els impostos i veure, pocs dies després, com s'apuja l'impost d'actes jurídics documentats o com –recentment ho hem pogut veure– es redueixen les desgravacions per a l'habitatge a Catalunya.

No es pot venir aquí dient que es redueixen un 11% els interessos i no dir que els interessos del sector que no és Administració pugen un 20%.

És doncs, un projecte en què, només, es diuen mitges veritats, però aquestes mitges veritats, a la llarga, sur-

ten a la llum pública i ens preocupa, perquè van en descàndid d'un govern, d'un govern que també, encara que sigui per pocs dies, també és el nostre.

Són aquests els pressupostos que necessita el país per afrontar el futur? No. Catalunya té el potencial necessari per esdevenir un dels centres econòmics més potents de l'Europa que estem construint. Això és cert, però també ho és que en els darrers anys, en els darrers anys de la seva gestió, vostès han perdut empenta i també el país se'n ressent. Hem vist com la nostra participació en el producte interior brut del conjunt espanyol ha baixat pràcticament un punt. Hem vist com la població ocupada ha baixat pràcticament un punt. Estem perdent pes. Veiem com la nostra productivitat per ocupar també tendeix a la baixa. Veiem com es desplacen determinats centres de decisió importants des del punt de vista econòmic. No ens podem deixar d'abstreure d'aquestes realitats, probablement hi som a temps per corregir-ho. El que passa és que vostès, probablement, també, són incapaços de fer-ho i no ho podran fer.

Sols caldria que miréssim les previsions de l'any passat. S'hi han referit a bastament altres intervinents, jo no m'hi allargaré massa; però, en tot cas, ha quedat clar que el creixement ha quedat uns punts per sota del que vostè..., unes dècimes de punt per sota del que vostès van dir; que els ocupats reals seran solament la tercera part dels que van preveure, que, en tot cas, el que ha crescut són els aturats; que tenim un IPC que és dels més alts, etcètera.

Per tant, les seves previsions econòmiques se n'han anat en orris. Si és un índex de la seva fiabilitat, és un índex dels més baixos que podem trobar. I això ho estan repetint en els índexs de previsió per a l'any que ve. S'han situat, diríem, en la banda, no ja més optimista, sinó, fins i tot, més enllà de les previsions que s'estan fent.

Bé. No estaria malament que aquestes previsions es complíssim, però, què tornarà a passar? Com va fer vostè l'any passat, honorable conseller, dient: «Si en aquestes previsions jo m'he equivocat, vindré aquí i diré que m'he equivocat, i vostès em diran que l'han encertada.» Però d'això no en traiem cap profit, ni vostès ni nosaltres. Seria millor fer uns pressupostos més realistes? Uns pressupostos que tinguessin en compte, per exemple, que això que vostè ha dit de l'increment dels recursos financers de les famílies de Catalunya, aquest creixement tan elevat, en realitat és fruit del procés inflacionari de les hipoteques i dels habitatges. Aquest és el recurs de perquè creixen els crèdits a les famílies a Catalunya. I, en canvi, no ens parla que la matriculació de vehicles ha baixat un 12%. Bé. Si vostè considera que és per sort, jo l'hi diria que no hi estic d'acord. És un índex dolent, el descens de la matriculació de vehicles amb relació a l'evolució del consum a Catalunya.

Podríem anar tirant endavant..., no, què fem per intentar controlar una inflació que rondarà el 3% i que implica una pèrdua de competitivitat contínua, de Catalunya, amb relació als nostres competidors, la resta de països europeus?

Per tant, no es pot afrontar aquest pressupost des de, probablement, una situació que tot són flors i violes i que tot està la mar de bé. Hi ha problemes, hi ha dificultats, i el pressupost ens hauria d'ajudar a superar-los. I el pressupost que vostè ens ha presentat no ens ajuda en aquest sentit.

I probablement seria bo, i ens sembla necessari, que abans d'entrar en les xifres concretes del pressupost, com ha fet vostè, ens dediquéssim a una cosa que vostè no ha fet i que a mi em sembla important, que és: «A on està, quina és la situació econòmica, en aquest moment, de la Generalitat?» I nosaltres ho hem fet, i hem pres com a referència l'any..., el darrer any que tenim tancat, l'any 2001.

En un altre joc d'aquests que ens acostumen a fer, vostès van dir: «Hem tancat el pressupost del 2001 amb un lleuger superàvit.» Bé. La veritat és que en els comptes que han entregat a la Sindicatura diuen que l'han tancat amb un dèficit de 60.000 milions de pessetes; és a dir, de 350 milions d'euros. Vostè va dir: «Superàvit.» En realitat, és un dèficit. I, d'on ve aquest dèficit? I, per què aquesta discrepància?

Doncs, perquè el conseller no ha explicat, el conseller Homs no ha explicat que ha hagut d'anul·lar 90.000 milions d'ingressos de partides que en el seu dia havia compromès el senyor Mas com a conseller d'Economia i Finances, o que ha hagut d'anul·lar 30.000 milions de despeses de partides que el senyor Mas havia compromès, en el seu moment, també, com a conseller d'Economia i Finances.

Ens podem fiar dels comptes que el senyor Mas va entregar en el seu moment en aquesta casa? (*Veus de fons.*) O ens hem de fiar dels comptes que ha portat el senyor Homs? (*Veus de fons.*) La veritat és que no ho sabem. Però, en tot cas, per què el senyor Homs ha hagut de fer aquesta neteja en la comptabilitat que en el seu moment havia deixat l'anterior conseller d'Economia i Finances?

Per tant, la primera, el dèficit del 2001, dels més alts de la història... Ens hauríem de remuntar a les èpoques històriques de començaments dels noranta per trobar una xifra tan elevada com aquesta. Quins efectes té això?

Doncs, miri que el romanent de tresoreria ha esdevingut negatiu. Què vol dir el romanent de tresoreria? Doncs, per als que estiguin acostumats a la comptabilitat empresarial, és quelcom semblant al fons de maniobra; és a dir, la situació a curt termini. Vostès van tancar l'any 2000, dient que a curt termini sobraven 20.000 milions de pessetes; hem tancat el 2001, dient que ens en falten 64.000.

85.000 milions de pessetes de diferència en un any sol. Dic pessetes, en aquest cas, perquè són xifres dels anys anteriors i encara comptàvem amb pessetes, i així tots plegats, potser, ens hi entendrem millor. Afegim-hi, aquí el deute sanitari que comptabilitzen un any per l'altre, que en aquest moment està ja en els 1.100 milions d'euros; afegim-hi, aquí, un endeutament, que, tot comptat i debatut, està per als 14.000 milions d'euros; és a dir, 2,3 bilions de pessetes.

Aquest és el resultat brillant de la seva gestió amb què hem d'afrontar l'any 2003. Bé. Hauríem d'afrontar el 2002, però, segurament, la gestió l'haurem de tirar endavant cap al 2003.

Per tant, segurament, ja partim d'una base que és una base dolenta: la seva gestió en els anys passats és una gestió que deixa el llistó molt baix, que deixa un sostre molt baix a la situació de què hem de partir.

Però anem a comentar una mica les xifres del pressupost. De fet, li haig de confessar, senyor conseller, que, en el moment d'arribar a aquest punt, ens trobem amb un greu problema: és que no sabem de què hem de parlar. (*Remor de veus.*) Hem de parlar del que vostè ha dit en els mitjans de comunicació o hem de parlar del que diuen les xifres que vostè ha entrat en aquesta casa? Perquè, clar, les coses són molt diferents. És molt diferent el muntatge que han fet per als mitjans de comunicació, d'explicar-los uns números, dels números que vostè ha entrat en aquest Parlament i de les xifres que realment respecten a aquest Parlament.

De fet, a més, segurament, la més flagrant és aquella que comença dient que és un pressupost equilibrat, que és un pressupost sense endeutament. Però, comencem per les inversions: 26% d'increment de les inversions és la xifra que vostès han donat, que, a més a més, avui, aquí, hem repetit a bastament. Però mirem-ho una mica més: qui, com, quan, de quina forma es pagaran aquestes inversions?

De fet, d'aquest 26% de les inversions, una part important, el 20% està en el Pla d'infraestructures, que és allò que algun dia ho pagarà algú. Model alemany... Ja ho veurem... El senyor Ribó ho ha caricaturitzat portant aquí el document del Pla d'infraestructures, perquè veiéssim les dues planes de suport que té. Però, com es pensa pagar tot això, honorable conseller?

De fet, si un ho mira, l'aportació que el Govern fa a les inversions és inferior enguany que la de l'any passat. Perquè si de les inversions que pensen fer hi restem els ingressos que reben per fer aquestes inversions, les transferències condicionades, sigui de l'Estat, sigui de la Unió Europea; si, de les inversions que hi pensen fer, hi restem l'endeutament; si, de les inversions que hi pensen fer, hi restem fins i tot el Pla addicional, som condescendents, el que queda és el que hi aporten vostès. Doncs bé, hi aporten 400 milions d'euros menys que l'any passat.

Per tant, el gran pressupost inversor es conclou amb el fet que l'aportació del Govern, de l'estalvi del Govern en aquests pressupostos per a les inversions, es redueix en un 27%. La veritat és que això no es confronta massa amb el que vostès van dir.

Però podem anar, fins i tot, una mica més enllà. El volum d'inversió és un bon volum d'inversió?, és un bon nivell de volum d'inversió? Això sempre és difícil, no?, perquè l'increment té..., és relativament significatiu amb relació a l'any passat, encara que ja els he dit que està per veure com es pagarà, però l'increment és relativament important.

Però ja que ho fem, l'únic que podem fer és això que en diuen el *beanchmarking*, no? Ens comparem amb altres que puguin tindre situacions semblants. En euros

per habitant, aquesta inversió, pressupostos que vostès han presentat, representa 245 euros per habitant a Catalunya i any; València, 357; Canàries, 481; Andalusia, 483; Galícia, 570... Estem bé? Home, jo diria que més aviat no! Més aviat estem en el furgó de la cua de les inversions! I, si ho volen, podem fer la comparació en termes de PIB: 1,7 nosaltres, 2 València, 2,7 Canàries, 3,3 Andalusia, 3,7 Galícia. També ho podem fer així.

En tot cas, senyor conseller, comprendrà, vostè, que amb aquestes xifres i amb aquestes comparacions, malament..., malament podem considerar que la inversió que vostès ens proposen sigui una inversió rellevant. Hem d'incrementar, i molt, el nostre nivell d'inversió. Hem d'incrementar, i molt, els recursos que destinem a les despeses de capital.

Després, una altra de les qüestions que vostè ha tret és el tema del model de finançament. Vostè ho ha dit, nosaltres vam mostrar el nostre desacord, continuem mostrant el nostre desacord, però, miri, avui li ho plantejaré amb uns arguments diferents, si ho vol: per què, si el nivell de finançament és correcte, si el resultat del model de finançament és tan fabulós, el nostre nivell d'endeutament en aquest pressupost ha de ser el més elevat de la història? Si tan bé anés el model, si tants recursos ens proporcionés, no hauríem d'incrementar el nivell d'endeutament fins a les xifres que vostès van portar: 1.050 milions d'euros –170.000 milions de pessetes d'endeutament nou en aquest pressupost.

Bé. Si tot hagués anat tan bé, no hauria estat necessari incrementar aquest endeutament. O, si volen, fem-ho, també, d'una altra manera: comparem-nos amb els altres. Doncs, miri, els recursos corrents que aquest pressupost implica per a Catalunya són 2.097 euros per habitant. Per sota nostre només queda València –s'ha de dir que València està encara per sota nostre–, però Andalusia, Canàries, Galícia, les que ens podem comparar, estan totes elles per damunt nostre, no és que ho hagin fet tan bé; els resultats no són tan bons, els resultats no són tan favorables.

De fet, si un analitza aquest pressupost veu que el que millora més, el que s'incrementa més, és l'impost de transmissions, aquest sí, puja un 15%; inflació de l'habitatge, activitat en aquest món de la construcció, per tant, un 15%. Per tant, és un increment important? Doncs, sí, miri, és un increment important, però degut a aquest tipus de factors.

Per intentar dir-li tot el que voldria dir-li, deixi'm fer alguns comentaris a això que podríem anomenar «les propostes estrella»: complement de pensió a les vídues, ajuts a l'habitatge, universalització dels fills. De fet, globalment, honorable conseller, l'import total d'aquestes grans mesures, 0,5% del pressupost. Per tant, relativitzem-ho: 0,5% del pressupost. Això justifica, per tant, un increment del 0,5% del pressupost. Tota la resta d'increment està per explicar, sobretot de les despeses de funcionament, de les despeses corrents, que vostè sap que és una de les preocupacions que el nostre Grup té.

Però, miri, amb les prestacions per fills s'estan quedant a la cua. Tots els països d'Europa que tenen implantat aquest tipus de prestació estan per damunt del que vostès proposen. Vostès ja saben quina és la nostra proposta –50 euros per fill de zero a divuit anys–; en

tot cas, nosaltres estem disposats a discutir de la implantació progressiva d'aquest tipus de propostes.

En el tema de l'habitatge vostè ha dit que volia aprofitar aquest torn per respondre a una informació que nosaltres vam posar ahir sobre la taula que és que, malgrat tota la distribució d'ajudes que han fet, la veritat, comptat i debatut, un pot veure que hi ha una proposta que és que vostès disminueixen la deducció per l'habitatge a tot un conjunt de persones. És cert que els de menys de trenta-dos anys, mentre continuïn tenint menys de trenta-dos anys –mentre continuïn tenint menys de trenta-dos anys–, se'n veuran relativament beneficiats, però tota la resta veuran disminuïdes les seves deduccions, per tant, incrementada la seva càrrega fiscal en un 40%.

(Remor de veus.)

Escolti, faci-s'ho mirar, això és així. I atenció amb l'argument –m'antipo una mica, perquè vostè ja ho ha fet també– de dir: «No, però quan els ciutadans paguin l'impost de la renda tots pagaran menys.» Evidentment, però no per això, honorable conseller, sinó perquè hi haurà hagut una reducció de l'impost de la renda. I vostè ha aprofitat la reducció de l'impost de la renda per incrementar la càrrega fiscal als catalans. *(Forta remor de veus.)* La disminució a Catalunya serà inferior que a la resta de l'Estat.

(Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

És clar, aquesta és la veritat. Miri-s'ho com vulgui; però, sap què és el més greu de tot plegat? Que ens ho portava amagat. Això és segurament el més greu. Que ni això ni l'increment de l'impost d'actes jurídics documentats vostès l'han posat sobre la taula com una proposta a discutir. No, no: ens ho portava amagat. I ha hagut de ser, diguem-ne, els serveis que cada grup hagi pogut tindre, o en algun cas els mitjans de comunicació, els que ho han posat sobre la taula. Això té altres noms, honorable conseller, que, perquè no em cridi l'atenció el president, no els hi diré.

(Remor de veus.)

Per cert, parlant de l'habitatge. Per cert, vostè sap quant hi dediquen, en el seu pressupost funcional, eh?, en el que han entrat en aquesta cambra? 11 euros per habitant i any. Sap quant hi dedica..., qui vulgui, Andalusia?, 39; les Canàries?, 63; Galícia?, 34; el País Basc?, 67. No conec les dades de València perquè no les han publicat, però les altres, totes per damunt. La mitjana? 34, 35; és a dir, la tercera part del que hi destinen les altres comunitats autònomes amb competències semblants.

Home, un pèl fort, no, vindre aquí i dir que fan aquest tipus de publicitat que vostès han tirat endavant, amb aquestes dades? No sembla massa coherent. I, per tant, senyor conseller, s'ho hauria de fer mirar.

El tema de les vídues ens sembla una iniciativa digna d'estudi... *(Veus de fons.)* Sí, no, és un sector que té uns problemes i dir que no els té seria enganyar-nos, però, en tot cas, la seva credibilitat en aquest camp és una mica reduïda, eh? No, fins i tot menys de zero, honorable conseller.

Miri, vostès fa quatre anys van fer una paga –ja se li ha dit aquí–, una paga extraordinària –l'«aguinaldo», que deia el senyor Ribó–, per a tots els pensionistes per compensar l'IPC, i «nunca más se supo». De fet, ara ens diuen: «en el Projecte de pressupost 2003-2005»; tampoc s'hi comprometen. Els posarem una esmena que consolidi aquesta aportació; li posarem una esmena perquè sigui perdurable, perquè no sigui només per al 2002-2005. Però també li hem de recordar una altra cosa, honorable conseller: Congrés dels Diputats, múltiples votacions de quan vostès eren decisius, de quan el Partit Popular no tenia majoria absoluta, propostes del Grup Socialista a fi d'incrementar les pensions, es van perdre amb el vot en contra seu i del Partit Popular. *(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)* Si vol referències concretes del *Diari de Sessions*, les hi puc passar.

(Remor de veus.)

I per avançar-li una mica de la feina... *(Persisteix la remor de veus.)* Em permeten? *(Pausa.)* Per avançar-li una mica de la feina, senyor conseller, vostè pot acabar dient allò que també fem servir nosaltres: «Escolti, això com es pagarà?», no?, «Les seves propostes com es pagaran?», perquè com a mínim he intentat una intervenció en què hi hagués no solament elements de crítica, sinó elements de referència a quines propostes alternatives nosaltres voldríem fer.

Bé, les nostres propostes tenen totes elles un sentit..., que estan avaluades, que sabem què costen, que són d'implantació progressiva, que no som utòpics, en el sentit que es puguin implantar d'un dia per l'altre, però que tenen una referència econòmica que les fan possibles.

Vostè ja sap que li hem dit que nosaltres seríem partidaris que la pressió fiscal no s'ha d'incrementar, cosa que no fan vostès aquest any, que la incrementen. Nosaltres estaríem per un manteniment de la pressió fiscal i per aprofitar el diferencial entre l'IPC i la pressió fiscal per incrementar les inversions. Clar, això vol dir també un cert control de les despeses de funcionament. Vostès aquí tenen la mà foradada des de fa molts anys, i és probablement de les coses que ens costarà més de reconduir, el descontrol que vostès tenen de les despeses de funcionament. I si volen podem parlar d'exemples, eh?, podem parlar dels 5.000 milions que van treure d'inversions d'Ensenyament per passar-los a publicitat aquest any, o podem parlar de com van doblar... *(remor de veus)*, de com l'any 2001 van doblar les despeses de publicitat, o podem parlar de com el Departament de Presidència l'any 2001, de 1.500 milions previstos, entre publicitat, promoció, protocol, etcètera, se'n va gastar 4.000, o podem parlar, si vol, de les previsions d'aquest any de publicitat de vints, tretes per cent en diferents departaments.

Per tant, digui: «Escolti, com ho faran?» Doncs, miri, començant per retallar aquest munt de coses que vostès fan i que no tenen sentit, que no contribueixen al benestar del país, que no contribueixen a fer avançar el país i la hisenda!, i la hisenda de la Generalitat, els recursos del Govern, en el sentit que considerem que han d'avançar.

Perquè, és clar, al mateix temps que fan tot això, senyora consellera d'Ensenyament, de 3.800 milions de pesetes que tenien al pressupost destinats a guarderies, només se'n van gastar 1.300. (*Remor de veus.*) Ai las! I vostès no serveixen per a res. És clar, aquestes coses s'han de resoldre. Gran propaganda, 30.000 places, guarderia, protecció a la família..., la tercera part del que van prometre en el pressupost de l'any passat, i les partides d'aquest any tornen a disminuir. Bé, mirem-nos-ho, mirem-nos-ho tots plegats.

En tot cas, senyor president, senyores i senyors diputats, la nostra proposta és una proposta diferent; és una proposta que vol potenciar els serveis que són necessaris en aquest país, que vol tirar endavant seriosament el tema de l'habitatge, que vol reforçar de forma important l'educació, que considera que les prioritats de la política de família són unes prioritats que van molt més enllà del curt termini amb què vostès les plantejegen, que cal avançar molt més en aquest sentit i que cal fer-ho des del rigor i des del control. Per cert, parlant de rigor i de control, intentant resoldre també determinats conflictes institucionals en aquelles entitats que no depenen del Govern –i jo, això, estic disposat a reconèixer-ho–, però que en tot cas sí que el seu Grup Parlamentari hi té determinada incidència. Estic parlant, no se'ls amagarà, de la Sindicatura de Comptes. No podem continuar amb el desgavell de la Sindicatura de Comptes, hem de resoldre aquest problema i l'hem de resoldre ràpidament.

(Pausa.)

De fet, deixin-me acabar amb dues referències de la nostra proposta alternativa. Un altre element d'aquests que un pot treure quan compara els recursos funcionals, en aquest cas de l'Administració de la Generalitat, amb els d'altres comunitats autònomes, és veure també com el model d'administració que s'ha construït funciona millor o pitjor. Per als que no coneguin aquesta dada, hi ha un capítol de distribució funcional que parla de «despesa general» o «despeses d'administració general», on cada administració, en aquest cas cada comunitat autònoma, situa allò que ell gasta en aquest concepte, diríem, de funcionament general del Govern.

Tornem a fer la comparació. Catalunya, 145 euros per habitant. És poc?, és molt? Doncs, miri: Andalusia en gasta 29; Canàries, 52; Galícia, 60; València, 57; el País Basc, 104! Gastem un 50% més que el País Basc en despeses d'administració general! És aquest el model d'administració que volem construir? És aquest el model lògic que els treballadors i treballadores d'aquesta casa, de la Generalitat, necessiten per reconèixer-se com a persones eficients? No és el nostre model.

Vostès van cometre, històricament, un greu error, l'error de copiar un model d'administració, el de l'Administració central, que ja era en aquell moment totalment obsolet i que calia modernitzar-lo per fer-lo més eficient i, a més a més, per infondre la il·lusió necessària a tots aquells que hi treballen i que han de tenir com a servidors públics i que avui, dissortadament, hem de reconèixer que estan desmotivats, per un Govern que no es preocupa dels ciutadans i que tan sols es preocupa de la seva supervivència.

Això no pot continuar així, senyor president, no pot continuar d'aquesta forma, i nosaltres ho volem canviar, i ho farem possible amb el recolzament dels ciutadans en la propera contesa electoral.

I una cosa entre parèntesi. No he volgut parlar de les caixes no perquè consideri que no és un tema important, sinó perquè tindrem suficients convocatòries per endavant; en els dos propers plenaris probablement haurem de parlar de caixes. Per tant, ja tindrem temps. Però no és un oblit, és una qüestió que ens sembla que podrem debatre a bastament en altres moments.

Gràcies, senyor president.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Finances.

(Pausa.)

El conseller d'Economia i Finances

Moltes gràcies, senyor president. La veritat és que, escoltant-lo, no puc deixar de fer una prèvia consideració a la seva intervenció, perquè, constantment, de totes les seves reflexions i de les seves consideracions, em venia a la meua consciència, no? El problema que ens passa i ens passarà en aquest debat entre vostè i jo, en aquests moments, és que vostès s'han oblidat rapidíssimament que han governat aquest país durant tretze anys... (*remor de veus*), i que ara, ara... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Prego silenci, si us plau. Senyores i senyors diputats, silenci, si us plau.

El conseller d'Economia i Finances

...i que, un cop el país els va demanar que anessin a descansar a casa, vostès s'obliden automàticament, en la seva memòria, en la seva consciència, de tot el que no van fer quan tenien el poder per fer-ho. (*Persisteix la remor de veus.*) I ara –i ara–, instal·lats a l'oposició, reclamen tot allò que vostès van ser incapaços de fer.

I vull dir-li que no em tregui el cas d'una esmena presentada en el tràmit parlamentari en aquesta legislatura per millorar o per fer compatibles les pensions de viduïtat del SOVI amb les vídues, amb motiu de la seva intervenció quan feia referència al complement de les pensions, quan vostès durant tretze anys no ho van voler fer. És més, vostès ho van fer incompatible, perquè llavors era compatible, i vostès ho van fer incompatible. Vostès ho van fer incompatible, i ara ens retreu que quan nosaltres ho intentem fer... ens diuen que vostès fan una esmena, en aquests moments, que és votada en contra. És que ens costa molt, adreçar tot allò que vostès van fer malament durant tretze anys de Govern. (*Forta remor de veus.*)

I això...

El president

Senyores i senyors diputats, prego...

El conseller d'Economia i Finances

I això...

El president

Esperi's un segon –esperis un segon. Sé que les senyores i els senyors diputats, tots, van a favor del bé i contra el mal; ho donem ja per fet, això. I prego que cadascú faci el que li correspon. L'un és parlar, i altres, escoltar.

El conseller d'Economia i Finances

Moltes gràcies, senyor president. No, ho deia com a primera reflexió, perquè ens hi trobarem en moltes de les coses que vostè ha dit, que ara vostès se n'obliden i ara simplement s'installen en unes reivindicacions en què perden absolutament la coherència i la credibilitat. Perquè el problema és que ara vostès diuen unes coses que quan podien fer-les no les feien; aquest és el tema –aquest és el tema. I veurà com aniran sortint en molts temes.

Miri, ha començat vostè dient que aquests seran els últims pressupostos del PP i de Convergència i Unió. Deixi'm dir-li: no seran els nostres últims pressupostos. És una premonició; ja ho veurà. No depèn ni de vostès ni de nosaltres: depèn del país i depèn del poble. Però, en tot cas, li asseguro que no seran els últims que nosaltres presentarem en aquesta casa.

En tot cas, quan vostè ha començat fent una reflexió entorn de la conjuntura econòmica, ha començat a qüestionar les previsions i ha començat a qüestionar la reflexió sobre l'entorn, diguem-ne, econòmic, el marc econòmic, fent veure que les coses són d'una altra manera i posant l'accent en l'error de les previsions per les desviacions en què en aquests moments el pressupost es fonamenta, en un marc econòmic de creixement del 2,1 per al 2002 i d'un 2,6 per a l'any que ve.

Només li vull fer veure una cosa: l'última vegada que vostès van poder fer previsions econòmiques d'una certa importància, que és quan van estar governant, els últims anys, a l'Estat espanyol –per cert, amb membres del seu Partit en el Govern–, aquells últims anys –el 91, 92, 93–, no en van encertar ni una, de previsió –ni una. En l'última previsió que van fer vostès, l'any 93, es van equivocar en 2,2 punts de diferència –2,2 punts de diferència. És que té credibilitat que vostè ens retregui mig punt de diferència de previsió en una conjuntura com l'actual, quan vostès, quan estaven governant, s'equivocaven en 2,2 punts de previsió?

Per tant, en aquests moments, la discussió de les previsions... Vostè diu: «No crearem ocupació», «farem, diguem-ne, un creixement econòmic que crearà més desocupació», o «no és veritat que hi hagi més inversió», o «no és veritat que hi hagi més despesa pública»... Jo l'únic que li puc dir en aquest sentit és que el pressupost per a l'any que ve preveu un creixement d'un 10,2; preveu un escenari de creixement real de l'economia amb creació neta d'ocupació, amb 36.800

persones més; preveu més inversió pública, un 26% més; preveu més despesa social. Vostè diu que no. I va esbossant una sèrie de reflexions que jo crec que estan construïdes des d'aquest esforç que vostè fa de química pressupostària per intentar fer veure que les coses són d'una altra manera que no són. Perquè permeti'm: vostè fa química pressupostària, química de laboratori pressupostària, i s'esforça a sumar i restar les coses per fer-les veure al país de la manera que no són.

Fa pocs dies –fa pocs dies–, una mica, ja, per començar a fer boca amb l'estratègia que fa el seu Grup Parlamentari, va publicar vostè i va fer un comunicat, va fer pública a través d'un comunicat la liquidació dels ingressos de la Generalitat en base al model de finançament. I vostè va enviar un comunicat als mitjans, que el van publicar, alguns mitjans, en què deien concretament: «El Partit Socialista titlla de fracàs el finançament de Catalunya», eh?, el titular. «Diu que només ha suposat un augment d'ingressos de l'1,7% el primer semestre, en base a les liquidacions.» Bé, doncs, el conseller d'Economia li ha de dir que vostè fa química pressupostària, perquè no és veritat. (*Veus de fons.*) És a dir, en base a les liquidacions, en aquests moments, els ingressos liquidats fins al mes de juny del 2002 –que és la reflexió que vostè fa– són 7.513,4 milions d'euros –cosa en què vostè no em diu ni la xifra– i creix un 20,9 més respecte al mateix període el juny de l'any 2001. Vostè diu que no perquè vostè fa química pressupostària (*remor de veus i rialles*) i jo li dono les dades exactes. Pugi'm aquí i digui'm vostè quina és la xifra global de l'increment de recaptació d'ingressos liquidats el juny del 2002; jo l'hi dono, jo li dono la xifra: 7.513,4 milions d'euros, un 20,6 més el 30 de juny de l'any passat. Vostè diu l'1,7. Alguna cosa no quadra aquí, perquè tanta diferència no pot ser.

És a dir, vostè s'esforça en tot moment a llegir les xifres i els números per fer veure que les coses són com vostè desitjaria en el seu subconscient que fossin, per intentar erosionar l'acció i la imatge del Govern. Aquesta és la seva actitud i la seva constant, diguem-ne, posició en totes les coses.

Tota la informació que vostè va donar no s'ajusta a la veritat. Per exemple, en el punt que vostè publicità també, sobre les dades que dona, no és correcta la informació que vostè dona en base, doncs, a la consideració dels tributs cedits. S'equivoca una altra vegada. No integra vostè en la suma tots els conceptes correctes dels tributs cedits. I se n'oblida, s'oblida d'uns quants conceptes; entre ells, per exemple, el de la part estatal de l'impost sobre carburants, que vostè no la comptabilitza. Per què no la comptabilitza? Però així ara m'allargaria. És que s'equivoca en moltes coses, i, per tant, al final li surt un 1,7. Llavors, comunicat als mitjans de comunicació... Error. Clar, el que li ha de dir el conseller d'Economia és que els seus números són química pressupostària de gabinet a l'ombra (*remor de veus*); això és el que són: química pressupostària del seu gabinet a l'ombra, que s'equivoca.

Com pot vostè fonamentar aquí que els nostres ingressos, el juny d'aquest any, el juny de l'any passat, creixen un 1,7%, quan les liquidacions estan en aquesta cambra i quan totes les dades estan a la disposició de vostès?

Bé, tot això respon, senyores i senyors diputats, a una constant i permanent voluntat del diputat Carnicer d'intentar sumar i restar les coses a conveniència. I, a conveniència, donar a l'opinió pública una imatge del que no és en la realitat. I això em permet entrar en la reflexió sobre l'endeutament.

Està clar que sí, que aquests pressupostos preveuen més endeutament –està clar que sí. I en aquest sentit m'agradaria comentar amb vostè, doncs, algunes coses en relació amb el tema de l'endeutament. Endeutament..., per cert –tornem a la mateixa reflexió–, quan vostès governaven a l'Estat espanyol, van deixar aquest país endeutat fins a les dents –fins a les dents. (*Remor de veus.*) El 60% del PIB de l'Estat espanyol, endeutat. Això va ser el resultat de la seva gestió, amb membres del Govern del seu Partit: endeutat fins a les dents, endeutament que avui paguem, avui paguem tots els ciutadans de l'Estat espanyol, i àdhuc els catalans, i que durant molts anys el pagarem. Aquesta és la realitat –aquesta és la realitat. Vostè, d'això, se n'oblida. D'això, vostè ara se n'oblida i retreu al Govern de la Generalitat l'endeutament que té la Generalitat de Catalunya.

La Generalitat de Catalunya, senyores i senyors diputats, el seu endeutament viu, d'acord amb les normes SEC'95, que són les que guien reglamentàriament les interpretacions de l'endeutament, representa el 7,5% en termes del nostre PIB. Vostès, que van portar l'endeutament acumulat viu d'Espanya al 60% del producte interior brut, ens han de retreure a nosaltres que tinguem el 7,5% d'endeutament viu respecte al PIB català? Quina credibilitat i quin fonament té la seva reflexió? (*Persisteix la remor de veus.*)

Ara... Bé, deixi'm dir-li, deixi'm dir-li... El que voldria també fer-li veure és el següent. Jo li demano, senyor Carnicer, que, la reflexió sobre l'endeutament viu, vostè l'aparqui –l'aparqui. Perquè arriba un moment que haurem de començar a explicar al país el que vostès fan allà on governen. Avui. No en el passat, que ens van deixar endeutats fins a les dents. (*Fora remor de veus. Pausa.*) Clar, és que...

Mirin, miri, tot l'endeutament viu que té la Generalitat d'acord amb les normes SEC avui pesa sobre el pressupost d'ingressos totals de la Generalitat de Catalunya, l'any 2002, el 54%. I l'any que ve –en termes relatius, perquè el pressupost contempla un creixement de l'endeutament, però per sota del creixement del pressupost–, l'any que ve, el pes relatiu que tindrà tot l'endeutament viu sobre el total del pressupost serà el 51. És a dir, 54 - 51; el baixem.

El seu company d'escó que està al costat, que ha sigut anys alcalde en una important ciutat del país... (*remor de veus*) sap perfectament que allà on vostès governen l'endeutament viu del seu Ajuntament pesa el 104%. I li diré: l'endeutament, en aquests moments, acumulat del seu altre company d'escó, que també governa en una altra ciutat del país, eh?, que també sap del que estem parlant..., l'Ajuntament de Lleida té un endeutament viu acumulat del 124% del seu pressupost. (*Fora remor de veus.*) I, si anem a mirar una mica més endarrere, trobarem que, a l'Hospitalet de Llobregat, un altre company que vostè també el coneixerà, doncs, té un

endeutament viu acumulat del 106%. I si vol, mirem una mica més endarrere, en un altre ajuntament –per mirar una altra banda i buscar algun espai territorial diferent de l'àrea territorial–, per exemple, a Figueres, el seu alcalde té un endeutament viu del 149%. (*Persisteix la remor de veus.*)

És a dir, amb quina legitimitat i amb quina credibilitat...?

El president

Prego... Esperis un segon, senyor diputat... Esperis un segon, senyor conseller. Ja l'avisaré a l'hora de començar. (*Pausa.*) Senyores i senyors diputats, no tornarem a reprendre el debat fins que no hi hagi silenci a la cambra. (*Pausa.*) Pot començar –recomençar.

El conseller d'Economia i Finances

Gràcies, senyor president. Amb quina credibilitat, doncs, hem d'entendre les seves reflexions quan retreu al Govern de Catalunya que el nostre endeutament viu, amb normes SEC'95, pesi el 51% del pressupost, quan vostès, en els àmbits locals o, si vol, en els àmbits de les comunitats autònomes on avui estan governant, tenen un pes d'endeutament relatiu sobre el seu pressupost molt més gran?

Però bé, l'endeutament és una realitat i té un cost financer. Té un cost financer que s'ha de pagar, lògicament, i en el capítol 3 i en els capítols, diguem-ne, d'endeutament, en els capítols de modificació de passius financers, es recull l'amortització, i en el capítol 3, els deutes financers, les despeses financeres. Els interessos, doncs, més les amortitzacions d'aquest pressupost 2003, de tot l'endeutament viu acumulat, d'acord amb les normes SEC, aquestes despeses financeres –interessos més amortització– ens pesen, dins del pressupost de la Generalitat, un 7,1 aquest any, i ens pesaran l'any que ve un 6,8.

És a dir, per què hem d'estar discutint tant, senyor Carnicer, d'un 6 o un 7% de cost financer d'un endeutament viu d'acord amb normes SEC? És que això ha de ser un problema? És que és un problema per a un ciutadà de Catalunya que, el 7% del seu salari, el destini a comprar un habitatge en vint anys? És que és un problema? És que vostè vol fer un problema i vol crear una imatge de confusió al país, que una administració pública que té la responsabilitat de fer escoles, que té la responsabilitat de fer, diguem-ne, casernes per als Mossos, que té la responsabilitat de fer carreteres, que ha de fer hospitals, que ha de fer plantes de tractament de residus, etcètera, que ha de fer moltes coses, és que ho ha de fer tot al comptat, senyor Carnicer? És que vostès, quan van governar, ho van fer tot al comptat? És que passa alguna cosa, senyores i senyors diputats, que aquest Govern planifiqui la inversió per fer infraestructura en un termini de temps i interioritzi un 7% de despesa financera per costejar el deute viu d'acord amb les normes SEC? És que ha d'haver-hi algun problema? És que n'hem de fer un problema polític, d'això, senyores i senyors diputats? Prou –prou– d'intentar confondre l'opinió pública per intentar fer veure en quants anys pagarem... (*remor de veus*), en quants anys pagarem les inversions que vos-

tès fan. O, és que vostès no saben en quants anys pagaran les inversions que han fet moltes –moltes– administracions locals? És que es pot permetre, el país, que les seves administracions públiques ho paguin tot al comptat? És que no hem de planificar, en una situació en què el cost del diner és tan baix, no hem de planificar a llarg termini les inversions i hem d'interioritzar en els pressupostos amb dèficit zero, però interioritzar en els pressupostos, el cost del finançament d'aquest endeutament? És que no és una bona gestió, això? És que no és una bona planificació? És que hi ha algun agent econòmic en el mercat privat que avui planifiqui la inversió al comptat? És que ningú avui, senyor Carnicer, programa les inversions al comptat, tots els agents econòmics interioritzen els costos financers de les inversions que es fan en deu o quinze anys i les interioritzen en els costos financers.

No insisteixi, senyor Carnicer, furgant i furgant en aquests conceptes. Recordi's vostè i no s'oblidi que quan tenien responsabilitats de govern, sí que van, vostès, deixar el país endeutat fins al límit màxim, i nosaltres estem en el 7% del PIB i estem en despeses financeres que ens baixen, perquè els tipus d'interès ens ajuden a fer aquest procés.

Per tant, no em vull allargar més en aquest tema, només dir-li que tota la seva quantitat d'energia esmerçada a voler confondre que això és una mala gestió, s'equivoca, i jo estic disposat a comparèixer aquí, davant de l'opinió pública i davant d'allà on vostè vulgui, per explicar que la responsabilitat dels governs és planificar les inversions, interioritzar en el termini que s'hagi planificat el cost financer i suportar-lo, i jo recomano a totes les administracions públiques que avui, amb la conjuntura econòmica que tenim, sàpiguen planificar bé les inversions en el temps i sàpiguen aprofitar la conjuntura del cost financer tan baix que avui tenim per fer les infraestructures, perquè, d'altra manera, no les faríem, no podríem fer-les, paralitzaríem el país i no li donaríem la millora que això representa.

Voldria passar a un altre tema dels que vostè ha comentat, a cavall d'aquesta reflexió que ha fet d'hipocresia, eh?, sobre l'endeutament més alt, que, com ha vist, m'ha esperitat que surti el comentari, perquè no m'ha agradat el seu qualificatiu d'«hipocresia», perquè aquest conseller que li dirigeix la paraula, d'hipocresia en la presentació dels comptes, res –res. (*Veus de fons.*) Hipocresia, res, i sostinc les tesis que sostinc amb tota credibilitat i amb tota contundència.

Voldria fer-li una observació en tot el tema de la fiscalitat a la qual vostè ha fet referència. És veritat –és veritat– que el Govern ha decidit fer ús de la capacitat normativa que el nou model de finançament ens atorga i prendre unes decisions per fer ús d'aquesta capacitat normativa en determinats impostos, i vinc al comentari de la seva intervenció sobre la fiscalitat aplicada a l'habitatge, i li vull fer veure que la política d'habitatge del Govern no és la fiscalitat, eh?, i procuri instal·lar-se en el debat sobre la problemàtica de l'habitatge fora de la fiscalitat. La fiscalitat no resol les problemàtiques del mercat de l'habitatge, i, per tant, la nostra obligació, com a responsables polítics, és dir al país on són les polítiques i on són les accions prefe-

rents per combatre els problemes. Avui no tenim en la fiscalitat l'eina de resoldre els problemes del mercat de l'habitatge. El mercat de l'habitatge avui, realment, està, diguem-ne, tensionat per unes conjuntures molt concretes, concretament per la caiguda del tipus d'interès i per la sortida de l'estalvi dels mercats borsàtils, que es refugien en el mercat immobiliari, i això està fent que hi hagin racons de Catalunya, àrees territorials, que estan tenint un creixement del mercat immobiliari per damunt del 30%, i un mercat que creix un 30% és un mercat que tensiona els preus a l'alça, no?, i això no ho arregla la fiscalitat. Per tant, vagi per entrada la meva consideració que la política fiscal no és la política per resoldre la problemàtica de l'habitatge a Catalunya.

Sí que pot ajudar la problemàtica de l'habitatge l'acció directa en el mercat, fruit de les inversions directes que les administracions públiques poden fer i que actuen en el sòl o actuen en la generació d'habitatge i posat a disposició del mercat, que és el que estem fent. La principal orientació de la política d'habitatge de la Generalitat és la que s'orienta per la inversió directa que es promou en el mercat: 313,8 milions d'euros d'inversió directa en l'àmbit de la promoció del sòl, en l'àmbit de la promoció directa d'habitatges, en remodelació de barris, en protecció oficial, en habitatges joves, en nuclis antics rehabilitats o en les actuacions que fa Adigsa, o en les actuacions que es fan en altres àmbits concrets. La fiscalitat té una incidència marginal.

No obstant, dit això, comentem el tema de l'habitatge i comentem el tema de la fiscalitat. En primer lloc, li vull dir que hi ha una profunda discrepància entre vostè, el seu Grup, aquest conseller que li parla i el meu Grup, que em dona suport en matèria de fiscalitat. El que vostès han fet al llarg de la seva vida política i el que nosaltres hem fet divergeix horitzontalment, és absolutament diferent. Vostès, sempre que han pogut, han pujat els impostos, i nosaltres, sempre que hem pogut, els hem abaixat. (*Forta remor de veus.*) Aquesta és la diferència abismal que hi ha entre vostès i nosaltres, i ja sé que aquesta expressió els sorprendrà, però no sé si vostè deu recordar allò que els deia de l'amnèsia, diguem-ne, de la seva consciència, que quan vostès governaven un treballador que cobrava una renda d'1.200.000 pessetes pagava un 22% i avui un treballador no paga res a partir d'1.200.000. (*Forta remor de veus.*) És a partir de 3.500.000 que es paga un tipus del 15%, vostès un 22 a la renda més baixa, nosaltres un 15% a la renda més baixa. Aquesta és la diferència entre la seva política fiscal i la nostra.

Per això, quan vostès van deixar de governar, vàrem impulsar una reforma fiscal al país i vàrem fer la primera reforma fiscal l'any 99 i la segona ara. (*Forta remor de veus.*) I entre aquesta primera i la segona reforma fiscal s'abaixen els impostos als ciutadans. Vostès van pujar els impostos constantment en totes les reformes fiscals que van fer, i ara, instal·lats en l'oposició, ens re-treuen algunes decisions que prenem en matèria fiscal.

I vull entrar-hi més a fons –vull entrar-hi més a fons. Les deduccions fiscals que el Govern ha pres decisió d'introduir són deduccions que incideixen de manera marginal –marginal– en tota la fiscalitat dels nostres impostos. La primera consideració que els vull fer, per

als que de vostès vulguin seguir una mica en detall la qüestió fiscal, que no deixa de ser una qüestió molt tècnica, totes les modificacions que es fan són modificacions que incideixen molt marginalment en tota la responsabilitat dels tributs en qüestió.

Pel que fa a les deduccions per a l'habitatge, s'introdueix una prioritització nova de les deduccions en l'impost de l'IRPF en el tram autonòmic; s'introdueix una nova deducció en el tram autonòmic per a la despesa de lloguer del 5%; s'introdueix una nova deducció en l'impost de donacions del 80% de les aportacions que es fan dintre de l'àmbit familiar; s'introdueix un estímul de regularització de l'1% en renda per a les aportacions que es fan per a l'adquisició d'habitatge quan es fa del pare en els fills, i també s'introdueix en l'impost de transmissions per al mercat de segona mà una reducció del tipus impositiu a l'impost de transmissions del 7%, que l'abaixem al 5%. Incideix, això, en el mercat de segona mà, en què, com saben, les transmissions no van gravades per l'IVA, sinó per l'impost de transmissions. Aquest conjunt d'actuacions són totes les actuacions que incideixen directament i indirectament en l'adquisició d'un habitatge o en el lloguer d'un habitatge.

Doncs, bé, jo els vull dir que la seva reforma fiscal –la seva reforma fiscal– tractava tothom igual al moment d'acollir-se a les deduccions a l'habitatge. És a dir, vostès mai van prioritzar socialment les deduccions per a l'habitatge, mai, vostès van donar el mateix tractament al ric que al pobre i van donar el mateix dret per a l'adquisició d'habitatge a qualsevol persona que tingués, diguem-ne, set fills que a qualsevol persona que no en tingués cap. Vostès, al marge de la renda, si era ric o si era pobre, li deixaven la mateixa deducció per a l'accés a l'habitatge. El que el Govern de Catalunya considera és que a partir d'ara, i per això en fem ús en el tram autonòmic, s'ha de començar a prioritzar socialment la deducció a l'habitatge, i més quan els tipus d'interès són com són. Avui ja no pot ser plenament horitzontal, la deducció de l'habitatge, ha de ser horitzontal en un gran gruix, però hem de saber prioritzar socialment per a determinats col·lectius. Vostès mai han sabut prioritzar socialment. (*Forta remor de veus.*) El Govern de la Generalitat... Mai –mai. Li posaré..., una persona amb disminució tenia el mateix tractament que qualsevol altra; una persona aturada tenia el mateix tractament que qualsevol altra; una persona membre d'una família nombrosa tenia el mateix tractament que qualsevol altra; una persona que tenia menys de trenta dos anys i era jove, amb la dificultat afegida d'accedir a l'habitatge, la tractaven igual que una persona de cinquanta anys. Vostès sempre han fet el mateix tractament per a tothom i no han mai –mai– prioritzat socialment les deduccions a l'habitatge. La diferència entre vostès i la diferència del Govern de la Generalitat és que cal introduir en la consciència i en la responsabilitat d'orientar les polítiques fiscals unes priorititzacions socials per damunt d'uns criteris horitzontals que s'apliquen a tothom.

I això és el que hem fet, i, concretament, el que hem fet, per anar una mica més en detall, per no intentar, doncs..., o intentant explicar les coses de forma fàcil, perquè tenen una complexitat tècnica, no?, el que hem fet en aquests moments és que la deducció de l'habi-

tatge, en aquests moments, pesa en la quota líquida de l'impost un 9,6%, tota la deducció que es pot aplicar avui a l'habitatge representa, incideix en el 9,6% de la quota líquida que paga qualsevol ciutadà que fa una declaració de renda. En el tram autonòmic, que és el 33, això representa el 3,1, tota la deducció de l'habitatge preval, pivota, incideix en el 3,1 de la quota líquida que paga el ciutadà. En aquest 3,1 la Generalitat té la possibilitat de modular alguna cosa en l'impost de deducció de l'habitatge en el moment que s'accedeix i s'adquireix un habitatge. El que s'ha fet és que del 15% de dret de deducció se n'ha agafat 1,89 –1,89–, i, per tant, es deixa un 13,02 per a tothom –un 13,02 per a tothom– i aquest 1,89 el prioritzem i el posem en favor d'uns col·lectius determinats que creiem que s'han de prioritzar. La incidència d'1,89 sobre aquest 3,1 d'imputació en la quota líquida és un 0,4%.

Vostè creu, senyor Martí Carnicer, que d'una incidència sobre un 0,4% en la quota líquida d'una declaració n'ha de fer vostè tota una estratègia mediàtica per confondre l'opinió pública? És que vostè creu que amb això s'incideix en la política de l'habitatge? És que creu, vostè, que no és normal i lògic que el Govern hagi volgut prendre la decisió de prioritzar socialment determinats col·lectius, com són les famílies nombroses, els joves de menys de trenta-dos anys, les persones que estan en atur, o les persones que estan en jubilació, o les persones amb disminució, que aquest 1,89 el posarem a ells perquè tinguin més deducció per poder-se acollir en aquests avantatges per a l'accés a l'habitatge? Això és el que hem fet, i el que hem fet discrepa i, diguem-ne, doncs, ens allunya dels seus plantejaments, perquè vostès mai van saber prioritzar socialment les deduccions de l'habitatge, mai –mai–, i sàpiguen –sàpiguen–, potser no sé si vostès ho deuen voler saber, però que ho sàpiguen la resta de les persones que són a la sala, que aquesta deducció s'introdueix dintre d'una reforma fiscal de l'IRPF que entrarà en vigor a partir del gener, reforma fiscal en què hem abaixat el tipus impositiu tres punts –tres punts– i l'hem posat en el 15%, el tram més baix, fins al 45. Vostès el tenien molt més alt, el van apujar sempre. Hem abaixat l'aplicació dels tipus fixos sobre les plusvàlues, sobre els rendiments, que reverteix en el moviment de les inversions sobre l'accés a l'habitatge, és a dir, l'impost que s'exigeix sobre les plusvàlues quan es reinverteixen és més barat; també hem millorat tot el tractament de les deduccions de la base imposable, les deduccions per família, per fills, per persones dependents, persones grans i persones amb disminució, s'han incrementat les deduccions en la base imposable, que fa que l'impost sigui més baix; hem millorat la transparència fiscal, que ajuda l'acció inversora que fan les entitats, que són les societats que són patrimonials, que inverteixen en possibles, doncs, inversions en el país, és a dir...

El president

Senyor conseller, hauria d'acabar.

El conseller d'Economia i Finances

Gràcies. Totes les reflexions que s'han fet a dintre de l'impost de la renda de les persones físiques s'han fet

de manera que abaixen la pressió tributària. L'any que ve no hi haurà cap ciutadà que pagui més pel concepte d'IRPF, ningú –ningú–, i voler fer veure que aquesta decisió de prioritització social, de la deducció de l'habitatge en un petit tram, en la deducció del tram autonòmic, és una distorsió de les polítiques de baixada dels impostos del Govern de Convergència i Unió, i de la coalició, de la federació de Convergència i Unió, és una voluntat política de distorsionar les coses i de fer el que li he dit abans, química, química i química prespostària d'un gabinet a l'ombra.

I, acabo, senyor president, per no allargar-me, perquè evidentment m'he allargat en algunes d'aquestes explicacions, no?, doncs, demanant-los que en el capítol de les inversions, eh?, i fent referència al Pla de les infraestructures hi haurà un moment que jo li pregaré, a vostè, que tinguem una reunió monogràfica, si més no, no en una sessió plenària, però, si vol, en comissió, en què puguem parlar a fons, perquè, també, la intenció reiterada de vostè de voler traslladar a l'opinió pública allò que no és, i allò que fan tots els governs occidentals al món i que nosaltres també fem, allò que fa el Govern central, allò que fan vostès a l'Ajuntament de Barcelona. Perquè, deixi'm dir-li, a l'Ajuntament de Barcelona –a l'Ajuntament de Barcelona–, el capítol d'inversions ha baixat en picat –ha baixat en picat– i s'ha transferit tots els recursos a les empreses dependents de l'Ajuntament, que són les que fan les inversions.

El president

Senyor diputat...

El conseller d'Economia i Finances

És que, quan vostès ho fan, això està ben fet i, quan alguna cosa més petita en aquesta direcció fem des de l'acció de Govern, això està mal fet? Aquesta doble manera de mesurar i analitzar les coses: quan a vostès els convé traslladen a l'opinió pública un confusionisme entorn de la gestió de les inversions i quan vostès les executen a l'Ajuntament, per exemple, això sí que està perfectament bé.

Senyor president, disculpi per l'allargada que...

El president

Té un segon torn, eh?, després.

El conseller d'Economia i Finances

Algunes de les reflexions, algunes de les reflexions que hem volgut fer a cavall d'algunes imputacions d'hipocresia que ha fet el diputat del Partit Socialista, potser, doncs, una mica, doncs, han fet pujar una mica de to el debat d'aquesta rèplica al Grup Socialista.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Gràcies, a vostè. (*El Sr. Joaquim Nadal i Farreras demana per parlar.*) Senyor Nadal?

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Sí, senyor president, per una petita al·lusió. (*Pausa.*) Totes les al·lusions a la història, és a dir, als anys passats, que ha fet el conseller Homs en la seva argumentació d'avui, estan tan mancades del sentit de la història i del pas del temps que el senyor Homs avui no aprovaria ni la història econòmica de primer.

Gràcies, senyor president.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Té la paraula l'illustre senyor diputat Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, d'acord amb el seu primer lapsus, eh?, nosaltres –li ho corregeixo– no hem governat aquest país durant catorze anys, però estem disposats a fer-ho, no pateixi. (*Aplaudiments.*) En el moment que els ciutadans ens donin la confiança, nosaltres governarem aquest país i, a més a més, estem segurs que ho farem bastant més bé que vostès. (*Remor de veus.*)

El senyor Nadal ja ha fet el record històric. Jo no m'hi entretindré més. En tot cas, és lamentable que encara haguem d'acudir a aquests arguments, que no hi hagi cap més d'argument sobre la taula que recórrer reiteradament al record d'un altre govern que va fer molt per aquest país, i que ara no és un problema de balanç, però sí que era un problema de prioritats en el seu moment, i vostè ho sap, perquè vostè hi era. Vostè ho sap i vostè hi era. I era un problema de prioritats, però haver necessàriament de recórrer, encara, a aquesta..., a aquest element de referència per rebatre els nostres arguments és lamentable. Però, és clar, no ha pogut negar ni una de les xifres que li ha dit. (*Veus de fons.*) Ni una, ni una de..., i això és un debat de pressupostos, senyor conseller, no són uns exercicis literaris; ni una de les xifres que li he dit des d'aquesta tribuna vostè ha estat capaç de dir que no era certa, fins i tot ha tingut una feinada per elucubrar i no dir i no acceptar que vostès han reduït la deducció de l'habitatge a tot un sector de la població i l'han incrementat a un altre. El que passa és que aquest altre és el de menys de trenta-dos anys, que hi estem d'acord, però, si tan poc important era això, com diu vostè, quina necessitat hi havia d'incrementar-ho als altres?

Per què? Per què vostès han incrementat la pressió fiscal? Per què podran deduir menys per l'habitatge a totes aquelles persones que tinguin més de trenta-dos anys? Per què? No ho he entès. Perquè vostè m'ha dit, vostè mateix ha dit: «Escolti, és que és una cosa ridícula el 0,4%, una cosa que no té cap mena d'importància.» Vostè ho ha dit, eh?, jo no ho he dit. Jo sí que considero important que moltes persones que en el moment de fer els càlculs per veure com podien pagar les seves cases, en el moment de veure fins on podien assumir les seves hipoteques, fan números i havien comptat amb una deducció del 15% que ara se'ls quedarà en un 13% –aquesta és la veritat, pura i dura–, i que en algun cas algun del vint es quedarà amb el disset i algun del vint-i-cinc es quedarà amb un vint-i-u.

Bé, això és la veritat, i vostè ha hagut de fer uns exercicis malabars aquí per no reconèixer el que és un element important d'aquest pressupost. Però, ho repeteixo, com li he dit en l'altra intervenció, és important per si mateix, perquè representa un increment de la pressió fiscal, però sobretot –sobretot– és important perquè vostè ens ha intentat enganyar, ens ho intentava colar per la porta del darrere. Clar, i això és, quan vostè diu: «No em parli d'hipocresia.» Doncs, miri, jo li parlo d'hipocresia en aquell sentit que diu algú que la hipocresia és l'homenatge del vici a la virtut, és a dir, fan malament, però diuen que fan bé. I li he citat uns quants exemples de coses que vostès no han dit públicament quan han presentat els pressupostos i que després va un es mira els números i aquestes dades són exactes. Diu: «La inversió puja un 26%.» Sí, però no diu que el que vostès aporten a aquesta inversió es redueix en un 27%. Diu: «Els interessos que paguem», ho acaba de tornar a repetir ara, «els interessos que paguem per despesa financera disminueixen en un 12%.» Cert, de l'Administració, però no diu que els interessos que paguen la resta d'entitats que estan fora del sector Administració, el sector empresarial, en aquest cas, els interessos pugen un 20%. Clar, però és que és normal, si vostès incrementen l'endeutament i l'incrementen més en el sector empresarial és lògic que sigui en el sector empresarial on s'incrementin els interessos.

El tema de la deducció a l'habitatge, no diuen res de l'increment de l'impost d'actes jurídics documentats. Hi era en el pressupost de l'any passat i torna a ser en el pressupost d'aquest any més del doble.

El tema de les vídues, escolti'm, està molt clar –*Diari de sessions*–, no té cap problema. Vostès quan podien no van exercir el seu vot a favor de les circumstàncies d'aquestes persones.

I per cert que és una qüestió que li hauria volgut dir en l'anterior intervenció i se m'ha escapat, no he tingut prou temps per dir-la-hi. El tema del lloguer, en el tema de l'habitatge, nosaltres entenem que hi ha dues grans prioritats: la prioritat del lloguer, la d'estimular els habitatges de lloguer i la prioritat de l'actuació pública, de l'acció pública del Govern, que són totalment insuficients. La segona, els meus companys quan ja parlin del Departament, ja ens en parlaran, ja podran estendre's més a bastament. Però, clar, en el tema del lloguer, vostès han fet, com fan quasi sempre, i com han fet altres coses, una mala còpia d'una proposta aprovada per aquest Parlament que tenia el seu vot en contra; una proposta que va tindre el recolzament de tots els altres grups, però que tenia el seu vot en contra, i ara l'han intentat transformar en una proposta que han incorporat aquí. Un podria pensar que seguint el mandat del Parlament, però, és clar, hi ha dos canvis molt importants en aquesta proposta que vostès han reformulat. El primer és que el fan percentual, per tant, qui més alt pagui el lloguer, més alta es farà la deducció. A qui s'afavoreix amb això? Home, doncs, miri, no s'afavoreixen els pisos més econòmics, evidentment que no, s'afavoreixen aquelles persones que «disfruten» d'un nivell de renda suficient com per poder pagar un lloguer suficientment elevat.

Oh, però, i escolti, senyor conseller, i tot el conjunt de persones que paguen lloguer i no fan declaració de renda, què em farem d'aquests? Què em farem d'aquests? Aquests no tenen..., no paguen declaració i ni els fan retencions perquè els la puguin tornar. Per tant, aquests que són els que tenen els recursos més baixos, perquè estan en aquesta circumstància, no podran gaudir d'aquesta proposta.

La referència que vam aprovar entre tots deia: «No, no, escolti, cent mil pessetes l'any de despesa, d'aportació fixa del Govern a cada un dels lloguers com a import, i sobretot per a aquells que no puguin fer declaració de renda. El que s'ho vulgui posar en la declaració de renda, que s'ho posi, i el que no, que pugui passar per caixa a cobrar-ho». Era la manera de resoldre i de tractar més equitativament el conjunt dels ciutadans.

De fet, honorable conseller, vostè no ens ha aportat amb aquesta intervenció massa novetats. Ens ha acostumat a la seva retòrica, com diu algú, que és suficient, que és important, que sap allò..., modular, modular els tons, però la veritat és que no ha passat d'això. No ha passat d'una intervenció relativament retòrica en què no ha aportat dades, en què totes les dades de referència que li hem donat sobre un govern que destina menys que els altres governs a habitatge, que destina menys que els altres governs a educació, que destina menys que els altres governs a benestar i que, en canvi, destina el triple que altres governs a les despeses generals, el cap gros de l'Administració.

És per això que jo li parlo d'hipocresia, però no d'hipocresia –ho repeteixo– en el sentit de cap virtut ni defecte personal, sinó en el sentit del que és el document que ens ha portat vostè aquí i de com ha tractat aquest document i com ha intentat que l'opinió pública tingués una altra idea del que era aquest pressupost.

Aquest és un pressupost pensat únicament i exclusivament –li ho repeteixo– per passar com puguin aquests mesos, perquè no li petin als dits els diferents problemes que tenen de funcionament. Vol altres exemples? Vostè ha dit en la intervenció inicial d'aquest matí que havien respectat el Pla econòmic i financer de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Això és totalment incert, i no li torno a dir una altra paraula més gruixuda, perquè el president no em digui res.

És totalment incert. Vostès saben que l'únic pressupost de la Corporació Catalana de Radio i Televisió és el que va aprovar el Consell d'Administració, i que entre el tràmit del Consell d'Administració i que vostès el van presentar en aquesta casa van incrementar l'endeutament i van reduir l'aportació del Govern. Escolti, com es menja això? Doncs, perquè no poden, perquè no tenen recursos, perquè han administrat molt malament els recursos que els ciutadans han posat en les seves mans, i ara els temes els estan petant.

Si el mateix conseller de Política Territorial, que acaba de marxar, ens ha dit que..., ens deia aquests dies pels diaris: «Escolti, això de la línia 9 del metro, l'hauré privatitzat perquè no trobem les subvencions que pensàvem que trobaríem i ara no sabem com pagar-la», paraules del conseller de Política Territorial, o diguem les anades i vingudes que han hagut de fer en aquesta

aportació de l'1% de la deducció de l'habitatge per a aquells que puguin pagar, per a aquells pares que puguin pagar l'habitatge per als seus fills, i que van veure que això no anava massa bé i que això, doncs, els podia sortir el tret per la culata i s'han inventat altres mesures.

És un pressupost plagat d'improvisacions, perquè vostès no pensen seguir massa temps en aquest Govern, saben que no hi seguiran massa temps i per això tampoc s'han preocupat massa de fer un pressupost que quadri, d'un pressupost que sigui adient per al país. Han fet un pressupost per cobrir el tràmit formal en aquesta cambra i, en tot cas, nosaltres serem els que haurem d'arreglar-ho.

Gràcies, senyor president.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Economia i Finances

Bé, només puc dir-li que discrepo de la seva última, diguem-ne, consideració i reflexió. No compartim que aquests siguin els pressupostos que vostè diu. Són uns pressupostos que, per altra banda, doncs, sí que donen resposta a moltes de les problemàtiques que avui té el país. En totes les dues intervencions que vostè ha fet, pràcticament no ens ha aportat cap solució a cap dels problemes reals que té el país, cap ni un –cap ni un. No hem pogut escoltar de les seves dues intervencions cap consideració concreta a com vostès resolldrien els problemes que avui té el país, cap, només hipocresia, crítiques, falsedats, químiques de gabinets a l'ombra, però mai cap plantejament que digui: «Miri, nosaltres aquest problema el faríem, ja l'abordaríem d'aquesta manera», ni una. Potser, a la millor, ara, surt el senyor Maragall i ens diu alguna cosa –potser ens diu alguna cosa, no?–, però vostè no ens ha dit re per resoldre cap dels problemes que té avui el país.

Miri, nosaltres no privatitzem la línia 9 del metro. (Veus de fons.) No, la línia 9 del metro serà propietat de la Generalitat de Catalunya i ho serà en tot moment; no deixarà de ser-ne propietària, la Generalitat de Catalunya. L'únic que fa la previsió de la Llei és permetre que la decisió de la prestació del servei que es donarà amb aquesta infraestructura, l'operador, no s'hagi de fer a dit. Vostès prefereixen que sigui a dit, nosaltres preferim que sigui a través d'un concurs..., (remor de veus), un concurs que s'hi presentarà qui vulgui –l'Entitat Metropolitana, Ferrocarrils de la Generalitat, les entitats que vulguin– i s'adjudicarà per la millor proposta que es pugui formular, atenent les valoracions que en el concurs es puguin fer. Vostès prefereixen que la decisió sigui a dit –a dit–; això és el que vostès prefereixen, eh? (Persisteix la remor de veus.) Vostès volen que sigui així, eh?, doncs l'única cosa que fa la Llei és preveure l'adjudicació per concurs de l'explotació de la prestació de servei. La titularitat de la línia 9 és pública, és de la Generalitat de Catalunya, i aquí no es privatitza absolutament res.

L'altra cosa que li vull dir és la Corporació de Ràdio i Televisió de Catalunya. És cert que hi ha un contracte programa que preveu uns compromisos per part del Govern, i el Govern s'ha compromès a garantir les necessitats de finançament de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. És que, pel Partit Socialista, aquestes necessitats són il·limitades? És que l'aportació a fons perdut del Govern i de l'Administració de la Generalitat ha de ser sempre il·limitada, a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió? És que sempre s'han d'anar fent aportacions de subvenció sense cap mena de limitació?

El que fa aquest Govern i el que fa aquest conseller d'Economia és complir el contracte de la següent manera: garantint la necessitat de finançament, i tot allò que ens reclama la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió que s'aporti de més per al funcionament corrent de l'entitat, s'aporta directament, i la part que demana de més inversió per reposar o millorar la inversió per a les noves instal·lacions, se li planteja, a la Corporació, que assumeixi una mica de risc. Aquesta és una entitat en què, d'alguna manera, el flux més important dels seus recursos procedeix de la seva comercialització dels espais publicitaris, i l'únic que fa el govern és: li aporta el volum de recursos que demana per poder funcionar i mantenir el funcionament corrent i li planteja responsabilitat, a l'entitat, per assumir una quota de risc per poder fer les inversions de reposició que demana. Perquè d'aquesta manera han d'assumir la responsabilitat de gestionar eficientment i poder interioritzar en la seva gestió la quota de risc que sí que els autoritzem a adquirir, per a més recursos, en el mercat privat.

Per tant, garantim tot el compromís acordat en el contracte programa, tot. El volum que hi ha previst, firmat, per a l'any 2003 s'executa; una part de més, que són fins a 130 milions d'euros, és aportació directa a fons perdut i l'altra part, els 86 milions d'euros, és la capacitat que tenen per poder, diguem-ne, endeutar-se corrent risc en funció de la seva pròpia gestió.

Vostès voldrien que el plantejament que fes el Govern fos diferent, evidentment, i ho entenc, que és el que vostès van fer també quan van estar governant, que la Televisió Espanyola la van situar fins uns nivells d'endeutament absolutament insostenibles. Aquest va ser el seu estil de fer la gestió de vinculació del pressupost de l'Estat, en aquell moment, amb Televisió Espanyola. Nosaltres compartim, aportem més i exigim risc, perquè la gestió interioritzada de l'entitat faci una òptima i una millor, diguem-ne, gestió per gestionar els recursos més eficientment, no?

Només vull dir-li que actes jurídics documentats –i és per donar-li la resposta, perquè no he tingut temps de contestar-li totes les preguntes, no?– és una figura tributària que va vinculada al moviment del mercat immobiliari; va absolutament vinculada, gairebé tota ella, al flux de moviment en el mercat immobiliari. Evidentment, hi ha un increment de previsió de recaptació, que ens ve pel dinamisme que avui té el mercat immobiliari, en primer lloc, i, en segon lloc, per les revaloritzacions que s'interioritzen en els valors cadastrals a Catalunya i a Barcelona, que vostè sap que hi ha unes actualitzacions de valors cadastrals.

Això fa que la mobilitat immobiliària, la translació en l'impost, tingui un previsible creixement de recaptació. Ara bé, aquesta, diguem-ne, reflexió que vostè fa, pensi que vuit comunitats autònomes estan aplicant en aquests moments en l'Estat espanyol el tipus de l'1%, i socialistes: Astúries aquest any aplica l'1%; socialistes, vuit comunitats autònomes de les quals algunes són socialistes estan aplicant aquest tipus. I a Catalunya tenim un tipus més baix –tenim un tipus més baix–; tenim una escala entre 0,5 a partir d'una quantia, 0,75 fins a una altra i 1 punt a partir d'una quantitat determinada; per tant, en termes reals, un tipus més baix. I la previsió d'un 15% de recaptació es justifica per la intensitat que tindrà el mercat immobiliari a partir de l'any 2003, fruit de la dinàmica que està tenint, que, com he dit diverses vegades, el sector creix més d'un 5% en termes globals.

Segurament algunes persones es queixaran per aquesta decisió d'actualitzar la tarifa, probablement els promotors, és a dir, les persones que vostès defensen... (*remor de veus*), els promotors, eh?, que a vostès en aquests moments els molesta que actualitzem aquesta tarifa, que no sé per què els ha de molestar quan, un moment, el mercat està absolutament disparat i en aquests moments, doncs, tots els promotors..., no tenen cap queixa en aquests moments de cap mena de decisió en aquest sentit.

Finalment vull dir-li..., clar, a mi les expressions d'hipocresia i d'engany em molesten, lògicament em molesten, eh?; forma part del sou del conseller engaltar-les, òbviament, però em desagraden. Jo no enganyo ningú –no enganyo ningú–, i menys quan la Llei, aprovada pel Govern, es porta en aquest Parlament.

Si una lletra determinada de la Llei, que no té excessiva transcendència perquè no li hem donat tanta transcendència com vostè, vostè la vol transfigurar, la vol magnificar, la vol, diguem-ne, fent les seves càbales i reflexions químiques, traslladar a l'opinió pública amb una transcendència que no és, llavors les coses, realment, diguem-ne, es transformen –es transformen.

I ve aquí dalt i diu: «Vostès enganyen». Nosaltres no enganyem ningú, nosaltres presentem a la cambra una llei que té un tràmit d'estudi, que té un tràmit d'esmenes, que s'obrirà a les discussions i es pot discutir. El que sí que fa el Govern és una cosa: *prioritzem* socialment les deduccions a l'habitatge, que vostès no han sabut fer mai. I, repeteixo –repeteixo–, a partir d'ara –a partir d'ara– veurà com molts governs de comunitats autònomes, àdhuc també el Govern central, començaran a interioritzar també l'opció que les deduccions per l'habitatge s'han de prioritzar socialment, perquè –permeti'm– avui, amb el tipus d'interès tan baix –tan baix–, la deducció fiscal en aquests moments, la que tenim, igual que veníem arrossegant de fa quatre o cinc anys endarrere, ja no té la significació i la importància que tenia abans.

I ara el que ens cal és prioritzar-la socialment, perquè els joves de menys de trenta-dos anys sí que tenen més dificultats que altra gent, i no és veritat que l'any que ve pagaran més, perquè els tres punts de baixada de la tarifa de l'IRPF que el Govern de la Generalitat ha acceptat –ha acceptat– en el nostre tram autonòmic de

Catalunya i l'hem interioritzat..., això sí que fa baixar realment la fiscalitat. I una incidència d'una deducció que té una incidència del 0,4% queda absolutament desdibuixada, amb una baixada de pressió fiscal de la tarifa, de les bases imposables, del tractament de l'estalvi i del tractament, diguem-ne, de la inversió que es fa a l'impost de la renda de les persones físiques.

I aquí dintre prioritzem socialment. I prioritzem socialment perquè creiem que s'ha de prioritzar socialment, i en uns col·lectius que són els que tenen més necessitat per ajudar-los a l'accés a l'habitatge. Avui, la família amb fills, famílies nombroses, les persones de menys de trenta-dos anys, les persones amb disminució, les persones que tenen, diguem-ne, situacions d'atur transitori o les persones de més de seixanta-cinc anys són les que necessiten que les deduccions per habitatge es prioritzin més en elles.

I això és el que fa el Govern de Catalunya. I això no vol dir que els hi traguem, això vol dir que els ajudem més a ells que no pas a altres col·lectius en què es manté una deducció general i global més baixa –més baixa–; però en aquests col·lectius, més alta –més alta. I això, senyores i senyors diputats, vol dir prioritzar socialment, perquè avui ja no té sentit que la deducció en l'habitatge sigui absolutament igual per a tothom.

I aquest és el plantejament polític i social que fem en aquest sentit. Segurament, vostès no el comparteixen –no el comparteixen–, i ho entenc, que no el comparteixin, perquè d'alguna manera tota la política de la fiscalitat que vostès han fet durant molt temps, quan han pogut prendre decisions..., vostès sempre han tractat els rics igual que els pobres... (*forta remor de veus*), els necessitats igual que els no necessitats... (*persisteix la remor de veus*), absolutament igual –absolutament igual, absolutament igual, absolutament igual.

Per això creiem que des de Catalunya...

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...es prioritza socialment aquestes deduccions per obrir una línia, diguem-ne, d'estímul en aquests col·lectius més important que en altres col·lectius de la societat.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Té la paraula... (*El Sr. Joaquim Nadal i Farreras demana per parlar.*) Perdó, demana la paraula... (*Veus de fons.*) Ah, per sortir aquí. Molt bé, doncs, té la paraula.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Papà ric compra pis a fill ric i rep beneficis fiscals de l'Administració de la Generalitat de Catalunya.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

Vostès, senyor conseller, no enganyen, amaguen. I amagar és enganyar. I, de fet, no han fet re, re de re de re de re, per modificar el comportament del mercat de

l'habitatge, marcat per una obsessió per la propietat i rigiditzat per una demanda. L'oferta no fa baixar el preu de l'habitatge, i vostès no han fet res per incentivar el lloguer i per prioritzar socialment una política d'habitatge de lloguer, que és la que hauria de permetre abaixar el preu de l'habitatge. (*Remor de veus.*)

Però, vaja, en conclusió, honorable conseller, nosaltres veníem aquí a veure una intervenció plena de convenciment, de fe, d'arguments, de passió, de tremp, i no hem trobat re de re de re de tot això; no hi ha un relat, no hi ha un discurs, no hi ha model, no hi ha un horitzó, no hi ha coordinació, no hi ha transversalitat, no hi ha translació del Govern que diuen que han fet ara a l'estructura pressupostària i a la defensa d'aquest pressupost.

Baixos –baixos–, eixonats, decaiguts, fluixos, moixos; en el debat sobre el pessimisme i l'optimisme, nosaltres, honorable conseller, som optimistes. Homs ens demanava un esforç per governar amb optimisme; estem d'acord a enviar un missatge que ha de ser de confiança i de credibilitat. Ara, en el darrer debat, a les acaballes d'una legislatura, amb dificultats financeres, amb mancances i hipoteques en els cinc grans eixos que Mas ha exposat aquest matí, vostès ja no inspiren ni confiança ni credibilitat.

La base de l'optimisme avui a Catalunya és el canvi. Amb prou feines... (*Remor de veus.*) Amb prou feines han esbossat un mal guió: cinc eixos Mas, tres eixos Homs per la premsa, dos eixos Homs avui en el Ple. De fet, la projecció de futur que Mas defensava en la seva intervenció, la vista posada en els propers quatre anys, és en realitat tenir la xarxa parada per parar el cop dels propers quatre anys.

Un pressupost amb més dèficit que mai, amb més deute que mai i amb més impostos que mai és un pressupost que no té credibilitat; un pressupost amb una inversió que queda per sota de totes les comunitats autònomes de l'article 151 i una inversió més baixa en habitatge, educació i benestar, i més alta en serveis generals i administració.

Vostès apugen les hipoteques i deixen una gran hipoteca. Hauran de fer..., hauran de fer un pla de sanejament del Pla de sanejament de l'Agència Catalana de l'Aigua; confessen un fracàs estrepitos en tots els temes al voltant de les noves tecnologies; donen de baixa les partides dels telecentres que Artur Mas va a Gandesa inaugurar, i posen, perquè s'equivoquen, una partida de vint euros –de vint euros– per a l'Administració Oberta de Catalunya.

Els trampolins tecnològics que vostès defensen, només a la seves mans, permeten un triple salt mortal en una piscina buida. Una escenificació mediocre aquest dematí no salva un mal pressupost. No per molt repetir les expressions «molt, molt, molt, molt, molt important», «un creixement molt, molt, molt, molt, molt important» –curs Dale Carnegie– i «una gran magnitud, gran, gran, gran, gran magnitud», s'arriba a fer creure que és veritat allò que és mentida, i fan trampa.

Han sigut molt més redundants que coincidents. I aquell *crescendo* que ens prometia el molt honorable

Jordi Pujol, en realitat és un *diminuendo*, *calando*, *mancando*, *morrendo*, *smozzando*, *stringendo*, *perdendosi*.

Gràcies, senyor president.

(*Crits de «Molt bé!» i forts aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Torns de posicionament. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Nadal, en nom del Grup Popular. (*Pausa.*) (*Veus de fons.*) Sí, sí. Pot començar, senyora diputada.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Després de la roda de premsa que acaba de fer el senyor Joaquim Nadal a l'hemicicle (*remor de veus*), en lloc de fer-la al faristol, a més a més, demostra una cosa, no?, que les arts escèniques s'estan traslladant al debat de pressupostos, però, no sé, vagin amb cura, perquè els pot passar allò que els passa als mals actors, que sobreactuen, eh?, és a dir, traslladar les arts escèniques està bé, perquè els cops d'efecte sempre estan bé, però no sobreactuin, perquè ho fan com els mals actors. (*Remor de veus.*)

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*)

Si m'ho permeten, senyor president, senyores i senyors diputats, el primer que vull remarcar, abans d'iniciar el posicionament del Grup Popular a la Llei de pressupostos per a l'any 2003, és, precisament, que en tindre, de pressupostos, i això no estava tan clar fa uns mesos. Fa pocs mesos s'havien anat produint tot un seguit de declaracions que van agafar gruix, van agafar volada política, en el sentit que el Govern s'estava plantejant seriosament la pròrroga pressupostària. Les darreres declaracions, honorable conseller, ben properes. A les darreres declaracions, fa just dos mesos, el senyor Duran i Lleida ens deia: «Estem disposats a governar un any amb pressupostos prorrogats.» Ha estat aquesta la primera i cabdal intervenció del Grup Popular, fer-los vèncer la temptació de prorrogar. Els vàrem fer veure que Catalunya no podia permetre's la paràlisi de viure amb pressupostos prorrogats ni tampoc no es podia sostreure a aquest Parlament el control dels comptes públics. Per tant, senyores i senyors diputats, la primera intervenció del Grup Popular en l'existència dels pressupostos per a l'any 2003.

En segon lloc, és clar, senyor conseller, que els pressupostos els fa el Govern, jo no cauré en el ridícul de dir que els pressupostos els fa el Grup Popular, els pressupostos, evidentment, els elabora el Govern, però vull recordar que el mes de maig d'enguany el Partit Popular va iniciar les negociacions per fixar les línies, els eixos, les prioritats, que havien de contenir els comptes públics per al 2003. Els fruits d'aquella primera reunió i dels contactes posteriors que s'han anat produint han donat que el Projecte de Llei de pressupostos que el Govern ha enviat a aquest Parlament han recollit, ja, aquestes prioritats, que hem d'anar perfi-

lant i que hem d'acabar de definir en les esmenes que concretarem, amb una feina que, si m'ho permet, senyor conseller, és una feina que ve de lluny –ve de lluny.

Avui s'ha recordat a bastament que aquest és el setè exercici pressupostari en el qual el Partit Popular no ha presentat cap esmena a la totalitat, i el primer que vull palesar és que la política econòmica d'aquest país l'hem traçat conjuntament, honorable conseller. Vull palesar l'aplicació a Catalunya d'unes línies d'acció econòmica que compartim, a Espanya i a Catalunya, les dades són prou clares.

El primer pressupost a què el Partit Popular va donar recolzament era completament diferent del pressupost actual, un pressupost d'1,7 bilions de les antigues pesetes, estem parlant actualment d'un pressupost de més de 3 bilions de pessetes; un pressupost amb un dèficit astronòmic, estem parlant d'un pressupost amb dèficit zero. Les xifres, per tant, són prou eloqüents. Senyor conseller, anem pel bon camí. Crec, senyor conseller, que hem de millorar el ritme i, en qualsevol cas, aquest camí l'hem d'acabar de recórrer, pel que fa als pressupostos d'aquest any, en les negociacions que tenim pendents.

Entrant ja en el que és el debat de les esmenes a la totalitat dels pressupostos, crec que s'han d'enquadrar en el marc d'una important resolució del Parlament, la Resolució 859/6. Avui tothom s'ha dedicat, ha dedicat temps, a reconèixer el nou sistema de finançament autonòmic, però aquesta Resolució va ser realment important, va reconèixer, el Ple del Parlament, que el nou sistema de finançament autonòmic garanteix un nivell suficient d'ingressos i la dotació financera adequada a les competències assumides per Catalunya, la qual cosa ens permet millorar l'autogovern amb plena capacitat política.

Honorable conseller, és indubtable que aquests pressupostos mostren els bons resultats del nou model de finançament impulsat pel Partit Popular, vull recordar que amb majoria absoluta, i que va tenir el recolzament de totes les comunitats autònomes, de totes les forces polítiques, ep!, excepte dels socialistes catalans, com ha passat ara amb la reforma del finançament local, que els més abrandats en contra de la reforma van ser els socialistes catalans, que ja han acabat donant recolzament, naturalment, a la Federació Espanyola de Municipis i Províncies.

Deia que aquest és el pressupost del nou model de finançament, perquè les previsions d'ingressos per a l'any 2003 creixen un 8,3% respecte, ja, del primer pressupost del nou model, que va suposar un increment en els ingressos pressupostaris d'un 10,3%. Això ens dóna un pressupost de 16.298 milions d'euros, dels quals, vostè ho ha recordat avui mateix, un pes importantíssim, un pes, jo diria que..., tal com havíem reclamat llargament des d'aquest Parlament, 10.454 milions d'euros depenen estrictament dels ingressos que paguen els ciutadans de Catalunya. Per tant, estem parlant d'un pressupost d'una important magnitud, no estem parlant senzillament d'un estat d'ingressos i despeses. Tenim entre mans, senyor conseller, un potent instrument de política econòmica. Utilitzem-lo.

Senyores i senyors diputats, al llarg de tot el debat s'ha parlat de quin és l'entorn econòmic en el qual es mou Catalunya, i no puc deixar de referir-m'hi. L'escenari econòmic internacional ve marcat, aquest any, per un procés de desacceleració econòmica associat a una forta dosi d'incertesa. Això ha donat lloc a un comportament prudent i retret en els agents econòmics, especialment en l'àmbit del consum i de la inversió en béns d'equip. Aquesta situació està provocant una forta desacceleració del comerç internacional, i, per tant, afecta de forma molt destacada els països que tenen un major nivell d'internacionalització de l'economia, afecta, per tant, molt directament, una economia oberta, com és l'economia catalana.

Tot amb tot, avui s'han recordat les previsions dels organismes internacionals: Banc d'Espanya i OCDE preveuen 2,5 de creixement; la Comissió Europea, un 2,6. Apunten, per tant, a una lleugera reactivació econòmica per al proper any, que anirà adquirint més força, sens dubte, a mesura que la incertesa vagi reduint-se, però, sobretot, a mesura que les polítiques econòmiques que nosaltres puguem prendre, perquè tenim capacitat per fer-ho, senyor conseller, vagin quallant.

Aquest escenari internacional, sens dubte, condiciona la marxa de la nostra economia, però no amb aquesta visió catastròfica que s'ha donat per part d'algunes forces polítiques, però també és cert que els pressupostos poden afavorir i potenciar el nostre creixement diferencial.

Les dades de les xifres macroeconòmiques en què descansa el pressupost parteixen d'una previsió de creixement de la nostra economia del 2,6%. Entenem que encaixa perfectament amb les previsions fetes per l'OCDE, pel Banc d'Espanya. És cert que en el segon i tercer trimestre d'enguany hem crescut el 2,1, i això té a veure amb una aturada econòmica que s'inicia a principis de l'any 2001 i que s'agreuja, sens dubte, amb els tràgics esdeveniments que són encara en la memòria de tots nosaltres, i això ha tingut uns efectes polítics i econòmics en les previsions de creixement, no a Catalunya, a totes les economies. És innegable que diversos factors han donat lloc a un alentiment econòmic general, però el cert és que seguim estant en un cicle econòmic de creixement. Recordava el 2,1 de creixement del segon i tercer trimestre, però vull recordar també que l'any 2001 vam créixer el 2,8%.

Però el més important no és que creixem, que ho és, naturalment, que creixem, però no és el més important, el més important és que el nostre és un creixement de qualitat que ens permet crear ocupació. L'any 2002 la nostra economia ha generat 31.100 llocs de treball; estem en una taxa d'atur registrat, l'octubre del 2002, del 6,4, i, s'ha recordat avui també, en moltes comarques de Catalunya estem en una situació del 5% d'atur, és a dir, estem en una situació, pràcticament, d'atur tècnic.

Per continuar tenint un creixement de qualitat generador d'ocupació cal, en primer lloc, mantenir el rigor i l'equilibri pressupostari. Li hem dit moltes vegades, senyor conseller: dèficit zero, contenció i rigor en la despesa i progrés econòmic són termes inseparables.

Senyores i senyors diputats, el foment de l'ocupació ha estat un referent diàfan en l'acció del Partit Popular. Per això, la nostra política econòmica ha estat la d'estimular i posar les condicions bàsiques per tal de propugnar un creixement estable, generador d'ocupació. La lluita contra el dèficit públic ha estat un instrument, un mitjà, per aconseguir-ho. Només cal observar quina era la situació l'any 96, només cal observar la situació que van deixar els Socialistes l'any 96, una taxa d'atur d'un 23%, 3.600.000 aturats.

Senyores i senyors diputats, no n'hi ha, de fórmules magistrals. L'únic secret està en el fet que ens hem preocupat per gestionar i no per gastar; ens hem preocupat per abaixar impostos i no per augmentar-los; ens hem dedicat a potenciar el creixement econòmic i la generació d'ocupació. La nostra obsessió, i aquí sí, senyor Martí Carnicer, la nostra obsessió ha estat traslladar el creixement al benestar dels ciutadans. No sacralitzem l'equilibri pressupostari, sinó que és l'instrument que ens permet traslladar el creixement econòmic al benestar dels ciutadans.

Cal seguir prioritant les mesures que contribueixin a la creació de més i millor ocupació. Certament, el pressupost per al 2003 fa una previsió de creació de 36.800 nous llocs de treball, però cal seguir potenciant la creació d'ocupació, senyor conseller, perquè l'ocupació és un punt clau per garantir les oportunitats i la qualitat de vida de les persones. Per tant, la creació d'ocupació estable ha estat i ha de seguir sent l'objectiu principal de la política econòmica també a Catalunya.

(Pausa.)

Les actuacions pressupostàries en aquest àmbit han d'anar dirigides a aconseguir aquest objectiu, que ha de contemplar la plena incorporació de la dona al món laboral, i també dels col·lectius que es troben en una situació de major vulnerabilitat. N'he sentit a parlar poc avui, he sentit a parlar poc dels majors de quaranta-cinc anys o dels joves que tenen una major dificultat per accedir al món laboral, és a dir, allò que es coneix com les «primeres víctimes», els últims a ser contractats i els primers a ser acomiadats en una situació d'alentiment econòmic, com és l'actual.

Certament, els pressupostos per a l'any 2003 compleixen el compromís adquirit amb el Partit Popular. Són, novament, uns pressupostos amb dèficit zero, però no vull deixar de parlar-li, senyor conseller, encara que sigui molt breument, d'endeutament. La xifra d'endeutament previst sobre el PIB és del 7,3%, mentre que l'any 2002 era del 7,5%. Vostè ens diu: «Fent una mica més d'endeutament, en termes relatius l'endeutament baixa.» Nosaltres li diem que hem de tendir a fer desaparèixer l'endeutament. Si parlem d'endeutament acumulat, vostè ens diu que és de 9.506 milions d'euros. Aquí, vostè ho sap, senyor conseller, no s'hi compta l'endeutament de les empreses públiques. Ja sé que vostè em contestarà que compleix escrupolosament, estrictament, les normes SEC'95.

Senyor conseller, les dades del Banc d'Espanya les coneixem tots, el que li diem és quin és l'endeutament real, honorable conseller, i no es tracta que nosaltres no entenguem l'interès econòmic que pot tenir l'en-

deutament quan els tipus d'interès són baixos. És precisament això el que li ha permès refinançar el deute i reduir d'un 11%, la despesa en interessos, justament, per la baixada dels tipus d'interès, gràcies a una política econòmica impulsada pel Partit Popular, hi insisteixo, conjuntament amb vostès aquí, conjuntament amb vostès, també, en el Govern d'Espanya.

Vull plantejar-li, senyor conseller, altres qüestions que en l'opinió del Grup Popular estan íntimament lligades a la política econòmica i pressupostària i que són determinants per poder tenir un creixement de qualitat generador d'ocupació.

Vull parlar de les infraestructures. La inversió pública prevista en els pressupostos del 2003 és de 3.698 milions d'euros. Això suposa un increment del 15,8%. És cert que arriba al valor del 26,3 si s'hi inclouen les inversions previstes en el Pla d'infraestructures 2003 - 2006, que preveu una inversió de 5.186 milions d'euros, dels quals 781 milions s'executaran el 2003. El 31% d'aquesta inversió, 1.173 milions d'euros, es destina a transports i carreteres. Línia 9 del metro, 349 milions, com li va demanar el Partit Popular. Tramvia del Besòs, 110 milions d'euros. Metro lleuger entre Trinitat Nova i Can Cuiàs, 33,2 milions. Desdoblament de l'eix del Llobregat, 39 milions.

Aquest fort increment de l'activitat de capital, nosaltres considerem que és bàsic, sobretot per les infraestructures a què es destina, tant des del punt de vista d'allò que en podríem dir «economia clàssica», és a dir, en el sentit que es millora la productivitat perquè es millora la nostra xarxa d'infraestructures, com des del punt de vista keynesià —avui s'ha dedicat molt de temps a Keynes, i tampoc no vull deixar d'esmentar-lo. Perquè, des d'aquest punt de vista, aquesta inversió suposarà una millora de l'activitat econòmica, especialment en un context com l'actual, per l'impuls de l'activitat que genera aquest tipus d'inversions sobre el que és el conjunt de la nostra economia, especialment en un moment d'alentiment econòmic. I, com era d'esperar, s'ha tornat a criticar; s'ha tornat a criticar, i molt, el que es coneix com a «mètode alemany».

Nosaltres li hem dit, any rere any, i li tornem avui a dir que considerem que un sistema que permet avançar la posada en marxa d'infraestructures necessàries, en un context de creixement suau, i esgraonar el seu finançament, és una bona opció, senyor conseller. Però en aquest punt és obligatori que li preguntí, és obligatori preguntar-li i demanar resposta, senyor conseller, sobre quin és el grau d'execució de les inversions previstes en pressupostos anteriors, concretament en el pressupost del 2002.

En l'apartat d'inversions, no puc deixar de fer referència expressa del que és la inversió prevista per l'Estat a Catalunya per a l'any 2003, que arriba a la xifra de 2.558 milions d'euros, la qual cosa representa un increment del 27,9% respecte del que ja s'havia incrementat aquest any. Aquestes inversions, des que governa el Partit Popular a Espanya, suposen un increment del 466%. És a dir, s'ha quintuplicat gairebé en sis anys la inversió de l'Estat a Catalunya. Aquesta és la realitat dels números i de les actuacions realitzades.

Per tant..., sembla que hi ha una mica de *vacío cósmico* en els bancs socialistes, i em sap greu, perquè costa d'entendre l'esforç que fan... –arriba el senyor Martí Carnicer–, costa d'entendre l'esforç que fan els socialistes catalans, costa d'entendre l'esforç que fan vostès, costa d'entendre l'esforç que fan per fer escarni dels seus propis governs quan vostès manaven; costa d'entendre. Diuen ara que demanen un pacte d'Estat perquè Catalunya rebi la inversió que necessita en infraestructures; després, diuen, això sí, d'una fase «de coll d'ampolla».

Li recordo que l'any 95 la inversió del Govern socialista era de 9.650 pessetes per habitant, per no recordar el gloriós any 87, en què la inversió per habitant dels governs socialistes era de 2.747 pessetes. Sap quina és la del Govern del Partit Popular per enguany? 66.800 pessetes per habitant.

Clar, jo no sé si és que han fet ja la tercera crisi de govern a l'ombra –en portaven dues, ara ja no sé si aquesta és la tercera, eh?–, i en aquest sentit s'ha manifestat el senyor Antoni Castells. Però, en qualsevol cas, els dic que això no és que sigui un «coll d'ampolla»: això és «la llei de l'embut», tal com vostès ho plantejegen. Cal comparar xifres, cal veure quina és la inversió real, perquè els qui proclamen que Catalunya ha perdut posicions relatives davant altres territoris es limiten a l'inevitable èmfasi comparatiu, i, a més a més, ho comparen amb Ceuta i Melilla, cosa que és força exòtica, si m'ho permeten. El que cal, si altres comunitats avancen, és respondre a una pregunta molt senzilla i molt fàcil: què correspon al demèrit propi i què s'ha d'atribuir a la recurrent, «facilona» i, a més a més, falsa –com demostren les xifres– presumpció de favoritisme discriminador?

Senyores i senyors diputats, la interpretació històrica en clau de conspiració té el seu públic, però serveix de molt poc per a allò que veritablement importa: que Catalunya sigui capdavantera. No estem, en definitiva, en temps de necessitats defensives; és una política ambiciosa, compromesa amb el creixement econòmic, el que ara necessita Catalunya.

Si en primer lloc parlava de les dotacions en infraestructures per poder mantenir el nostre diferencial de creixement, per poder mantenir aquest creixement de qualitat, en segon lloc considero imprescindible parlar de potenciar la nostra competitivitat. En l'actual conjuntura econòmica, és bàsic que el Govern desenvolupi i potenciï els factors de competitivitat; cal millorar els ajuts i els programes d'impuls a la competitivitat, senyor conseller. La situació internacional fa que la competència sigui cada vegada més dura, que cada vegada ens trobem amb mercats més exigents. Buscar la competitivitat via preus, que és la que de vegades més destaca, és més difícil –vostè ho sap–, perquè és difícil introduir mesures correctores que anul·lin precisament una cosa que és beneficiosa per a Catalunya, que anul·lin el nostre diferencial de preus degut al nostre creixement econòmic.

Per tant, hem d'apostar clarament per enfortir factors de competitivitat associats, primer, als processos de penetració internacional; segon, a la potenciació de la qualitat; tercer, al foment de la innovació, tant en pro-

ducte com en procés; quart, a les àmplies possibilitats logístiques de Catalunya, per tal que sigui referent del sud d'Europa, de tal manera que es faciliti la implantació de noves empreses a Catalunya –tots sabem, vostès coneixen, senyores i senyors diputats, la importància que jugaran les zones logístiques en un futur per a la localització de noves empreses–; en cinquè lloc, el desenvolupament i l'extensió a tot el país de la societat de la informació, i en sisè lloc, prioritzar la investigació, el desenvolupament i la innovació.

Cal que millorin les dotacions de centres i grups d'investigació, atenent el seu nivell d'infraestructures. El conseller Mas ens parlava aquest matí, ens posava com exemples els trampolins tecnològics Invertec, Invernova; però hem d'evitar, senyor conseller, caure en la paradoxa d'oblidar –i aquí cal que s'hi esmercin– la investigació bàsica, perquè en termes relatius la realitat és que a Catalunya estem amb una baixa investigació aplicada. Entenem que cal cercar millors fórmules de col·laboració i d'apropament del món empresarial al món científic i al món acadèmic, perquè altrament el que passa és que tenim un bon nivell d'investigació i d'innovació, però aquest resultat no és tangible, no es trasllada a les petites i mitjanes empreses, que són precisament aquelles que donen vitalitat a la nostra economia.

És cert, senyor conseller, que hi ha un increment del Cidem, un increment important, un increment del 20,9%, després –això sí– de múltiples demandes del Partit Popular per tal que desenvolupi amb recursos suficients el primer pla d'innovació de Catalunya. Jo, què vol que li digui?, això d'obrir noves ambaixades a càrrec del Departament de Presidència, és que ja ens està bé; és a dir, tot el que sigui projectar Catalunya a l'exterior, tant des del punt de vista econòmic com cultural, ens està bé. Però el que cal és millorar la gestió del Copca, per tal que desenvolupi el seu pla estratègic, donant també resposta a una demanda del Partit Popular, de tal manera que es permeti una major implantació internacional, una presència més destacada de les petites i mitjanes empreses catalanes en els mercats internacionals.

A més a més, s'ha parlat poc també de formació. Per a la nostra competitivitat, és imprescindible la formació professional i ocupacional, jugarà un paper decisiu, i, a més a més, les seves mancances formatives podrien donar lloc a elements de marginalitat que no es poden permetre una economia i una societat avançada com la catalana. Els canvis tecnològics i l'entorn exigeixen una posada al dia dels coneixements adquirits, per la qual cosa cal introduir majors nivells de formació permanent i contínua, que, com deia, és una necessitat per mantenir els nostres nivells de competitivitat.

Li hem parlat d'inversions, de competitivitat, i hem de parlar, en tercer lloc, de la necessària millora del finançament de les pimes per generar un major creixement en el nostre país. La potenciació dels instruments financers de la Generalitat constitueix, certament, un element molt destacat en el pressupost d'enguany. L'Institut Català de Finances s'incrementa d'un 67%, l'Institut Català de Crèdit Agrari s'incrementa d'un 100%; és a dir, l'activitat creditícia prevista per a

aquestes institucions de crèdit públic experimenta un important impuls. Però aquest impuls hauria d'haver-se produït ja fa anys. Li hem dit moltes vegades que aquestes institucions s'havien quedat adormides, s'havien quedat sestejant o –encara pitjor– plenes d'ombres pel que fa a la seva gestió, i, per tant, havíem desaprofitat, no s'havien aprofitat les potencialitats d'aquestes institucions de crèdit públic, especialment en el finançament de petites i mitjanes empreses, i sobretot en aquelles àrees en què el risc és relativament major i, per tant, es necessitava i se segueix necessitant la intervenció pública per impulsar activitats innovadores.

I s'ha criticat com s'han regulat, per exemple, les titulacions a través de caixes i bancs, s'ha criticat el tractament que se'n fa a través de la Llei d'acompanyament. Jo només voldria recordar que els que han criticat el tractament que es fa d'aquestes qüestions a través de la Llei d'acompanyament..., senzillament van crear, a través d'una llei d'acompanyament, una cosa tan senzilla com l'Agència Tributària, eh?, vull dir que tampoc no pateixi, senyor conseller.

És imprescindible recordar, quan parlem de la millora del finançament de les pimes catalanes, que el Partit Popular està impulsant una reducció d'impostos i una reforma de les hisendes locals que eliminarà l'IAE per al 92% dels actuals contribuents. I aquesta és una aposta clara pel creixement econòmic, i és una aposta clara pel creixement econòmic de Catalunya.

El nou model de finançament ens ha permès eixamplar les prestacions socials en el pressupost d'enguany, com també ho permet per al pressupost del 2003. Vostè sap, honorable conseller, que la nostra prioritat passa per una Catalunya generadora de riquesa i, en conseqüència, de benestar, d'ocupació i d'igualtat d'oportunitats per als catalans. La nostra prioritat passa per garantir el benestar de les persones, perquè és un deure social, perquè és un deure moral, però és que, a més a més, anem vius, perquè és que, a més a més, genera riquesa. Estem convençuts que només una política que garanteixi modernitat, prosperitat, igualtat d'oportunitats i solidaritat, només una política que faci que Catalunya sigui motor és precisament la política que és capaç de garantir el benestar de les persones.

Honorable conseller, en els pressupostos que hem negociat i seguirem negociant, li reconeixem que hi ha un esforç intens en aquells grups socials que necessiten una major atenció per part dels serveis públics. El pressupost mostra aquesta prioritat de forma expressa en el Departament de Benestar i Família, que s'incrementa d'un 19,1%, però el que no s'ha dit aquest matí és que, d'aquest increment del Departament de Benestar i Família, s'ha de descomptar que s'ha traspassat a Benestar i Família un gruix molt important de les polítiques socials que abans estaven a Justícia, que és precisament l'atenció als menors que es troben en situació de risc. De tota manera, s'incrementa, i s'incrementen també els ajuts a l'habitatge en un 67,1%. A més a més dels ajuts a les famílies amb criatures –que després m'hi referiré–, s'incrementen un 70% els ajuts directes a les famílies amb persones dependents.

Per al Partit Popular, ha estat bàsic prioritzar les polítiques socials; vostè ho sap, honorable conseller. La dis-

tribució del pressupost de despeses mostra la seva importància per donar resposta, a més a més, a aquells aspectes que nosaltres considerem més importants, perquè són aspectes lligats a situacions estructurals dintre de Catalunya, com és l'envelliment de la nostra població. Atenció domiciliària, millora substancial de l'oferta de places per a gent gran en centres de dia i residències..., però vull recordar que, de les 2.300 places que hi ha previstes, hi ha un compromís més ampli: el compromís és de 7.000 places, senyor conseller.

Ens hem d'esmerçar també en la formació de cuidadors, teleassistència, la millora de l'atenció domiciliària i la prestació de cures palliatives per a persones en situació de dependència greu o malalts terminals. Vull recordar que Catalunya ha estat capdavantera en cures palliatives; ens ha estat reconegut, senyor conseller, i no podem perdre aquest lideratge. Cal donar també un fort impuls a l'atenció sociosanitària –no n'hem sentit a parlar, tampoc–, l'atenció sociosanitària a les persones grans, moltes d'elles dependents.

Però aquestes polítiques han d'estar orientades, tenir com a referent prioritari el marc familiar. Li estic parlant no sols de finançament: li estic parlant de finançament, d'informació i d'orientació a les famílies. Les pensions han centrat el debat polític previ a la presentació dels pressupostos i també el debat polític que s'ha fet al llarg del dia d'avui. No puc deixar de referir-m'hi, perquè afecta les persones que es troben en una situació de major vulnerabilitat, i vull recordar que ha estat amb el Partit Popular que s'han millorat les pensions de viduïtat i d'orfandat; vull recordar que ha estat el Partit Popular qui ha creat un fons de garantia de les pensions, amb 6.000 milions d'euros, és a dir, 1 bilió de pessetes; el Govern del Partit Popular destinarà 2.000 milions d'euros a compensar la desviació de la inflació, 1.000 milions a un pagament extraordinari perquè es recuperi el poder adquisitiu i altres 1.000 milions destinats a consolidar, justament, aquesta compensació l'any 2003, que se sumarà a la pujada mitjana del 2% per al proper any. En definitiva, senyores i senyors diputats, haurem incrementat un 8% les pensions de viduïtat més baixes.

Dit això, ningú no pot estar en contra, ningú pot estar en desacord en aquest pagament puntual de pensions que es planteja en els pressupostos del 2003. Nosaltres el que vam dir en el seu moment i el que repetim avui és que no pot ser un pagament puntual de pensió lligat a un procés preelectoral, senyor conseller. Amb aquestes pensions, el que s'ha de fer és fixar la durada temporal, és a dir, consolidar aquest pagament previst per als exercicis 2003, 2004 i 2005, i, sobretot, veure com es fa d'accés i de gestió fàcil.

Veig que se m'està acabant el temps, i, per tant...

El vicepresident primer

No, se li ha acabat, senyora Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes... Sí, senyor president, intentava dissimular, però veig que vostè...

El president

Estava atent.

La Sra. Nadal i Aymerich

...no ha caigut en el parany. En qualsevol cas, tindrem ocasió de seguir el debat, però el que vull remarcar, i és que ens ha omplert de satisfacció, senyor conseller..., vostè ha reconegut avui..., vostès han passat molt temps dient que vostès col·laboraven amb els socialistes i amb el Partit Popular i que és el mateix col·laborar amb els Socialistes que amb el Partit Popular. Vostè ha reconegut avui, i, a més a més, ho ha reconegut amb una gran passió, que no és el mateix una política econòmica que una altra; que no són el mateix, no tenen els mateixos resultats per als ciutadans de Catalunya, les polítiques econòmiques que impulsa el govern del Partit Popular amb el recolzament de Convergència i Unió a Espanya, i que li ho reconeixem, i les que s'impulsen conjuntament des de Catalunya amb el Govern de Convergència i Unió i el Partit Popular. Realment, els resultats que ens van deixar les polítiques econòmiques dels socialistes..., vostè ha estat molt benèvol, senyor conseller. Vostè deia que semblava que jugaven a química pressupostària. Jo li diria que s'han passat tot el debat jugant a *Quimijuego es mi juego*.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Nadal. (*El Sr. Joaquim Nadal i Farreras demana per parlar.*) Senyor Nadal, em demana la paraula per...?

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Sí, per aquella al·lusió inicial, no? Confessar la dissimulació no deixa de ser una de les arts teatrals.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Nadal. (*La Sra. Nadal i Aymerich demana per parlar.*) Senyora Nadal, pel mateix temps que el senyor Nadal, si us plau.

La Sra. Nadal i Aymerich

Sí, senyor president. Però algunes vegades pot donar vida a la farsa.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Nadal. (*Forta remor de veus i rialles.*) (*El Sr. Joaquim Nadal i Farreras demana per parlar.*) Doncs, senyor Nadal, és molt interessant, però deixem la paraula a l'honorable conseller per al torn de rèplica.

El conseller d'Economia i Finances

La veritat és que, senyor president, lamento que el debat hagi entrat ara, doncs, en un estat de situació de poc interès per a la majoria dels diputats de l'oposició, veig que pràcticament no hi ha ningú. Per descomptat, tampoc tenim els principals responsables polítics d'aquests grups. No obstant, seguirem el debat els que

hi som, i us agraeixo la vostra presència, si més no, en nom del Govern, i procedeix a contestar i a replicar la intervenció de la portaveu del Grup Popular, la diputada senyora Dolors Nadal.

En primer lloc, vostè ha començat fent una referència que tindrem pressupostos. Sàpiga que per mi, aquesta frase inicial que vostè ha dit, «tindrem pressupostos», no és menor, pel conseller d'Economia, si més no, no és menor, no?, i, per tant, té el seu valor polític, eh? Entenc, doncs, que tindrem, doncs, en aquesta cambra la possibilitat, doncs, d'aprovar aquests pressupostos, perquè no hi haurà una posició de devolució d'aquests pressupostos al Govern, i, per tant, podrem passar a la fase següent i podrem discutir, debatre, tots els detalls d'aquests pressupostos fins, al final, a aprovar-los definitivament. No és una mala notícia, eh?, que avui, doncs, formalment es digui des d'aquesta tribuna que hi hauran pressupostos i que tindrem la possibilitat que el país pugui, doncs, observar com totes aquestes previsions i totes aquestes, doncs, prioritats que s'estan integrant dintre d'aquests pressupostos es puguin executar.

I comparteixo amb vostè que no era necessària la pròrroga, és veritat, no era necessària la pròrroga, el Govern també ho considera, no és necessària la pròrroga, com potser, doncs, en algun moment, el senyor Pasqual Maragall va indicar, com una estratègia tàctica per intentar fer veure que ell potser preferiria més una pròrroga del pressupost del 2002. De fet, ja m'ho va dir el senyor Martí Carnicer en el debat de l'any passat: «Aquests pressupostos per al 2002...», em deia llavors el senyor Martí Carnicer, «són uns pressupostos per ser prorrogats.» De fet, el que voldria el Partit Socialista és que els prorroguéssim, els pressupostos, no?, però, en tot cas, la notícia d'ara, la que vostè em dona en la seva intervenció, és que hi hauran pressupostos, i, per tant, doncs, jo li agraeixo aquestes primeres paraules del seu Grup que m'ha traslladat i que ha traslladat a tota la cambra.

Els pressupostos els fa el Govern, està clar que sí, eh?, seria pràcticament impossible, eh?, que l'oposició pogués fer els pressupostos. Per què? Perquè té un grau de complexitat, de detall, de quantitat d'organismes i d'entitats, que es fa molt difícil la construcció d'aquests pressupostos des de fora del Govern. Els pressupostos els ha de fer qui té la responsabilitat d'administrar, i, en aquest sentit, té raó, vostè, els pressupostos els fa el Govern, i, en aquest sentit, vostè m'ha traslladat, doncs, que vostès estan, doncs, en aquest sentit, doncs, molt predisposats a orientar determinades decisions en aquests pressupostos, no? El Govern ha fet uns pressupostos; els ha proposat a la cambra; ha obert diàleg, ha obert diàleg a tots els grups, no només a un grup, a tots els grups; té una actitud oberta per acabar de conformar les decisions d'aquests pressupostos, i desitjo i espero que aquest diàleg acabi en la concreció final d'acords i compromisos que ens puguin, entre tots, doncs, garantir uns òptims pressupostos per al país a partir de l'any que ve. Per tant, si vostè creu que estem en un bon camí, ben bo que sigui, aquest camí, que ens porti fins al final, a l'aprovació d'aquests pressupostos, però que, ho reitero, el Govern, amb la seva oferta de diàleg, amb la

seva actitud d'oferta de diàleg, ha estat obert a tots els grups, i a totes les observacions i a totes les consideracions de tots els grups, no?

Ha fet, vostè, una reflexió sobre el nou acord de finançament. Jo crec que és veritat quan vostè em deia que l'únic grup polític d'aquesta cambra que ha mantingut poc coherentment la seva posició entorn a aquest tema és el Grup Socialista, que en moltes altres instàncies polítiques els Socialistes han estat d'acord en el nou model de finançament i aquí han buscat els equilibris per intentar discrepar i buscar les argumentacions crítiques per no haver d'estar, doncs, forçats a donar-hi el suport, però, al final, ens trobem que allà on avui els socialistes tenen responsabilitats de Govern, en els àmbits de les comunitats autònomes, estan coneixent les bondats d'aquest model de finançament i estan donant recolzament al model de finançament nou, excepte el Partit Socialista a Catalunya, que, totes vegades, es resisteix a voler entendre que aquest model de finançament era molt més bo que el que teníem acordat en l'època en què governaven ells a tot l'Estat espanyol.

Jo, en aquest sentit, només li vull fer una consideració, entorn al tema del nou acord de finançament: que no el sacralitzin, vostè, tampoc, aquest nou acord de finançament. Té continguts positius, ens permet, estructuralment, fer dependre els recursos del Govern de la Generalitat directament dels impostos que paguen els ciutadans, i això té uns elements estructurals positius per a Catalunya, addicionalment positius per a Catalunya, que no pas en altres comunitats autònomes de l'Estat. En aquest sentit, per exemple, si observem, simplement per donar-los una referència, si agafem, per exemple, la recaptació de l'impost de l'IVA, de l'impost del valor afegit, a Catalunya en el període del 94 al 2001 la recaptació que ha tingut aquest impost ha seguit una taxa interanual del 9% –del 9%– a Catalunya, per damunt de la mitjana del conjunt de l'Estat espanyol. Aquest és el fet, doncs, objectiu, important, estructural, que té el nou model de finançament. O si ens atenim, per exemple, doncs, a l'any 2002, l'any 2002 la recaptació de l'IVA en el conjunt de les comunitats autònomes està creixent un 7,4, per sota de la mitjana de la recaptació que s'està generant en aquests moments, diguem-ne, per sota de la mitjana de la recaptació que s'està generant a Catalunya, que està per sobre. A l'IRPF també ens passa exactament igual: la mitjana de la recaptació de les comunitats autònomes està en el 7%; en canvi, per exemple, l'any 2001, la campanya de renda a Catalunya va tenir un volum de creixement de la recaptació líquida d'un 12% més que l'any anterior. És a dir, a Catalunya hi ha sempre una recaptació dels impostos, dels tributs de l'Estat, més alta que la mitjana, i aquesta és la principal bondat que té el nou model de finançament, i això s'entossudeixen, alguns grups polítics, no vostè, evidentment, amb qui hem acordat aquest nou acord de finançament, sinó que els altres grups polítics s'entossudeixen a no voler entendre que això té elements positius. Però no el sacralitzin, el nou model de finançament, perquè nosaltres considerem que, tot i que és un gran avenç, que fa que el 86% dels recursos que té avui la Generalitat de Catalunya procedeixin directament dels im-

postos que paguen els catalans a Catalunya, encara es pot fer evolucionar aquest model de finançament i millorar-lo en un futur. Segurament, no conceptualment, difícilment podrem inventar un sistema diferent, perquè fem dependre totes les fons dels recursos de la participació directa dels impostos, però sí que encara hi ha mar de recorregut de revisió, i adoptin, vostès, en un futur, no pas ara, perquè tampoc ens ho plantegem en aquests moments, però adoptin, vostès, també en un futur l'actitud política d'estar oberts a revisions. Hi haurà un moment que podrem fer balanços molt més estrictes, balanços sobre exercicis tancats, eh?, sobre exercicis del 2002, del 2003 o del 2004, i podrem aportar reflexions concretes de com evoluciona el model, i, en aquest sentit, podrem, llavors, reflexionar i constatar si s'ha de fer un pas de millora en aquest sentit. Però, ho reitero, el model de finançament té continguts prou bons, ho comparteixo amb vostè, i lamento, per descomptat, que el Grup Socialista estigui escorcat, diguem-ne, i enrocat en unes posicions que s'entossudeix a no voler reconèixer que s'han fet les coses, en aquest tema, millor de com es podien haver fet en el seu moment quan depenien d'ells.

Jo també vull reconèixer-li, també li vull dir, que en el tema del nou model de finançament per a l'àmbit local, aquí, també, doncs, hi ha hagut un procés de diàleg, i, finalment, s'han acordat uns compromisos, hem de veure com acaben de precisar-se i com funciona l'execució. No es pensi que el món local, doncs, no porta incertesa al cos, la porta, la incertesa al cos, perquè no acaba de saber exactament els mecanismes d'aplicació. Sembla que hi han uns compromisos formals que donen seguretat, que donen tranquil·litat. En aquest sentit, nosaltres podem compartir alguns dels compromisos d'aquest model de finançament local, per exemple, la supressió de l'IAE, la podem compartir; també podem compartir aquests plantejaments, doncs, estructurals que té el nou model de finançament local, que és que els ajuntaments participaran directament de la recaptació de l'IVA o dels impostos especials en el seu àmbit de territori, que ho compartim, i recordo no fa pas massa que en l'àmbit de Barcelona, en la Carta municipal, s'hi afegien, en aquest sentit, uns principis estructurals per fer dependre les fonts de recursos cap a l'Ajuntament de Barcelona directament de l'IVA i dels impostos especials. Ara això s'ha acordat, ara això s'incorpora en l'acord de finançament, i el Partit Socialista hi vota en contra, hi està en contra. Ei!, el Partit Socialista només de Catalunya, perquè en l'àmbit de l'Estat sí que diuen que els sembla bé el plantejament estructural, no?, i en això puc estar d'acord amb vostè que això són exemples de les incoherències, de les manques, diguem-ne, de posició coherent que s'adopten, moltes vegades, dintre d'una mateixa formació política.

Vostè ha fet unes reflexions, doncs, en matèria de macroeconomia i d'anàlisi de la conjuntura econòmica, i que estem, en bona part, en un punt d'acord, i és que actualment la política econòmica que s'està aplicant en el país és correcta –és correcta–, la que s'està orientant des de l'Estat i la que s'està aplicant des de la Generalitat de Catalunya. Avui s'està aplicant una correcta política econòmica. Podem tenir discrepàncies sobre coses concretes; podem, doncs, valorar que és

insuficient determinada línia d'actuació; fins i tot, podem ser autocrítics i dir que determinats aspectes no els estem afrontant amb prou intensitat, però, en general, la política econòmica que s'està aplicant a l'Estat i a Catalunya és correcta i és la que avui ens està fent créixer econòmicament, ens està fent créixer creant ocupació i ens està, diguem-ne, projectant en una bona direcció l'economia, en el camp de la transformació i adaptació a les noves tecnologies i en el camp de la internacionalització dels nostres sectors econòmics en l'àmbit, doncs, més, diguem-ne, general internacional.

Per tant, estic d'acord que estem en una bona orientació de la política econòmica. Si m'ho permet, deixi'm dir-li que, una mica, me'n sento responsable també, d'aquesta bona orientació, no?, perquè vam influir en el seu moment a fer canviar l'orientació que sí que tenia el Partit Socialista, que no compartíem en el seu moment, i vam incidir i influir en el canvi de l'orientació econòmica en l'àmbit de l'Estat a partir del ministre Boyer..., perdó, del ministre Solbes, eh?, i, a partir de llavors, a través de la nova etapa que obre la seva responsabilitat política, la definitiva revisió de la política econòmica en aquests últims quatre, cinc anys. Per tant, ens sentim una mica responsables, no només a Catalunya, que tenim la responsabilitat de Govern, sinó que també ens sentim responsables de la reorientació de la política econòmica que s'ha donat en els últims anys en l'àmbit de l'Estat.

Jo només puc estar absolutament d'acord amb vostè que només es pot administrar els recursos públics amb rigor, amb rigor i amb la responsabilitat de no situar els comptes públics en una situació, diguem-ne, deficitària. Estem d'acord amb l'objectiu del dèficit zero, ho hem estat sempre –sempre–, i aquí i a l'Estat espanyol, i estem absolutament d'acord que les gestions dels pressupostos públics s'han de fer en el sentit que no es pot planificar més despesa que la previsió d'ingressos que es té, i s'han d'orientar les gestions pressupostàries fent dèficit zero.

Aquest dèficit zero no vol dir que no es puguin interioritzar dins del pressupost una major càrrega financera, que no es pugui endeutar l'Administració pública. I això em permet comentar-li a vostè, una mica, breument, doncs, algun criteri amb què potser podem estar en desacord, no ho he acabat d'entendre, però en tot cas en la rèplica ja m'ho dirà. És a dir, sí que creiem que l'Administració pública s'ha d'endeutar per fer inversió, només per fer inversió; només justifica que s'endeuti un ajuntament, una administració autonòmica, l'Administració central, qualsevol organisme públic, si aquest endeutament és per fer infraestructura, invertir en infraestructura.

És que una escola –reitero– té sentit que la financem al comptat? És que no té molt sentit que financem la creació d'una escola absolutament planificada en el temps? És que no té sentit que el cost de crear una nova escola, el repartim en tres, quatre, cinc, set, vuit, nou, deu anys, i sigui una generació de joves de zero a vint anys que suporti el cost d'aquella nova infraestructura?

Nosaltres considerem que només hi ha un risc en aquesta línia, si el cost financer és desorbitat i creixent.

I el cost financer avui no és desorbitat i no té riscos de ser creixent. Si en els propers mesos i anys entréssim en una conjuntura econòmica que fes preveure que l'evolució futura dels tipus d'interès fóra a l'alta, hauríem de ser molt cauts i prudents a generar estratègies en aquest sentit. Però avui, precisament, l'expectativa és a la inversa, la diferencial que avui tenim de tipus d'interès a la Unió Europea amb relació, per exemple, al mercat americà –com vaig informar en la meua intervenció– fa preveure que potser tindrem un ajust a la baixa del tipus d'interès.

Per tant, amb uns nivells tan baixos de costos financers, té molt sentit planificar la inversió i planificar-la en un període d'anys, de deu, quinze anys, i suportar dintre del pressupost el cost financer. En aquest sentit vull explicar-li –crec que vostè ja m'ho ha sentit abans– que totes les despeses d'interessos més amortitzacions de tot el deute viu que té la Generalitat en aquests moments, tot integrat dins del sector públic administratiu, doncs, representa en aquests moments, representarà en aquests moments, l'any 2003, un 6,8% de tots els ingressos de la Generalitat.

Bé, doncs, no ens ha de preocupar, no ens ha de preocupar que en la planificació de la inversió pública, doncs, s'interioritzin unes previsions de costos financers que perfectament es poden assumir; que no tenen riscos, des de la perspectiva de la sostenibilitat econòmica i financera, i, per tant, doncs, que crec que és una bona orientació en aquest sentit.

Estigui vostè tranquil·la; sí que ens endeutem una mica més, però és que crec que ho hem de fer, és que crec que ho hem de fer perquè el moment demana que les inversions que fan les administracions públiques no s'aturin –no s'aturin. No ens hem d'esperar tres o quatre anys més a fer tot allò que podem fer avui amb una mica més d'endeutament, perfectament sostenible. Si la consellera d'Ensenyament pot fer tres escoles l'any que ve més, eh?, amb aquest pressupost, és millor que les faci que no que només en faci una i en tot cas ens esperem a fer les altres l'any que ve, per la resistència a no fer créixer una mica l'endeutament; actitud que seria la resposta a la posició política del Partit Socialista, «no adoptin vostès cap decisió més, no s'endeutin vostès gens més», ara bé, es queixen que la inversió és baixa, es queixen que les despeses socials són insuficients, diuen que gastarien més en sanitat, diuen que gastarien més en moltes altres coses, diuen que donarien fins als divuit anys ajuts directes als joves, però no ens diuen en cap moment com això s'ha de pagar, no ens diuen mai d'on treure els recursos, mai, simplement diuen: «Nosaltres gastarem més.» I, de fet, què és el que ja sabem? És que quan van estar governant en el seu moment van gastar molt més i van deixar el país endeutat sense que fessin les inversions que en aquests moments estem fent, en aquests moments, no?

Bé, jo li he de dir que estigui vostè tranquil·la pel que fa a aquest aspecte de l'endeutament; simplement dir-li que la gestió global de l'endeutament viu pesa un 7,5, com vostè ha dit, i l'any que ve serà un 7,3, i que no podem fer desaparèixer l'endeutament. I, en això, discrepo de la seva posició, perquè no ho podem fer desaparèixer, eh? El que sí que hem de fer és que sigui

perfectament sostenible i no tingui un pes desequilibrat en els pressupostos globals de la Generalitat. Però no passa res si, al llarg de tota la nostra vida, li poso un exemple..., no passa absolutament res que, al llarg de la seva vida, vostè sempre, una part del seu sou de diputada, la dediqui a finançar una inversió. No passa res. Sempre i quan aquesta quantitat la pugui pagar vostè amb el seu sou. Aquest és el problema. I un 6,8 dels ingressos és perfectament sostenible. I, per tant, no crec que sigui oportú eliminar l'endeutament. Crec que, si arribem a amortitzar-lo, se n'ha de fer de nou i hem de fer més infraestructures per al país. Això és el que hem de fer. Només canviaríem d'estratègia si s'alterés el cicle dels tipus d'interès i anéssim a un mercat a l'alça de tipus d'interès. Llavors, s'ha de trencar el ritme del creixement de la inversió i hem de fer molt cauts en la planificació a llarg termini.

Les infraestructures..., estic d'acord amb vostè i amb la reflexió que ha fet; només voldria, doncs, fer-li una observació: que –potser no vull allargar-me molt tampoc– no tingui recances en tota la metodologia de la inversió que està fent la Generalitat en aquests moments mitjançant el procediment del mètode alemany a què vostè ha fet referència.

Vull aprofitar la seva reflexió per dir-li que vaig tenir ocasió de sentir en un moment determinat, doncs, Tony Blair, en unes reflexions que feia en aquest camp. I li vull repetir les paraules que va dir Tony Blair, que penso que potser també al senyor Martí Carnicer li poden interessar. Cito textualment, diu: «La qüestió no és si és públic o si el públic és bo o el privat és dolent; no és aquesta la qüestió. La qüestió és que amb la participació del finançament privat podem fer escoles, podem fer hospitals, podem fer carreteres, que d'una altra manera no es farien.» I això és el que estem fent, amb la col·laboració del capital privat i el capital públic, estem fent més infraestructures. I això no ho han de veure vostès malament, com veig que vostè tampoc ho veu malament, al contrari. I en aquest sentit el que fem és la col·laboració amb l'acció promotora, es posa en marxa nova infraestructura en molts camps per la col·laboració de la iniciativa privada, i, a la recepció de l'obra, s'interioritza el cost en el pressupost de la Generalitat i aleshores sí que es fa càrrec la Generalitat de tot el finançament de l'obra en el període que es planifica. I és un procediment perfectament, diguem-ne, aplicable i que s'està aplicant a tots els països occidentals. I en aquest sentit no estem fent res rar que no hagi fet qualsevol altre govern d'Europa.

Jo, en canvi, sí que li reconec que s'ha fet aquí un gran esforç d'inversió pública, tant de la Generalitat com de l'Estat. Veurà que en la meua intervenció també he fet referència a la inversió de l'Estat a Catalunya, i també he reconegut que l'Estat a Catalunya ha fet un esforç important d'inversió i que creix la inversió de l'Estat a Catalunya. I en aquest sentit vostè se n'ha de sentir també responsable, d'aquest esforç, lògicament.

Ara bé, dues coses voldria dir-li en aquest camp de la inversió de l'Estat. La primera és que encara és més elevada la inversió que fa la Generalitat en relació amb la que fa l'Estat a Catalunya; la proporció és seixanta / quaranta. I, per tant, encara tenim recorregut des de

l'acció política, des del seu Grup, des del nostre, des de tots els altres grups de la cambra, de poder incidir molt més que l'Estat prioritzi més la inversió global a Catalunya.

I, la segona, dir-li que tenim una recança en la inversió pública de l'Estat a Catalunya, que l'hem de compartir, i, si no, m'agradaria saber la seva opinió, també, no?, i és que ara estem tenint un gran avenç d'inversió pública de l'Estat, un 25%, que és important, i que el Grup Popular l'està impulsant en aquests moments, i, per tant, doncs, en aquest sentit estem fent una bona trajectòria en aquest camp. Però la recança que tenim és que aquest volum d'inversió pública que està fent en aquests moments el Govern del Partit Popular a Catalunya és un volum que hauríem de mantenir en el futur, hauríem de saber mantenir en el futur, i la recança és, quan s'acabin aquestes grans macroinfraestructures que s'estan executant, que no entrem en un procés, diguem-ne, de decadència de la inversió pública de l'Estat a Catalunya.

Jo sé que vostès, això, no ho desitgen, i sé que tot al contrari, que el seu Grup estarà molt atent que les decisions no vagin en aquest sentit. I, per tant, jo només li trasllado una inquietud, una inquietud que estic segur que compartirem i que, en tot cas, ens donarà feina al llarg dels propers mesos o anys per intentar vetllar que l'evolució futura de la inversió de l'Estat a Catalunya, doncs, en el moment en què s'acabin aquestes infraestructures, no entri en un cicle d'ajust. Però avui l'Estat està invertint més a Catalunya –aquesta és la realitat–; que abans, quan governaven els partits socialistes –i veig que ara el senyor Carnicer ja no hi és (*veus de fons*)–, no ho estava fent –no ho estava fent. (*Remor de veus.*) I, amb això, els reconec –els reconec– una major prioritat en aquest camp.

Vull dir-li que comparteixo tota la reflexió que ha fet vostè en el camp de la innovació, internacionalització, i tot l'àmbit de la major incidència en la competitivitat, i a potenciar el Copca, per exemple. I faig una petita, diguem-ne, transmissió d'informació, que és que avui el Copca ja té trenta-sis oficines a tot arreu del món; ja comença a ser això una xarxa prou important: trenta-sis oficines al servei de les entitats, de les empreses, dels ciutadans de Catalunya que volen obrir mercats arreu del món; ja comença a ser això una xarxa de suport a la iniciativa important.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Vostè ens insistia que s'ha de potenciar. I té vostè raó: l'hem de potenciar molt més. Probablement en aquest pressupost no hi han tots els compromisos que garanteixin aquesta potenciació del Copca; segurament podríem fer més –segurament podríem fer més. Segurament podríem fer més en la línia de revisar més profundament, amb el conseller de Treball i Indústria, reflexionar, com es poden fer unes majors dotacions de capital a aquestes infraestructures, que fins ara han anat en la línia de les transferències corrents, i hem de veure com es poden estudiar noves línies de capitalització d'aquests organismes, perquè assumeixin risc –assumeixin risc– en la gestió futura, perquè ara ja és molt gran la xarxa, ara ja és molta la capacitat d'incidir en l'orientació de projectes.

I, per tant, potser ara és el moment que aquest servei que es presta a través del Copca, doncs, s'interioritzi en un compte d'explotació en què hi hagi una responsabilitat dels gestors i s'assumeixi part de risc, perquè estem fem un servei que al final reverteix en benefici d'uns operadors que en treuen també després un rendiment. I aquest servei que es dóna..., potser, doncs, es pot garantir un procés de retorn d'aquest servei que es dóna. Per tant, potser hem de fer una reflexió profunda de com dotar més, però dotar per la línia d'operacions de capital, no operacions, diguem-ne, de transferència corrent i anar gastant, no?, sense límits.

Jo estic d'acord amb vostè en tota la reflexió que m'ha fet sobre el millorament del finançament de les pimes. Té raó vostè que l'ICF creix un 67% i que l'ICCA un 100%. D'ençà que sóc conseller d'Economia aquests dos organismes financers estan entrant en una etapa de creixement i de dinamització; previsiblement, doncs, aquest any aquests dos organismes doblaran –doblaran– el seu potencial d'operativitat, no? Per tant, això va en la línia de donar suport a l'empresa i a la petita empresa en el país. Però ara posarem en marxa un altre projecte, un altre projecte nou a Catalunya, que és una nova societat de garantia recíproca. N'hi han vint-i-dos a tot l'Estat...

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...i a Catalunya no n'hi ha cap...

El president

...hauria d'acabar.

El conseller d'Economia i Finances

Senyor president, en ares de l'hora acabo, i com que tenim, després, potser, alguna possibilitat més de seguir el debat, ja el continuaré i ja l'acabaré després.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, a vostè, senyor conseller. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Nadal.

(Pausa.)

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, nosaltres no sacralitzem el nou model de finançament, senzillament el que ens sobta és que vostès signin un model de finançament, facin un *encarte* a tots els diaris d'aquest país dient que és el millor model de finançament que tenim, dient que a més a més és l'avenç més important que s'ha fet en autogovern a Catalunya, i que al cap de dos dies ens canviïn el pas i que diguin que ara ja no els agrada i que al que volen anar és al model del «cupó» basc. Sincerament ens sorprèn molt. Ens sembla, sincerament, senyor conseller, que no és seriós. No és seriós, com si diguéssim, per uns interessos clarament preelectorals, canviar un model que ha

costat molt de construir i que ha donat uns magnífics resultats, no només en les previsions de creixement econòmic dels nostres ingressos, sinó també en el que és el nostre autogovern.

En qualsevol cas, vostè s'ha referit també, senyor conseller, als acords que s'havien pres en la FEMP, i m'ha semblat que feia una observació respecte al posicionament que havien fet per part d'alguns alcaldes i que..., com dubtant, no?, com si..., que trontollarien i que canviarien. Jo crec, senyor conseller, que no es pot titllar d'irresponsables els alcaldes que han arribat a un acord a la FEMP. Vull dir, aquest acord és un acord que ha estat pres i, per tant, em sembla, realment, que no es pot titllar d'irresponsable, com sembla que vostè fa dels acords presos a la FEMP.

Vostè m'ha volgut convèncer de les bondats del mètode alemany. No cal, senyor conseller. Va ser una resolució del Partit Popular de l'any 97 que els va dir a vostès que utilitzessin el mètode alemany; no cal que em convenci. Va ser el Partit Popular, a través d'una resolució nostra, que els vam dir que utilitzessin el mètode alemany. El que li diem, senyor conseller, és que potser no caldria utilitzar-lo tant si no haguessin deixat d'invertir 130.000 milions de pessetes, és a dir, un 20% de la inversió que tenien prevista els darrers sis anys. Això sí que ens preocupa, honorable conseller, i li ho volem traslladar.

Vostè ha dedicat molt de temps a parlar també de les reformes fiscals i de la pressió fiscal, i no vull deixar de referir-m'hi, perquè vostè sap perfectament que la reducció de la pressió fiscal ha estat un objectiu de l'activitat pública, de l'acció de govern del Partit Popular. A més a més, això ha potenciat un creixement econòmic, perquè, com que l'activitat creix, a més a més, la recaptació augmenta, i hem pogut seguir creixent i abaixant impostos. La reforma de l'impost sobre la renda i la supressió de l'impost d'activitats econòmiques per al 92% de les petites i mitjanes empreses, això és una novetat que tindrà un important, un importantíssim impacte en l'economia catalana.

Vull recordar que el nou model de finançament local, el nou model de finançament, com deia, aprovat a la Federació de Municipis, tindrà un impacte importantíssim –tenim aquí el conseller de Comerç i Turisme–, tindrà un impacte importantíssim en les petites i mitjanes empreses catalanes. El Partit Popular ha abaixat l'impost sobre la renda, l'any 99, per a tots els contribuents, però en especial per a aquelles rendes més baixes. L'any 99 vam abaixar l'impost sobre la renda, precisament, per a les famílies amb fills petits, per a la gent gran, els discapacitats; a més a més, les mares treballadores rebran una reducció especial per un import de 1.200 euros l'any.

Hem millorat la capacitat adquisitiva de les famílies. Vostè precisament es referia a aquell 15% d'increment de les entitats creditícies respecte als crèdits a les famílies. I jo li dic, senyor conseller, que, seguint Aristòtil, tot efecte té una causa, i la causa és precisament que la política del Partit Popular ha permès millorar la capacitat adquisitiva de les famílies, amb la baixada, per dos cops consecutius, de l'impost sobre la renda de les persones físiques; una reforma que ha suposat que les famílies s'estalviessin 3,5 bilions de pessetes.

Això ha tingut un impacte importantíssim també en l'economia catalana. I aquesta nova reforma de l'IRPF –hi insisteixo, la segona– suposarà una rebaixa mitjana de l'11,6% i beneficiarà també especialment les rendes més baixes, beneficiarà especialment aquelles rendes fins a 12.000 euros, que tindran una baixada específica del 38,14%.

Per tant, senyor conseller, jo li agraeixo molt que hagi fet aquest elogi de les reformes fiscals de l'IRPF que està impulsant el Partit Popular, perquè, a més a més, a mi no em cau cap anell, a diferència del que els passa a vostès algunes vegades, de voler minimitzar el recolzament que es fa per part d'altres forces polítiques. Per tant, senyor conseller, la reducció dels impostos i l'esforç inversor de l'Estat seran un estímul necessari per a la nostra economia. Amb quin objectiu? Amb un objectiu fonamental: que Catalunya estigui en condicions d'aprofitar, justament, aquesta previsible recuperació en l'economia internacional i, a més a més, amb unes reformes que van més enllà del que és estrictament la conjuntura. Són reformes que tenen un caràcter molt estructural i que tindran un pes molt important i durador –tindran un pes important i durador– en l'economia catalana i, per tant, en el creixement del nostre PIB i en la generació d'ocupació.

I vull recordar la rebaixa, també, del 18 al 15% en l'impost de societats, de les plusvàlues reinvertides, una recent decisió del Govern del Partit Popular que, hi insisteixo, també tindrà un impacte molt important en l'economia catalana. Vostè em deia: mantenir l'esforç inversor de l'Estat. Vostè coneix perfectament, senyor conseller, el Pla general d'infraestructures que ha aprovat el Govern del Partit Popular, un pla d'infraestructures 2001-2007; unit a la rebaixa d'impostos i al manteniment d'aquest esforç inversor per part del Govern del Partit Popular, ens garanteix, justament, el que..., ens garanteix o ajuda, vaja, a estar en condicions d'aprofitar la recuperació econòmica.

No puc deixar de parlar, senyor conseller –abans se m'ha quedat en el tinter–, de les polítiques de recolzament a les famílies. Els canvis que viu la nostra societat i, per tant, les famílies catalanes ens obliguen, clarament, a enfortir les polítiques en benefici del seu benestar. I, a més a més, no ens podem quedar només amb la màgia de les paraules, no ens podem quedar amb la màgia de canviar el nom de «benestar» per «benestar i família», per creure que tot ha canviat perquè no canviï res. I em sembla que no és balder tornar a recordar que la primera mesura, la més important, en favor de la família és precisament la creació d'ocupació, perquè sense ocupació la convivència familiar –vostès ho saben– es deteriora i la permanència de les famílies es fa més difícil i més precària.

Però les polítiques familiars, senyor conseller, han de deixar de ser una mena de calaix de sastre, com són actualment. El conseller Mas –ara ens acompanya– hi va insistir molt, en l'objectiu que les polítiques que es prenguessin en la nova remodelació del Govern tinguessin com a eix fonamental la transversalitat. Doncs, miri, si hi ha un àmbit en què la transversalitat de les mesures és necessària és les polítiques familiars. Les polítiques familiars han de deixar de ser aquesta mena

de calaix de sastre en què s'han convertit. Han de tenir com a objectiu incrementar la qualitat de vida de les famílies, fomentar la solidaritat intergeneracional, reconèixer el paper de la família com a garantia de cohesió, ajudar les famílies que estiguin en situacions de risc d'exclusió social, i també contemplar la nova realitat, que també és una realitat que serà una qüestió estructural dintre de la realitat de Catalunya, com és la realitat de la immigració.

Vostès saben que, any rere any, el Partit Popular ha anat introduint modificacions importants en les lleis de pressupostos a través de polítiques en benefici de les famílies. És coneguda la inclusió de l'ajut a les famílies de 80.000 pessetes per les criatures de zero a tres anys, o fins a sis anys si es tracta de famílies nombroses, o la desgravació en el tram autonòmic de l'IRPF. Ha estat el nou model de finançament i que el Partit Popular hagués introduït aquesta filosofia en els pressupostos el que ha permès, en aquest moment, la seva universalització.

Habitatge. Senyor conseller, no podem estar en contra de la desgravació de l'1% quan es compra, del tram autonòmic de l'IRPF; quan hi ha una donació als fills... I, a més a més, això ve a resoldre... I l'exempció del 80% en l'impost de donacions. Però tots sabem –vostè ho sap i ho sabem nosaltres– que això ve a resoldre més una situació que té a veure amb les obligacions fiscals de les famílies amb la hisenda pública, que no declaraven aquests diners que es donaven als fills. Això sí que ho resol realment; però és l'únic que resol. És a dir, realment, aquesta mesura que s'ha posat com a mesura estel·lar no resol, en qualsevol cas, el problema d'habitatge i el problema d'habitatge per als joves.

El que cal, senyor conseller, és un pla d'habitatge per als joves, de lloguer, que se sumi... Evidentment, li reconeixem totes aquelles altres mesures en matèria d'habitatge i que s'adrecen, es dirigeixen especialment als col·lectius formats per menors...

El president

Senyora...

La Sra. Nadal i Aymerich

...de trenta-dos anys, discapacitats, famílies nombroses, persones vídues o aquelles persones més grans de seixanta-cinc anys.

El president

Senyora diputada...

La Sra. Nadal i Aymerich

Li ho reconeixem...

El president

...hauria d'acabar.

La Sra. Nadal i Aymerich

Acabo, senyor president; espero tenir ocasió de continuar en el següent torn... Li ho reconeixem, però, se-

nyor conseller: les mesures per promoure habitatge i, per tant, per promoure les condicions de la joventut van molt més enllà de les que ens ha plantejat inicialment en aquest pressupost.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyora diputada. Te la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Economia i Finances

Gràcies, senyor president. Ja molt breument... No li estranyi que la nostra formació política, la federació de Convergència i Unió, avui es mantingui, doncs, en els seus plantejaments polítics, també partidària d'una quota basca, una quota basca aplicada a Catalunya. No els ha de sobtar, perquè això ho hem estat sempre defensant. Quan es va discutir en el seu moment l'Estatut, doncs, l'any 78, ja ho defensàvem. En els programes electorals, nosaltres sempre ho hem defensat. És un model adaptat a nosaltres.

De fet, el nou model de finançament, el que fa és que ens apropa cap aquí, és a dir, fa evolucionar l'actual sistema que teníem cap a una dependència equivalent i semblant al model, diguem-ne, de la quota que tenen els règims forals. Ara bé, sàpiga vostè que en aquests moments nosaltres no hem plantejat, doncs, re. El que passa és que en el nostre programa electoral, o en els programes electorals anteriors, sempre la federació s'havia mantingut partidària d'uns plantejaments orientats en aquest sentit.

Ara s'ha arribat a un acord que, de fet, què fa? Fa dependre tots els recursos dels impostos que paguen els catalans; és a dir, el 86% dels recursos de la Generalitat de Catalunya vénen directament dels impostos dels catalans. En el model foral, és el 100%. És a dir, per tant, hem acostat, hem fet evolucionar, hem fet, doncs, apropar el model que teníem a un model d'estructura diferent, no?

Els acords presos per la FEMP..., segurament jo m'he explicat malament, senyora diputada; jo no li volia dir el que vostè, doncs, potser ha interpretat, disculpi'm. Jo l'únic que volia dir és que l'acord a què s'ha arribat, que és un acord positiu, doncs, ara en aquests moments l'únic que falta és veure com es desplegarà, com es desenvoluparà, com es donaran aquestes garanties que s'han expressat, com es garantiran en la fase executiva, no?, i res més. Però ja ho veurem, ja veurem com al llarg dels propers mesos es donen les garanties amb aquesta neutralitat i amb aquesta nova, diguem-ne, doncs, estructura de finançament dels ajuntaments.

Estic d'acord amb vostè en el tema del mètode alemany, i, per tant, té raó: la resolució del Partit Popular anava en aquest sentit, i, per tant, doncs, estic d'acord que vostès aquí tenen una identificació de plantejaments.

Pel que fa a les reformes fiscals, no puc estar més d'acord amb vostès, però no puc estar més d'acord amb vostès. Ara, el que sí que reclamo és paternitat d'autoria, eh? És a dir, la primera reforma que es va fer de

l'IRPF era una primera reforma impulsada també des de la nostra acció política. I la compartírem –i la compartírem–, i vàrem poder arribar fins a on vàrem poder arribar, perquè l'any 98 no sabíem com aniria l'economia, i ens vam parar allà on ens vam parar, perquè vam ser prudents. Baixar 600.000 milions de pessetes més en aquell moment per la reforma de l'IRPF ja era molt. Ens vam parar on ens vam parar, i vam dir: «Vejam com va l'evolució econòmica, i, en tot cas, més endavant se n'afrontarà una segona.»

La segona ha tornat a afrontar-se, sobre una seguretat que l'economia havia interioritzat bé la primera. És a dir, es va abaixar la fiscalitat, es va abaixar la pressió fiscal, i la recaptació no es va alterar. És a dir, alguns diputats i diputades d'aquesta cambra se'n recordaran, dels debats que havíem tingut en el Congrés dels Diputats, on ens contrastàvem amb el Partit Socialista que sí que era possible abaixar la pressió fiscal i no perdre recaptació en les hisendes públiques. I això ho hem posat sobre la taula, s'ha abaixat la pressió fiscal i no s'ha abaixat la recaptació. Perquè el creixement econòmic, la creació d'ocupació, la mobilitat dels actius ens han permès una major recaptació, i això és bo.

I ara ve la segona, i no puc estar més d'acord amb vostès en la segona, no puc estar-hi més d'acord. Tant és, que en reclamo autoria, perquè ens hem assegut amb el ministre d'Hisenda i hem discutit de mutu acord com això afecta les comunitats autònomes, perquè la baixada de tres punts és una baixada que s'interioritza en la recaptació del tram autonòmic. És a dir, en el tram autonòmic, nosaltres suportem la baixada de tres punts, i suportem les majors deduccions per família, i suportem la supressió de la transparència fiscal, i suportem el millor tractament de l'estalvi, i suportem abaixar el límit conjunt del 70 al 60, que ho suporta la recaptació de patrimoni... No puc estar més d'acord amb vostè en la política fiscal. Tant és així que em sento autor de la política fiscal que s'està executant en aquest moment (*forta remor de veus*), perquè l'hem impulsada –perquè l'hem impulsada– de mutu acord –de mutu acord. No sé si ho puc dir més clar, no sé si, tal com ho dic a vostès els dóna satisfacció. Ara, sàpiguen...

El president

S'expressa molt bé, conseller. S'entén tot.

El conseller d'Economia i Finances

Sàpiguen que en aquest debat de pressupostos hi ha una novetat important en la fiscalitat que no és troncal, que és marginal, però que és conceptualment important, i que aquest debat s'ha de fer en profunditat quan fem el debat de la Llei de mesures, que entrarem en profunditat en la literalitat, no?

I en aquest sentit els vull fer veure que les deduccions, des de Catalunya i des de l'acció de govern de Catalunya, s'han de prioritzar socialment –s'han de prioritzar socialment. Els ajuts directes a la família són universals i en compartim el criteri. I totes les famílies han de tenir dret a l'ajut directe per l'existència d'un membre que sigui fill de la família. Però els incentius fiscals a l'habitatge s'han de prioritzar socialment per-

què amb un mercat com el que tenim, amb un tipus d'interès com el que tenim, amb una demanda disparada com la que tenim, la prioritat de la despesa dels incentius per a l'habitatge s'han de posar en els col·lectius socials que més ho necessiten.

I en aquest sentit, la novetat del lloguer és una novetat d'aquest Parlament i del Govern de la Generalitat, una deducció del 5% per la despesa del lloguer que, abans el senyor Nadal –que ara ja no hi és perquè, està clar, quan ell no parla no li interessa estar en aquesta cambra, no li interessa sentir el que diem els altres, per això no hi és–, doncs, que sàpiga que aquesta deducció té límits, té límits per renda, té límits quantitatius, que no es pot passar de tres milions. Ningú és milionari, en aquest país, per tres milions de pessetes, per tant, que no faci demagògia.

No és per donar ajut als fills rics. No és veritat. Això és demagògia, és absolutament demagògia. I això em permet dir-li, a vostè, que té tota la raó quan diu que la deducció del 80% de l'impost de donacions i l'estímul de l'1% a l'impost de la renda és per regularitzar, és per normalitzar les transaccions internes dintre de la unitat familiar. No és per política d'estímul a l'habitatge. No ho ha sigut mai, aquest, l'objectiu del Govern. En tot cas, s'ha prioritzat en un mitjà però no ha estat mai, diguem, un element transcendent de la política fiscal per a l'estímul a l'habitatge, és que no ho és. És pel que vostè diu: regularitzar unes situacions internes dintre de la unitat familiar.

I acabo, senyor president, indicant que les polítiques familiars també són punts de coincidència amb vostès. Ara bé, així com vostè em reclama en el seu discurs aquesta responsabilitat política entorn de la política fiscal, jo li reclamo que vostè reconegui, també, des d'aquesta tribuna, que la federació de Convergència i Unió i el Govern de la Generalitat, de Convergència i Unió, en matèria de família –en matèria de família– sempre hem dit el mateix –sempre hem dit el mateix. I quan hem pogut tenir recursos, quan hem tingut possibilitat de disposar de majors recursos, llavors hem actuat i hem iniciat estratègies d'ajut directes, que avui podem arribar a explicar al país que es generalitzen i s'universalitzen. El Partit Socialista ens diu que aquests ajuts directes...

Home, el senyor Nadal, aquí, ara. Veig que la meua veu passa les parets i arriba al seu despatx.

Veig que els ajuts directes a les famílies, que ara universalitzem amb un increment de recursos molt important, el Partit Socialista diu que l'hem de donar fins als nois que tinguin divuit anys, tant de bo puguem fer-ho. Però jo espero una carta de vostè, o del senyor Maragall o del senyor Carnicer, que em digui quantes peles són i com ho hem de pagar, i me l'envia –i me l'envia. Perquè és molt fàcil fer aquest plantejament i no valorar quan universalitzem i assignem vuitanta mil pessetes directes per cada vell, eh?, i per cada família nombrosa fins a sis anys, és molt fàcil fer aquest discurs demagògic de dir: «Vostès facin això, no fins als sis anys, fins als divuit anys.» Molt bé, i això com es fa, senyor Nadal?

Per tant, li agraeixo molt...

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...la seva intervenció i sàpiga que des d'aquesta vesant de la política familiar jo sí que també espero que vostè reconegui que el Govern sempre ha estat en aquesta mateixa posició.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Sàpiga que el temps fuig igual que els diners. Senyor Nadal...

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Sí, senyor president...

El president

Mig minut.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Qui té l'obligació de saber comptar –qui té l'obligació de saber comptar, sumar, restar multiplicar i dividir– és ell, el conseller d'Economia i Finances, del Govern de la Generalitat. I té una altra obligació, que és complir les resolucions d'aquest Parlament, que en matèria d'habitatge han dit el que han dit i ell no ha sabut ni comptar quan costaria la mesura ni donar explicacions convincents sobre si es podia o no podia aplicar. Que comenci el Govern i després tindrà la carta.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Senyora diputada, té la paraula.

La Sra. Nadal i Aymerich

Gràcies, senyor president. De tota manera, senyor Nadal, quan envii la carta, en tot cas, ja la hi pot enviar en euros, eh?, en euros. El conseller la hi demanava en pessetes però si l'envia en euros, doncs, estarà més bé, no?

Senyor conseller –senyor conseller–, vostè em reclamava que es reconegué una autoria per part del Govern de la Generalitat en l'impuls de polítiques familiars. Jo li he dit abans: «Al Partit Popular no se'ns cau cap anell per reconèixer...», li ho he dit al principi de la meua intervenció, «la política econòmica d'aquest país l'hem traçat junts.» Els qui de vegades sembla que els convé escenificar acostaments i distanciaments..., i li ho dic sincerament, senyor conseller, a mi em sembla que aquesta política que moltes vegades vostès prenen de voler jugar a la vegada a l'u, a l'ics i al dos, pensant que així encertaran, a l'únic que els porta és a perdre credibilitat davant dels ciutadans. Per tant, li ho he dit a l'inici de la meua intervenció, li ho he dit al llarg de la meua intervenció i li ho torno a dir ara, em sembla que li ho he dit, a més a més, d'una forma clara: no se'ns cau cap anell per reconèixer la feina que hem

fet conjuntament, el Govern del Partit Popular amb el recolzament de Convergència, i el Govern de Convergència i Unió conjuntament amb el Partit Popular de Catalunya. Són vostès, no nosaltres, senyor conseller, els que de vegades no volen reconèixer aquesta realitat.

Respecte a les polítiques de família, només dir-li una cosa: no és opinable, no és una qüestió que digui el Partit Popular. Hi ha un important informe, l'Informe que va fer la Fundació Jaume Bofill, dient que Catalunya no tenia polítiques familiars. No ho diu el Partit Popular. Ha estat des que el Partit Popular és decisiu que, conjuntament, senyor conseller –hi insisteixo–, conjuntament hem tirat endavant unes polítiques familiars que han estat impulsades pel Partit Popular.

Vostè diu: «Paternitat de la reforma de l'IRPF?» Home, la tindrà el Govern, no?, el Govern de l'Estat, perquè de la mateixa manera que se li reconeix que hi ha certes polítiques que només pot emprendre un govern..., o de dissenys pressupostaris, vostè també ens reconeixrà que una reforma tan important, home, pot tindre paternitat, però potser és més aviat per a vostè una criatura adoptada que no pas una criatura engendrada, no?

Jo, senyor conseller, voldria parlar-li en aquest darrer torn de quelcom que li he apuntat. Voldria parlar-li, senyor conseller, d'eficàcia en la gestió. Sens dubte han millorat els nostres recursos, però els recursos no són il·limitats i ens preocupa la gestió que se'n fa en no poques ocasions. Hem tingut ocasió de parlar molt recentment de la situació de l'Aliança. Vostè té raó: l'Aliança és una entitat privada, però en qualsevol cas la capacitat de supervisió i de control de l'activitat, de la situació financera de l'Aliança, correspon al Govern de la Generalitat. I no l'han exercit, senyor conseller.

El Departament de Sanitat no va supervisar ni controlar aquelles subvencions que es donaven, que només es podien utilitzar en els supòsits que hi hagués pèrdues, i es van utilitzar havent-hi guanys. Vostès es van relaxar quan era coneguda la doble facturació, però no és això el que ens preocupa, perquè en definitiva van intervenir. Hi van intervenir tard, però hi van intervenir. El que ens preocupa, senyor conseller, perquè no ens sembla un model de funcionament, és que davant d'una situació com aquesta el que se'ls acudeixi sigui crear una direcció general. Això és el que ens preocupa. El que ens preocupa és que, davant d'una situació com aquesta, només pensin a engreixar l'Administració de la Generalitat, quan el que hem de fer amb l'Administració de la Generalitat és aprimar-la i millorar els controls.

I no puc deixar de parlar, senyor conseller, de l'Institut Català de Finances, perquè hi tenim posades moltes esperances. Perquè nosaltres creiem realment que aquest ha de ser un instrument financer molt fort en mans de la Generalitat, justament, per tal que aquest crèdit arribi a les petites i mitjanes empreses, que, com dic, són les que dinamitzen, les que impulsen la creació d'ocupació al nostre país. Però això vol dir, senyor conseller, estar-hi molt amatents. Compti amb el nostre suport justament per canviar hàbits, formes de funcionar de l'Institut Català de Finances. Llegeixi, honorable conseller, la transcripció de la sessió de la Sindicatura de Comptes del dia 29 d'octubre d'enguany i

comprovarà la necessitat d'introduir transparència, rigor i professionalitat a l'Institut si volem, precisament, fer-li jugar aquest paper que el Partit Popular creu que ha de jugar, precisament, l'Institut Català de Finances.

El que li diem, senyor conseller, és que els recursos són importants, hem millorat, tenim entre mans un importantíssim instrument de política econòmica. El pressupost, hi insisteixo, no és només un estat d'ingressos i despeses, és un potentíssim instrument de política econòmica.

El president

Senyora diputada...

La Sra. Nadal i Aymerich

Utilitzem-lo, senyor conseller.

El president

Moltes gràcies. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Marià Curto.

El Sr. Curto i Forés

Senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, he de confessar que fa unes hores estava treballant il·lusionat per pujar en esta tribuna a acabar de reforçar la posició del Govern i la defensa d'uns pressupostos que, tal com ha anat el debat, crec que estan ben encarrilats per a la seua aprovació. Tinc la sensació que, en estes alçades del debat, probablement, les senyores diputades i els senyors diputats el que m'agrairan és que sigui clar, concret i curt, sobretot. Però tot i ser curt o breu m'han de permetre que, almenys, fixi clarament la posició del nostre Grup, el Grup de Convergència i Unió, que, com saben, dona suport al Govern i que, com els he dit abans, tot i que jo venia preparat, com he dit, per a reforçar la defensa d'aquest pressupost, crec sincerament que amb la intervenció del nostre conseller en cap i, després, tot el dia, del conseller d'Economia, crec que el pressupost es defensa per si sol.

Creiem sincerament que és un pressupost rigorós, un pressupost que està ben elaborat, que expressa una determinada filosofia política i un projecte per al país que, com ha dit molt bé el conseller en cap, va més enllà de l'any 2003. I, sincerament, no estant aquí els portaveus que han intervingut aquest dematí, però, li voldria dir al senyor Martí Carnicer –i en tot cas ja li ho traslladaran– que allí on vostès veuen desori, nosaltres veiem ordre i coherència, i el que és més important, creiem sincerament que estem davant d'uns pressupostos que expliquen, que expliciten clarament les prioritats del Govern.

De fet, tot i l'escenificació teatral que s'ha produït en un moment del debat, també les referències crec a un treball de laboratori químic a l'ombra, com s'ha jutjat, com s'ha qualificat, la intervenció del senyor Martí Carnicer, i tot i que el senyor Huguet ens volia portar una mica el debat a l'àmbit del món de la ciència, i el senyor Ribó, que no és aquí, al món del senyor –ben amic– John Maynard Keynes, que Déu l'empari a la glòria, de fa molts anys, és evident que m'hauria agra-

dat parlar d'alguns aspectes dels pressupostos en què jo he vist, sincerament, a l'oposició, algunes imprecisions. I em referiré bàsicament a tres, i amb això crec que acabaré, en tot cas, de posicionar el nostre Grup de cara a mostrar el nostre vot favorable.

L'oposició bàsicament ha criticat el pressupost –ha dit– per unes previsions que no creu en elles, unes previsions que ja van ser criticades l'any passat, amb relació a l'exercici 2002, i que continuen criticant de cara a l'any 2003. Els he de dir que estaria molt més preocupat –molt més preocupat– que les desviacions respecte a les previsions s'haguessin produït en els ingressos o les despeses del pressupost de la Generalitat, estaria molt més preocupat que s'hagués produït aquest fet que no que es produísca una desviació en les previsions macroeconòmiques. Perquè, evidentment, aquesta desviació que hem tingut i que no sé si tindrem l'any que ve, però que, en tot cas, segur que savis més importants que nosaltres també hi cauran, en aquesta desviació i en aquest error de càlcul, penso que no justifica, en absolut, la crítica d'un pressupost, i més quan parlem de desviacions que són, des del nostre punt de vista, limitades.

Per parlar de desviacions, podríem fer comparacions, perquè, clar, aquí estem parlant d'un govern de Convergència i Unió, o d'un govern de Convergència i Unió que pacta els pressupostos amb el Partit Popular, com ha dit el senyor Carnicer, durant els últims sis anys; com, efectivament, els vam pactar, quan era l'hora, amb el Partit Socialista, exactament igual, i, a més, amb la mateixa elegància, i, a més, amb la cara alta, exactament igual.

Però, clar, dic això perquè, quan parlem de desviacions, he de referir-me, per exemple, al que està passant avui a Alemanya. I diu: «Està molt lluny això, està molt lluny.» Però, evidentment, després de veure el que està passant a Alemanya, amb un govern socialista - verds, que podríem, diríem, situar a la part esquerra d'aquest hemicicle molt, diríem, còmodament..., precisament Socialistes i Iniciativa són els que han criticat més les desviacions. Bé, el desastre, diríem, de pressupost, o de realitat, o de desviació amb el pressupost que hi ha hagut a Alemanya, és una mostra clara que aquest fet és un fet que, en tot cas, si aquí ens el critiquen, allà –i no els afecta directament– el que haurien de fer és dimitir tothom.

Senyor Martí Carnicer, no em jugui, com sempre..., i, efectivament, crec que ha estat molt apropiada, la qualificació que li ha dit el molt honorable conseller, el conseller Homs, que estava fent química; química i a l'ombra. No pot fer..., comparar la inversió *per capita* a Catalunya, d'acord amb la inversió prevista al sector públic empresarial, administratiu i empresarial, amb la totalitat de la inversió que es planteja en aquest pressupost. I llavors diu: «Per esta regla de tres, surt una inversió *per capita* de tres-cents euros i escaig», i me la compara amb altres autonomies. Jo li dic: si suma tota la inversió que, de fet, el Govern de la Generalitat farà l'any 2003, no són tres-cents euros i escaig, sinó que són sis-cents euros per habitant; evidentment, sumant totes les partides. Per al que li interessa em suma una part del pressupost i per al que li interessa me'n

suma una altra. Per exemple, el deute; diu: «El deute, no és cert que l'incrementem en 219 milions de pessetes.» 219 milions de pessetes s'incrementa el deute –ja ho sap vostè– de les normes SEC. I diu: «No, s'incrementa en 1.000 milions. No 200, 1.000 milions.» Home, ja hem explicat per què: perquè una bona part d'aquests 1.000 milions són els crèdits que anirà a buscar l'Institut Català de Finances per a, precisament, donar-los a l'economia i generar activitat econòmica. Per tant, no em compte aquest deute d'una entitat financera amb el deute de la Generalitat.

També s'ha fet referència aquí, per diversos grups, al tema del Pla d'infraestructures i, de fet, al finançament ajornat que això representa. Jo els he de dir: no sé quin és el problema que hi veuen; jo crec que el conseller ho ha explicat prou bé, però, en tot cas, li faré, diríem, una referència específica també, de números.

El Pla d'infraestructures previst per a este any 2003, si vostè el transformés en crèdit per pagar-lo immediatament, sap el que representaria? Representaria exactament el 0,5% del PIB. Vol dir que si es permetés, simplement, una mínima desviació del dèficit pressupostari, no fins al 3, sinó al 0,5, això s'hi podria encabir. Però és evident que, a més, hi han més condicionants, perquè aquest Pla, com vostè sap, és un pla que es programa de cara al futur i que, finalment, el seu finançament estarà condicionat i estarà segurament complementat per altres administracions.

Per tant, estem aplicant criteris de finançament diferents a les inversions que es fan en infraestructures i equipaments, diríem, normals i, en tot cas, aquest Pla especial, que encaixa perfectament en la filosofia del manteniment de l'equilibri pressupostari, i també de no hipotecar el futur de la hisenda de la Generalitat.

I acabo, simplement, recordant-li també al senyor Martí Carnicer..., quan ell diu que el conseller i Convergència i Unió només saben utilitzar la crítica al recurs al passat amb relació al que el Govern del Partit Socialista, en el seu moment, va fer o va deixar de fer. I és evident que aquesta referència s'ha d'utilitzar quan entren vostès en contradicció en allò que feien quan governaven i això que fan quan estan a l'oposició. I els he de dir una cosa: estiguen segurs que aquest fantasma no els abandonarà, i sàpiguen que aquest fantasma, a més, com tots els fantasmes, normalment va de nit, i va sempre amb l'ombra; ho dic jo perquè estiguen tranquils. Recorden el que van fer en el passat i, en tot cas, de cara al futur facin plantejaments seriosos.

S'ha dit també en un moment determinat que el Departament de Treball, Indústria, Comerç i Turisme, tot i haver creat un macrodepartament, era un departament que creixia poc. Jo els hauria de preguntar: crear, fusionar dos departaments en un ha d'implacar necessàriament un increment de la despesa? O pot produir un increment de la racionalitat i, potser, de la disminució de la despesa corrent? Per tant, quan parlem d'un macrodepartament, no l'hem de mesurar, en tot cas, per l'increment que pugui tindre, que ja és important, però que no té res a veure amb la fusió o amb la creació d'aquest macrodepartament.

I, per últim, com sempre, el problema del desplaçament de la despesa cap a òrgans o entitats, organismes, empreses que, segons s'ha dit aquí, no entren dins del control, o almenys s'aparten del control del Parlament, o bé, a la vegada, que servixen per a no computar en el deute de les normes SEC, que són obligatòries.

Els he de dir –crec que també ho ha dit ja i ho ha justificat el conseller– que la part real d'aquesta despesa, que va canalitzada a través d'organismes i entitats autònomes, saben vostès que és una quantitat que no passa, entre les empreses i les inversions del Pla d'infraestructures, del 10% de tot el pressupost. Per tant, estem parlant de quantitats mínimes, que estan controlades i que potser una, la més important, la que duu a terme, l'actuació que duu a terme l'empresa GISA, precisament, en l'última reunió, en l'última sessió de la Sindicatura de Comptes, vam poder comprovar que era l'única empresa o l'empresa que en aquells moments donava una radiografia, donava un resultat de la fiscalització de la Sindicatura i de la mateixa auditoria millor dels que havíem vist durant molt de temps.

Per tant, no es preocupen si alguna de les actuacions de la Generalitat es fa a través d'algunes empreses, com és el cas de GISA, perquè al final la gestió pot ser més i més positiva que fent-ho a través del Departament.

Res més, senyor president, i moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Sí, només per agrair-li al portaveu del Grup de Convergència i Unió les seves paraules. *(Remor de veus.)* Veig que vostè, amb tot rigor, continua amb el seu estil personal d'analitzar les coses amb tota cura i amb tota precisió. És per a aquest conseller una garantia tenir-lo a vostè seguint l'acció del Govern i argumentant a l'oposició més elements, perquè ho entenguin.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Senyores i senyors diputats, abans de passar a la votació d'aquestes esmenes a la totalitat, els voldria recordar que immediatament començarem amb el debat de Presidència i que es farà la votació..., un cop acabat el Departament de Presidència, continuarem fins a les deu, tal com està previst, amb el de Justícia, eh? –perquè sàpiguen a què atendre's.

I ara passem ja a votar les esmenes a la totalitat. Posin-se a punt.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 61 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Departament de Presidència. Per defensar les esmenes, té la paraula, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalu-

nya Verds, la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir. *(Pausa.)*

Perdó, continuem el debat, eh? Té la paraula, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, la senyora Dolors Comas d'Argemir, que té la paraula. I suposo, senyora Dolors Comas, que voldrà el temps partit. *(Pausa.)* Molt bé. Vol que li indiquem el...? *(Pausa.)* Molt bé, perfecte, molt bé.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies. Senyors diputats, senyores diputades, el nostre Grup ha presentat esmena a la totalitat al Departament de Presidència, i intentaré justificar el perquè demanem el retorn del Projecte de llei pel que fa referència a aquest Departament.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Departament de Presidència no és dels departaments que té més pes a nivell pressupostari. De fet, quan es va crear el Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, un gruix important del seu pressupost va ser transferit a aquest Departament perquè tenia la competència en telecomunicacions. En aquests moments, el Departament de Presidència compta amb un pressupost de 243 milions d'euros, la qual cosa significa que li correspon un 1,40% del total pressupostari.

Si bé deia que és un dels departaments que no té un gran pes a nivell pressupostari, sí que podem dir, en canvi, que té un pes polític important, perquè és el departament a càrrec d'Artur Mas, el conseller en cap, i que té una dimensió institucional bàsica, i perquè és un departament que s'encarrega de tota una sèrie de polítiques amb fort contingut social i amb caràcter interdepartamental, com les que fan referència a la promoció de la dona, a joventut o a immigració, per exemple. *(Remor de veus.)*

Pel que fa referència a la dimensió institucional, comentaré dos aspectes o dos apartats del pressupost: un, el que fa referència a la Secretaria General de Comunicació, i també...

El vicepresident primer

Perdó, perdoni un moment, senyora diputada. És que hi ha molta remor de veus, i jo crec que vostè deu tenir dificultats per fer-se..., oi? Si us plau, es prega silenci. *(Pausa.)* Té la paraula, senyora Comas.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Bé, deia que, pel que fa referència als aspectes institucionals vinculats al Departament de Presidència, faré un comentari de la Secretaria General de Comunicació, i per altra banda, també, respecte a una empresa pública essencial, com és la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

La Secretaria General de Comunicació té tota una sèrie de competències en què, al nostre entendre, no solament exerceix o és un dels òrgans on exerceix les se-

ves funcions el conseller en cap, sinó que té, també, tota una sèrie de dimensions que serveixen per a la projecció pública, no només Artur Mas com a conseller en cap, sinó també com a candidat a president de la Generalitat. En aquest sentit, res a dir des del punt de vista de la publicitat institucional quan és publicitat institucional –i hi poso èmfasi–, sí, molt a dir, quan és propaganda institucional i propaganda del futur candidat al Govern de la Generalitat.

En primer lloc, per fer referència, doncs, a la Secretaria de Comunicació, dir que el que apareix en el pressupost és una gran ficció respecte a l'abast que té una de les dimensions que s'impulsa o es dirigeix des d'aquesta Secretaria, com és la publicitat institucional, perquè aquesta, el gruix del pressupost de la publicitat institucional, no està només a la Secretaria de Comunicació, sinó que està d'alguna manera present o camuflat en el conjunt del pressupost de les diferents conselleries. D'aquesta manera, és molt difícil poder tenir un debat seriós respecte a aquesta qüestió, perquè es furta del debat amb les xifres aquesta qüestió.

Per tant, el que es debat en aquest pressupost no és la seqüència d'anuncis que aquests darrers dies podem veure quan mirem la televisió, escoltem la ràdio o llegim alguna publicació –per cert, en el decurs d'un programa televisiu, darrerament han arribat a coincidir dues o tres campanyes institucionals diferents de la Generalitat, cosa que és un despropòsit–, per tant, no només ens referim a això, sinó que aquestes campanyes del Govern tenen com a funció suplir múltiples mancances i tenen com a fruit pressupostos que no depenen només de la Secretaria de Comunicació.

Feta aquesta prèvia –que al meu entendre no és menor, ja que la xifra real dels diners que l'Executiu destina a publicitat institucional multiplicaria per força els números, el total que se'ns presenta en el pressupost de la Secretaria de Comunicació–, no té cap mena de credibilitat el fet que s'assigni al concepte de «publicitat i propaganda», en aquest cas d'aquesta Secretaria, tan sols 1 milió, 559.000 euros, i no perquè sigui una xifra petita, sinó perquè la despesa que s'ha vingut efectuant en els darrers mesos, en el darrer any, malgrat que el que anteriorment hagi aparegut en el pressupost corresponent ha estat sempre molt superior.

Posaré alguns exemples. Sabem, per exemple –ho sabem, per exemple, i això ens indigna–, que el Govern ha gastat en sis mesos el triple del que ha dedicat en tot l'any a salut laboral. El Govern ha dedicat, ha gastat en sis mesos en propaganda directa d'Artur Mas el triple –hi insisteixo– del que s'ha destinat a salut laboral; en un any, per cert, ple d'accidents de treball, amb resultat de mort en algunes d'ells, però sembla que el Govern té com a objectiu, com a prioritat, més la publicitat del conseller en cap que fer front a aquest problema tan fort.

El llançament de la campanya «Molt per fer, molt per viure», un altre exemple, impulsada des de Presidència per intentar unificar totes les campanyes del Govern, va tenir un cost d'1 milió, 748.000 euros, és a dir, 291 milions de pessetes. Aquestes xifres es refereixen només a una primera fase de la campanya. Només aquesta quantitat, cremada en poc més de trenta dies, ja supera

el que ara es pressuposta per a tot un any. Si suméssim els recursos destinats per la mateixa Secretaria de Comunicació a les fases posteriors d'aquesta mateixa campanya institucional, la xifra es dispararia encara més.

Un altre exemple, també del Departament de Presidència, que evidencia o mostra el nivell de despesa que s'efectua per aquest concepte: una campanya molt puntual que va portar per lema «Iguals, iguals», tot i la seva curta durada en el temps, es va dedicar a aquesta acció publicitària un total de 720.000 euros, aproximadament uns 120 milions de pessetes, més o menys la meitat del que ara ens apareix en el pressupost per a tot un any. Per cert, les xifres que he donat d'aquestes dues campanyes han estat facilitades per la mateixa Secretaria de Comunicació, que és qui impulsa les impulsos amb independència d'on provinguin el pressupost.

Per tant, abordant el pressupost en el seu conjunt i comparant-lo amb el de l'any anterior, tot i que la despesa aparentment es redueix, amb una disminució del 4,2%, de fet, augmenta un 13% perquè no apareixen els diners, 1,4 milions d'euros que ara es destinen al Centre de Telecomunicacions i que, per tant, passen a dependre d'una altra conselleria. És, per tant, un aspecte, aquesta funció de la Secretaria de Comunicació, que per si sol ja justifica el retorn del Projecte de llei.

Però, una altra qüestió substancial que voldria comentar, fent referència ara a una empresa pública tan important com és la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Va haver-hi en aquest Parlament un debat a l'inici de la legislatura amb uns compromisos seriosos. Els compromisos tenien a veure amb despartiditzar la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió a partir de l'elaboració d'una nova llei, i els compromisos tenien a veure, també, a donar suficiència financera a la Corporació. Perquè si volem que sigui un ens realment autònom, autònom de directrius polítiques, autònom de directrius de partits, també hem de voler que tingui autonomia financera.

El compromís per fer una nova llei no s'ha complert, i no s'ha complert pels obstacles justament que ha posat aquest Govern, que no té cap interès amb aquesta despartidització de la Corporació. Però és que el compromís financer tampoc s'ha complert. I ens sembla especialment greu aquest any, quan s'havia signat un contracte programa, quan aquest contracte programa és un compromís que assoleix la Corporació, però que assumeix també el Govern i, més en concret, Artur Mas que és qui va signar el contracte programa.

El contracte programa tenia una clàusula molt important que anava adreçada a reduir el dèficit de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. I, en comptes de reduir aquest dèficit, el que fa el Govern és modificar el pressupost que li presenta la Corporació, disminuir el fons que aporta a la Corporació com a fons patrimonial i incrementar el deute de la Corporació, assignant una part de l'aportació de la Generalitat en forma d'aval i, per tant, incrementant el deute de la Corporació, transferint aquest deute de la Generalitat cap a una de les seves empreses, la Corporació, però que, si ens sembla greu en aquest cas, si ens sembla especialment

greu, és perquè s'infringeix un compromís, s'infringeix el contracte programa, de manera que només podem interpretar políticament aquest fet. Si el mateix Artur Mas té interès a incomplir el seu propi compromís, és perquè alguna cosa de pes hi deu haver, i aquesta cosa de pes té a veure, al nostre entendre, amb el fet que es propicia o es busca —a part dels motius d'ofegament pressupostari que té el mateix Govern de la Generalitat que fa transferir l'endeutament a molts organismes i empreses públiques—, el que es busca és, justament, la inviabilitat de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, d'una manera —al nostre entendre— molt poc responsable, amb una consciència, en tot cas, de qui gestionarà la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, o de qui dependrà, millor dit, des del punt de vista de Govern, serà d'un altre tipus d'ideologia d'un altre partit, d'alguna manera ens està indicant l'esgotament del projecte de Convergència i Unió, la consciència d'aquest esgotament per part del mateix conseller en cap i fer que, després dels anys venidors, qui gestioni la televisió i la ràdio públiques es trobi amb un fregat molt difícil de gestionar. Provocar la inviabilitat ens sembla una mesura irresponsable i una manca dels propis compromisos que el mateix Govern assumeix.

Dos aspectes que tenen a veure amb aquesta dimensió institucional del Departament de Presidència. Passaré, a continuació, a altres dimensions d'aquest Departament, d'aquest caràcter social que, com deia abans, o pel caràcter interdepartamental, té també aquest Departament.

Per una banda, em volia referir a la cooperació al desenvolupament. Els recursos que es destinen en aquest tema, a la cooperació al desenvolupament, continuen sent recursos insuficients: 25 milions d'euros s'especifica en el pressupost, cosa que representa un 0,24% del pressupost total o un 0,22% si ens referim al pressupost consolidat. D'aquesta manera, Catalunya se situa en el desè lloc de les comunitats autònomes en aportar diners, en aportar esforç pressupostari a la cooperació al desenvolupament.

És possible que en altres partides pressupostàries en altres departaments hi hagin, també, xifres, hi hagin també quantitats que es destinen a cooperació al desenvolupament, és possible. En tot cas, apareixen amagades, però, en tot cas, estan lluny, molt lluny dels 60 milions d'euros més que caldria aportar per poder arribar al compromís del 0,7%, que és un compromís que aquesta mateixa cambra va assolir, i per tant, ens preocupa que aquesta insuficiència, aquesta manca de compromís en aquest terreny, i ens preocupa també una altra qüestió, l'opacitat dels diners que es destinen a cooperació, perquè és impossible poder saber, a través del pressupost, quin desglossament hi ha per projectes, per departaments, per partides en aquest sentit. I això mateix, que podem dir de forma general, també ho hem de dir en l'actual elaboració del Pla director que nosaltres demanem —i així també ho està fent la Federació Catalana d'ONG per al Desenvolupament. Demanem que hi hagi una fixació dels compromisos pressupostaris anuals dels ajuts destinats per a cada Departament i de les orientacions cap a la cooperació que es vol abordar.

I una última qüestió que, per part meua, volia comentar respecte a aquest Departament abans de cedir el pas a la diputada Bet Font. Té a veure amb les polítiques d'immigració que depenen, també, d'aquest Departament. De nou hem de dir que l'actual pressupost ens està mostrant una invisibilitat del que destina la Generalitat a la integració de la immigració, perquè no apareixen desglossades partides diferenciades respecte a allò que du a terme i coordina la Secretaria d'Immigració.

Nosaltres hem reclamat moltes vegades la necessitat de fer un pla d'acollida a la immigració, amb un abordatge integral, un pla d'acollida que impliqués la informació i l'assessorament legal de les persones immigrades, l'empadronament immediat, l'allotjament temporal per als que ho requereixin, l'ensenyament d'idiomes, orientació laboral, coneixement de l'entorn, inserció educativa dels infants i accés immediat a l'atenció sanitària. I hem reclamat, també, que aquest pla integrés l'assistència social als immigrants que podent estar en situació irregular estiguin en situació de risc social.

Res d'això s'ha volgut fer. S'han aprovat, en aquest Parlament, qüestions puntuals, que no sabem fins a quin punt s'estan realitzant, però el que sí constatem és una desresponsabilització per part del Govern de la Generalitat amb relació a la integració social de la immigració. S'està deixant, quasi en exclusiva, en mans dels ajuntaments i en mans dels consells comarcals, a qui s'ha delegat que es facin aquests plans d'integració.

S'està deixant tota la qüestió assistencial als recents arribats i, sobretot, a les persones amb risc social en mans d'ONG. En comptes de buscar coresponsabilització amb els ajuntaments, en comptes de fer l'abordatge d'aquesta qüestió des d'una dimensió global i integral per a tot Catalunya, s'està fent la política d'amagar el cap sota l'ala, de fer veure que aquest tema no existeix, de fer-lo invisible des del punt de vista pressupostari, de fer invisible la política que s'està duent a terme.

Nosaltres entenem que les polítiques socials han de ser per a tota la població i en això hi estem d'acord, les polítiques socials han de ser per a tota la població, però, evidentment, hi ha aspectes específics que presenta la població immigrada, que presenten les persones que procedeixen de l'estranger, en què cal particularitzar determinades accions, i cal destinar-los l'esforç pressupostari corresponent.

Cal transparència i no es dóna en aquests pressupostos.

I, és per aquests motius, també, que demanem el retorn del Projecte de llei.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Abans de donar la paraula a la il·lustre diputada senyora Bet Font, que prossegueix la intervenció en nom d'Iniciativa per Catalunya Verds, vull comunicar a les senyores diputades i diputats que, d'acord amb els representants de tots els grups parlamentaris, la votació de les esmenes a la totalitat del Departament de Presidència s'acumularà amb la

votació de demà, a l'hora ja comunicada, que era no abans de dos quarts de dues del migdia. Per tant, avui, previsiblement, debatrem totes les esmenes al Departament de Presidència, i amb això completariem la jornada d'avui.

Té la paraula, senyora Font. Gràcies.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Jo intervindrè per presentar les nostres esmenes de retorn a la Secretaria General de Joventut i a l'Institut Català de la Dona, que, com ha dit la senyora Dolors Comas d'Argemir, es tracta precisament en aquest cas d'una secretaria i un institut relacionats amb polítiques transversals, amb polítiques interdepartamentals.

Començaré per la Secretaria General de Joventut. És evident que les polítiques de joventut són transversals i que, per tant, hi ha diversos departaments que hi estan fent o hi haurien de fer polítiques no només, evidentment, des de la Secretaria General de Joventut, però aquesta Secretaria General sí que n'hauria de fer la coordinació. I permeti'm que dubti o que els digui que nosaltres dubtem que aquesta coordinació sigui real.

A nosaltres ens sembla que continuen mancant unes línies estratègiques i uns objectius concrets, que aquesta Secretaria General vagi vetllant, o vagi imposant fins i tot, ens atreviríem a dir, a la resta de departaments..., perquè realment facin polítiques per facilitar l'emancipació dels joves i perquè puguin tenir una vida més digna que la que tenen molts dels joves en aquests moments a Catalunya.

A nosaltres se'ns planteja un dubte, que és si hi ha hagut nous programes que s'hagin creat en els diferents departaments en matèria de joventut en els darrers temps i des que s'està fent el Pla de la joventut a Catalunya. En plantejar-nos el dubte, també ens atrevim a donar-nos una resposta, i és que no, que no hi han hagut programes que realment s'hagin creat de nou i que s'hagin adequat a les necessitats actuals i reals. El que s'ha fet ha estat agafar determinats programes que ja existien i rebatejar-los; en alguns casos s'hi ha posat algun dineró més, però no és sempre el cas.

Un dels problemes que veiem en aquests pressupostos del Govern –i de fet en els anteriors, si fa o no fa– és que no confien suficientment en la societat civil. I no només ho diem per com veiem el pressupost en aquesta Secretaria General de Joventut, sinó pel que es fa en molt diversos departaments, fins i tot en departaments que no veuríem d'entrada que puguin tenir a veure amb la joventut o amb l'associacionisme juvenil i que, en canvi, sí que n'hi tenen. I em refereixo, per exemple, a associacions joves que tracten temes ambientals o temes d'educació ambiental, a les quals, doncs, en aquests pressupostos, es destinen uns diners molt escassos.

Tampoc hi veiem accions destinades a fomentar una mobilitat més sostenible de la gent jove. La gent jove s'ha de desplaçar, evidentment, igual que la gent gran, i seria una bona manera d'anar incentivant un estil de mobilitat molt diferent de la que malauradament tenim en aquests moments la major part de la població.

Nosaltres trobem a faltar un major nombre d'iniciatives destinades a assegurar el dret a la plena ciutadania dels joves i les joves immigrants. Creiem que falten recursos específics que permetin la integració social d'aquesta gent jove. També creiem..., evidentment, se n'ha parlat –i més se'n parlarà–, de les polítiques de joventut relacionades amb l'habitatge. En aquest cas, evidentment, totes les polítiques destinades a habitatges de lloguer per a la gent jove són insuficients, i més tenint en compte els dèficits que tenim, històrics. I ens sembla que també falten polítiques per la qualitat i contra la precarietat laboral juvenil.

Finalment, també ens sembla que no s'insisteix suficientment en els processos de participació juvenil real, que els joves de Catalunya puguin intervenir en la definició de polítiques públiques. Trobem a faltar, per exemple, impulsos de processos participatius i, dels que s'han fet, nosaltres, concretament, en som força crítics.

Per exemple, recentment s'ha celebrat el Congrés de la Joventut de Catalunya, amb un pressupost final que, de ben segur, superarà el pressupost previst. No és l'únic cas en què ha passat això, d'un canvi entre el pressupostat i l'executat, però aquí la diferència haurà estat provocada per les ganes d'aprofitar mediàticament aquest esdeveniment per part del Govern. Podria haver estat un procés congressual veritablement ric en informació, participació i recerca de consens des de la base, però ja des d'un principi ens vàrem adonar que això no era així, fins i tot el perquè i el com ja venien donats, i les entitats joves varen anar aportant idees d'activitats a fer, però no varen treballar des dels seus inicis, com havia passat en congressos anteriors: un primer congrés de la joventut, per exemple, que s'emmarcava dins del Congrés de Cultura Catalana, l'any 76, d'on va néixer el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya i d'on va emanar la primera Carta de la joventut catalana, i un segon congrés que va ser resultat de més de dos anys de treball de preparació; res a veure amb aquest congrés que hem viscut. A més, en aquest s'ha donat un fet crec que..., fins i tot m'atreveria a dir que escandalós, que és que el precongrés va consistir exclusivament en conferències de diferents consellers de la Generalitat, del Govern de Convergència i Unió, i això ens fa arribar a una conclusió: que el Govern el que fa és aprofitar-se de la paraula «participació», més que creure-se-la.

La demostració que no acaben de creure en la importància de la participació i la importància del paper que juguen les associacions és aquest pressupost. Quan es tracta de fer-se la foto presentant el document de les 186 propostes per a l'associacionisme juvenil, sí que creuen en aquestes associacions, però després ens trobem que en el pressupost, en l'article que parla dels ajuts a entitats per a la promoció d'activitats, baixa 500.000 euros. O, quan parlem dels ajuts a entitats juvenils per a inversions, es queda, si fa o no fa, com l'any passat, amb uns 150 milions de pessetes, quan som conscients tots plegats que les entitats juvenils a Catalunya estan en uns locals, moltes vegades, que no compleixen les mínimes condicions d'habitabilitat, que no ens atrevim a posar-ho del tot a sobre la taula, però que és una realitat de tots coneguda.

Però, per contra, trobem el pressupost de Turisme Juvenil de Catalunya, que s'ha doblat, o s'ha més que doblat, ha crescut un 59% més, i només se'ns acudeix de pensar que sigui perquè les despeses traspassades a Tjuuca han estat per altres conceptes que no són directament relacionats amb albergs o amb turisme juvenil. Perquè, que sapiguem, no ha passat res d'especial, ni a albergs ni a turisme juvenil, que justifiqui aquest increment. Sigui com sigui, no compartim les prioritats, ni de bon tros.

Com tampoc les compartim per a l'Institut Català de la Dona. D'entrada, una constatació: no hi ha novetats, i això ja és un mal senyal. Nosaltres creiem que la principal novetat seria que es decidís tirar endavant la llei integral contra la violència de gènere i que el Govern de la Generalitat destinés els recursos necessaris per combatre aquesta xacra social que ahir, doncs, totes plegades i tots plegats denunciàvem. Cal creure-s'ho i cal actuar, però aquesta novetat, com deia, no la trobem en aquests pressupostos. Catalunya continua gastant molt menys recursos que les altres comunitats autònomes en aquest tema.

I, tal com dèiem també en el cas dels joves, aquí també falla la capacitat de coordinar i d'impulsar. L'Institut Català de la Dona continua essent una cosa simbòlica, amb un pressupost minso, que, a més a més, aquest 2003 està congelat respecte a l'any anterior. Jo encara diria més: no només està congelat, sinó que en algunes partides, en la majoria de partides, es redueix. És a dir, quan s'arrodoneix, ja no s'incrementa l'IPC, ni molt menys, s'arrodoneix però a la baixa; es treuen els pocs euros que hi havien al final, però que, bé, 300 o 600 euros d'escaig, doncs, Déu n'hi do, i aquests desapareixen.

Un cas de reduccions: el de les corporacions locals. Aquest any tenim 150.000 euros, quan l'any passat teníem 150.253 euros. Una mica trist, no?, que fins i tot s'arribi a treure aquest escaig.

Un altre cas que també creiem que és d'aquest estil: a les transferències corrents a famílies i institucions sense afany de lucre, l'any passat, 390.657, i aquest any, 390.000 de rodons. És a dir, s'ha arrodonit a la baixa.

Quin sentit té, això? Nosaltres no l'hi veiem. Ens creiem o no ens creiem l'Institut Català de la Dona? Nosaltres pensem que hi ha molt a fer en aquest camp; dubtem que des del Govern s'hi cregui. I per això, doncs, com hem dit, no coincidim gens amb aquest pressupost.

Hi ha una altra cosa que tampoc no entenem. Per exemple, hi ha una partida nova o un article nou que tracta sobre serveis socials amb mitjans aliens. No acabem de veure d'on surt, això, no ho hem sabut veure en els programes, però és curiós que dels diners que hi han en aquest apartat, 162.600 euros, 162.000 vagin a entitats privades i els 600 vagin a institucions sense afany de lucre. Aquí és on es veuen aquestes prioritats.

Ens hem queixat, any rere any, que l'Institut Català de la Dona és més una qüestió d'imatge que de recerca de resultats, i aquest any, doncs, ho tornem a repetir. No veiem, per exemple, tampoc, que es faci promoció de l'associacionisme, ni una discriminació positiva de

determinats tipus d'associacions. No és el mateix associacions que treballin per la igualtat d'oportunitats o que tinguin un caire d'avançada i reivindicatiu, que grups de dones que participin en aspectes festius o de manualitats, i normalment es posen en el mateix sac.

Dit això, nosaltres hi trobem a faltar un tipus d'actuació molt més activa, que serveixi per avançar realment en la igualtat d'oportunitats, i per això hem presentat, com també en la Secretaria General de Joventut, aquesta esmena de retorn.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Font. En nom del Grup d'Esquerra Republicana, també per presentar la seva esmena a la totalitat al Departament de Presidència, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, em referiré breument, per justificar, entre altres qüestions, l'esmena a la totalitat que el nostre Grup Parlamentari enguany ha presentat al Departament de Presidència, a alguns aspectes orgànics i funcionals d'aquest Departament. I altres qüestions, sobretot l'anàlisi d'alguns serveis en concret, tot allò relatiu a la política de la dona, a joventut, a les empreses de la Corporació Catalana de Televisió, seran tractades per altres companys, concretament el senyor Benach, el senyor Bargalló i la senyora Porta.

Bé, aquest és un departament que, com ja hem constatat algun altre any, és un autèntic calaix «desastre», és una suma de pegats amb més o menys encert. I, des d'un punt orgànic i funcional, és un departament, per nosaltres, totalment sobredimensionat, pel contingut real de la seva gestió. Aquest és un departament molt aprimat, sobretot a partir de les diferents reestructuracions que s'han operat en els successius, també, canvis i remodelacions del Govern des de fa dos anys. Tot allò que en el passat, creiem, donava una certa consistència i donava raó de ser a aquest Departament –per exemple, Relacions amb el Parlament, o Universitats, Recerca, Societat de la Informació, etcètera–, això en aquests moments ja no hi és, en aquest Departament de Presidència.

Aquesta va ser, diguem-ne, una diàspora administrativa que es va voler compensar en el seu dia amb un engrèix artificial, a partir d'alguns serveis, com el d'Atenció Ciutadana, la Direcció General de Serveis, Organització Administrativa, etcètera, però que en la nostra opinió, malgrat la seva ubicació en aquest Departament de Presidència, no justifica, ni de bon tros, l'existència de tot un departament, sobretot ara que en la darrera remodelació del Govern hi ha hagut l'intent de fusionar i d'amortitzar l'existència de diferents departaments. I justifica encara menys, doncs, l'existència d'un cost, 250.000 euros pressupostats, que a més a més, curiosament, paradoxalment, s'incrementa enguany de l'ordre d'un 9,5%.

Si dissecionem una mica aquest Departament, si analitzem aquest Departament funcionalment, hi ha un

primer àmbit que es correspon amb el que seria l'alta direcció del Govern, residenciat o agrupat al voltant de la Secretaria General, que coordina Interdepartamentalment el Govern i les respectives delegacions territorials. I, per altra banda, hi ha tot el que seria l'aparell purament propagandístic del Govern, a l'entorn de la Secretaria de Comunicació; en aquest apartat hi ha des de la política dita d'informació, difusió i publicacions del Govern, que enguany –i això té un reflex i una expressió xifrada i comptable en aquest pressupost– es nota, evidentment, que estem entrant en un any electoral. La resta són purament accessoris, perfectament ubicables en altres departaments, tant l'apartat de joventut, dona, immigració, religions, els diferents patronats... L'Agència de Patrocini, per exemple, hauria d'anar perfectament a Cultura; el Patronat de la Muntanya de Montserrat a Turisme, i així podríem seguir amb altres aspectes.

Això sí, els dos primers àmbits, tant el que seria la coordinació del Govern com l'aparell de propaganda, mantenen una certa homogeneïtat entre si, a diferència de la resta de serveis que estan de forma molt supèrflua agregats a aquest Departament, però, evidentment, ho repeteixo, no justifiquen en absolut la persistència en l'organigrama d'un departament de presidència, perquè entenem, ho reiterem un any més, que amb un gabinet de la Presidència, amb rang de Secretaria General, n'hi hauria més que suficient per gestionar el pressupost, el personal al seu càrrec, la coordinació, i el Consell Tècnic, la planificació, la coordinació, els estudis, les campanyes, etcètera.

Tot això té molt poc a veure, ho repeteixo, amb aquesta imatge de simplificació de racionalització i de l'enfocament, suposadament transversal, de les diferents polítiques del Govern. Jo crec que tot aquest plantejament és sinònim de la persistència, en aquest Govern, d'un model organitzatiu clarament burocratitzat, inflat, amb una autèntica macrocefàlia, amb excessius nivells politicoadministratius i clarament mal dimensionat.

I, per tant, un any més volem mostrar la nostra inquietud pel fet de la persistència d'aquest Departament. Com, un any més, volem expressar també la nostra queixa pel que entenem que és un intent deliberat d'opacitat i de manca de transparència en la presentació formal d'aquest pressupost. No hi ha manera de desagregar les dades de determinats serveis: la despesa corrent, la publicitat i la propaganda, els contractes de consultoria i assistència per a cadascun dels serveis que integren aquest Departament.

Això sí, el que sí que salta a la vista, de tota manera, és que el pes relatiu d'aquest Departament en el conjunt del Govern continua essent molt escàs, de l'ordre d'un 1,4%; que creixen les atencions protocol·làries, les despeses de representació; s'incrementa la publicitat i la propaganda, enguany 1.559.000 euros per a la Secretaria de Comunicació, 231.000 euros, difícilment justificables, a la Secretaria del Govern; creix la despesa per a exposicions, per a estudis i treballs tècnics, per a publicacions de l'ordre de 715.346 euros, evidentment, per editar, sobretot, una sola publicació com és *Catalunya Novetats*.

Del capítol de personal, després d'alguns anys de contenció, enguany també es dispara, i la despesa corrent aquest any també creix i creix en l'ordre de gairebé d'un 10%.

Per tant, tots aquests motius, per nosaltres i per si sols, justifiquen la presentació d'aquesta esmena a la totalitat al Departament de la Presidència.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ridaó. També, en nom d'Esquerra Republicana, té la paraula la il·lustre senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, bé, l'Institut Català de la Dona, que en els seus inicis tenia un esperit transversal, amb un pressupost d'utilitat social, tot i que, al nostre entendre, no ha complert mai el paper imprescindible que li pertocava, doncs bé, s'ha anat convertint en un mer instrument de propaganda institucional amb una nul·la acció executiva i nul·la acció de coordinació.

La nostra crítica no és ni alegre ni d'oposició irresponsable, i personalment, m'afligeix profundament haver de fer aquesta afirmació. Constatem que el pes polític de l'Institut Català de la Dona en el si del Govern ha minvat molt, i, per tant, el seu potencial d'incidència de transformació ha quedat neutralitzat. En el pressupost d'enguany es contempla un augment, com demanem cada any, però per al bon funcionament calen recursos, però és evident que també cal una voluntat política de transformació.

Des de l'Institut s'ha pres un posicionament perillós, que comporta una mala i interessada lectura de les polítiques d'igualtat, i sobre aquesta base és evident que no es pot lluitar contra les desigualtats. Per lluitar contra situacions de discriminació no es pot aplicar la igualtat a taula rasa; per exemple, no es pot tractar d'igual forma les maltractades que els maltractadors, i posar-ho tot al mateix sac.

En el programa que se'ns presenta amb el pressupost es preveu la rehabilitació psicosocial en ambdues direccions. Ja sabem que els torturadors i els assassins, alguns, tenen problemes psicològics, però que el que hem de canviar és l'ambient social que permet el maltractament i la violència de gènere: detectar-la, prevenir-la i eradicar-la. Perquè..., vostès creuen que hem de preveure la mateixa actuació per a uns que per a les altres? Si nosaltres féssim o qualsevol persona fes la mateixa proposta en altres àmbits, possiblement es dirien barbaritats.

Nosaltres ens preguntem on és l'actuació per a la prevenció. Aquests darrers dies s'ha dit que la violència no és una qüestió d'assistència a les dones que la pateixen. I, en part, hi estem d'acord, no és només una qüestió d'assistència: calen intervencions decidides en l'àmbit de la prevenció, del canvi social i cultural vers la violència, en l'àmbit legislatiu, en l'àmbit jurídic, en l'àmbit dels mitjans de comunicació, i, sobretot, per poder desenvolupar tot això calen recursos.

I quines són aquestes polítiques de prevenció que es desenvolupen? On són les línies d'actuació i on són els recursos que es necessiten? Tenint en compte que Catalunya és on la violència de gènere ha sigut més alta, té la taxa de mortalitat més alta de l'Estat espanyol i en la benevolència judicial amb els agressors ha sigut la més alta, doncs, no deixa de ser preocupant.

L'Institut Català de la Dona s'ha instal·lat en un impuls de polítiques per a iguals en un món de diferents i de grans discriminacions, mentre es reclamen..., se'ls està reclamant, mesures contundents; s'està opinant, com s'està fent els darrers dies, i no s'actua.

Nosaltres ens seguim preguntant: com s'aplicarà el Pla integral per a l'atenció, suport i eradicació de la violència exercida contra les dones? Des del principi d'aquesta legislatura, amb la Moció 15/VI, i encara podem anar més enllà en aquest mateix Parlament i en la mateixa societat civil, se'ls està reclamant aquest Pla, els mecanismes de participació i coordinació, i en tots els pressupostos se'ls reclama també la visibilitat de la inversió.

Vostès oposen l'exigència de transparència a les accions polítiques transversals, però sense comunicar les inversions reals que es fan en aquestes aplicacions. Transversalitat, per nosaltres, no vol dir manca de transparència. I aquest any, els tornem a demanar en els pressupostos que en els programes d'àmbit transversal –i, en aquest sentit, els que..., en aquests casos concrets, el quart Pla d'igualtat d'oportunitats i el Pla integral contra la violència– es visualitzi quina és la seva inversió real.

La Memòria que acompanya aquest pressupost recull també algunes iniciatives que ha aprovat aquest Parlament, cosa per la qual ens felicitem, però només es demostra que l'acció de Govern, pel que fa a la igualtat d'oportunitats per a les dones, no té iniciatives pròpies que no formin part de l'aparell de propaganda del Govern.

I, quan entrem en una anàlisi més detallada del pressupost es veurà clarament. Per exemple, podem posar el telèfon d'atenció de les vint-i-quatre hores; a la Moció 15/VI es demanava la seva creació. Vostès van posar en marxa un telèfon de pagament i es va haver d'insistir amb una nova iniciativa, per tal d'aconseguir la gratuïtat de la trucada, i ara aquesta iniciativa s'està venent com una gran iniciativa del Govern.

Si analitzem algunes partides, veiem que «Premsa, revistes, llibres i altres publicacions» pugen un 62,22%; «Atencions protocol·làries i representatives», un 49,75%; «Publicitat i propaganda», un 26,45%; «Reunions i conferències», un 103,62%, i, en canvi, les transferències corrents a famílies i institucions sense fi de lucre baixa un 0,17% –una baixada mínima, però que no deixa de ser simbòlica.

El pressupost de l'Institut Català de la Dona puja un 15,4%, però seguim sense detectar les accions concretes que s'impulsen des del mateix Institut. Tot es queda en jornades, cursos, en publicitat, i vostès saben que les polítiques per a la igualtat d'oportunitats són molt més que això, i saben que si es llancen a polítiques reflexionades i valentes, nosaltres els farem costat;

cosa que no serà possible, perquè és evident que la dinàmica que estan seguint i que marquen aquests pressupostos no fa possible aquest suport.

Entre altres coses, per nosaltres, aquests pressupostos posen en evidència el mal tracte institucional que l'Institut Català de la Dona fa cap als grups de dones. Perquè vostès estan destinant quantitats misèrrimes a associacions que estan dia a dia cobrint tot allò que la seva Administració no fa, i utilitzen el Consell Nacional de Dones de Catalunya a conveniència de política partidista, sense respectar, moltes vegades, les decisions del mateix Consell, intentant marginar grups crítics, i acaben fent, precisament, el que bonament els plau, malgrat haver creat un òrgan obert de participació i malgrat el que el Consell decideixi. Això és manipulació, i, per tant, menyspreu institucional cap a la xarxa social de les ciutadanes.

La partida dedicada a transferències, a famílies i institucions sense afany de lucre, ja he dit que ha baixat. Hi han vuit-centes associacions de dones a Catalunya, només hi han 390.000 euros. I això, a més a més del que ja havia afegit anteriorment la diputada Bet Font, doncs, és evident que la seva aportació a la xarxa social és mínima.

I, de fet, per nosaltres, no deixa de ser ocupar l'espai social i fer soroll, perquè no se senti, precisament, la veu de les dones i de les associacions que reclamen, al nostre entendre, de nou, molt soroll per a res. I, per tant, és evident que això, entre altres moltes raons, justifica l'esmena de la totalitat presentada a l'Institut i a aquest Departament.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Porta. També, en nom d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Bargailló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Si avui estigués..., ara, en aquests moments, el conseller titular del Departament li podria explicar..., no ho faré..., però, algun altre membre del Govern aquí present o algun altre diputat i diputada de la majoria minoritària que dóna suport al Govern, li ho podrà explicar. Doncs, li diria, al conseller, que nosaltres ens havíem plantejat, fins i tot, no presentar esmena a la totalitat als pressupostos de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i les seves empreses filials.

Ens ho havíem plantejat perquè els pressupostos que s'havien aprovat en el Consell d'Administració, d'una manera o altra, seguien el contingut del contracte programa, s'havien debatut en el Consell d'Administració i nosaltres ens plantejàvem l'abstenció, en el sentit que era el primer any de contracte programa i allò puix..., que deia en Ramon Muntaner: «Puix és un contracte programa, Déu li doni un any de vigència.»

Però, és clar, ens hem trobat que el conseller d'Economia, el Departament d'Economia, que tampoc és aquí,

ha tornat a fer el mateix que ha anat fent reiteradament, que és deixar la Corporació fora del joc pressupostari. Ho va fer en anys anteriors quan no va fer el contracte programa, quan no va presentar el contracte programa, tot i el compromís en aquesta cambra, tot i l'acord d'aquesta cambra de fer el contracte programa. I quan finalment el fa, quan finalment el signen, va, el Departament, i ens presenta a la cambra uns pressupostos diferents dels que va aprovar el Consell d'Administració. Uns pressupostos diferents que tenen, per art de màgia, el canvi, no pas insignificant, del que eren 58 milions d'euros d'endeutament a 84, i el que eren 112 milions d'euros d'aportació de la Generalitat a 87.

Algú em podrà argumentar –i suposo que el diputat Lladó tenia intenció de fer-ho– que això no incompleix literalment el contracte programa, perquè el contracte programa donava, fins al 2006, la possibilitat d'eixugar el deute, i, en conseqüència, donava un espai de deute. Però, és clar, és que ens el mengem gairebé enguany –ens el mengem gairebé enguany! Enguany fem una desviació del 40%. Clar, si ens el mengem gairebé enguany, què farem els anys següents? Què farà l'any següent qui governi la Generalitat? Què farà l'any següent el director general nomenat pel Parlament? Perquè l'any que ve el proper director general serà nomenat pel Parlament. Què farà el Consell d'Administració amb més competències pressupostàries de les que té ara, si està lligat de mans i peus per la desviació del deute que ens presenta el Departament d'Economia, no el que ens presentava la Corporació?

Això augmenta la situació financera delicada de la Corporació –això augmenta la situació financera delicada de la Corporació– i dóna la imatge, aquella, tan poc gratificant, però, segons com, tan significativa, que qui vingui darrere ja s'espavilarà; que és una imatge, hi insisteixo, molt poc gratificant, però il·lustrativa d'un cert estat d'ànim, que, en tot cas, aquesta jugada pressupostària ve a presentar.

Doncs bé, el nostre Grup –el nostre Grup– va decidir oblidar qualsevol dubte i presentar l'esmena a la totalitat, perquè aquests no són els pressupostos aprovats pel Consell d'Administració; perquè aquests no són els pressupostos que tendeixen a reduir el deute; perquè aquests no són els pressupostos que segueixen la filosofia del contracte programa.

Són tres elements significatius, sense entrar en el seu contingut ja –són tres elements significatius. El primer molt –el primer molt–: no complir el que va aprovar el Consell d'Administració, per nosaltres, és molt important, per nosaltres, és molt greu. I el segon i el tercer, també.

És per aquest motiu fonamentalment que presentem aquesta esmena a la totalitat. És també per altres motius interns dels pressupostos, que eren els que ens feien presentar en el seu moment els dubtes que expressava, perquè, per altra banda, no creiem –no ho creiem– que aquests pressupostos donin el necessari cop de timó en alguns aspectes de les empreses filials que no ens agraden. Els temes dels portals, els temes de l'agència de notícies, els temes de TVC Disc, que

algú pot plantejar que són temes menors, que són temes en els quals hem expressat en el Consell d'Administració i hem expressat en la Comissió de Control i hem expressat en el Ple la nostra preocupació, i també el tema de la necessària millora de les delegacions territorials de Catalunya Ràdio i de Televisió de Catalunya, en el qual també hem formulat propostes, així com l'ampliació d'aquestes delegacions.

Aquests són uns aspectes importants, que aquests pressupostos no resolen, que en aquests pressupostos no es plantegen adequadament, i que fa que acabi de reblar el clau de la nostra negativa a donar-los suport. Però, insisteixo, aquests temes, que són importants –que són importants–, no ens impedié plantejar-nos donar –donar– un any de camí al contracte programa, però ens acabem d'adonar, amb la lectura dels pressupostos, que no valia la pena donar-li aquest any de camí, perquè si el Departament d'Economia i Finances ja no confia en el contracte programa que va signar, molt menys ho farà el nostre Grup Parlamentari que no li va donar suport, perquè no li agradava estrictament com era, però que pretenia donar el marge de confiança que es mereixia el Consell d'Administració de la Corporació.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bargalló. També en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Dins d'aquest Departament també ens trobem amb Tujuca, Turisme Juvenil de Catalunya, i d'alguna manera això ens dóna peu a parlar una mica de tot el pressupost que fa referència a la Secretaria General de Joventut. Entre altres coses, perquè entenem que tot i que l'adscripció del Departament, que ha anat evolucionant amb el temps i que segurament, doncs, és més correcte que el que hi havia abans, pensem que hi ha una assignatura pendent en aquest àmbit, que és la de la transversalitat de les polítiques juvenils.

Si haguéssim de definir aquests pressupostos d'alguna manera, segurament que utilitzaríem la paraula «continuista», en el sentit que no hi han especials novetats i les novetats que s'hi podrien trobar són novetats ja sabudes, ja conegudes. La Secretaria General de la Joventut continua, d'alguna manera, i si em permeten l'expressió, posant-la entre cometes, patint encara de «la síndrome alberg»; és una política que en el seu moment va tenir el seu resultat, que va ser un plantejament interessant, que amb el temps ha anat evolucionat, però que no és, no pot ser –no pot ser– només la base de la política juvenil del Govern de la Generalitat.

En aquest sentit, entenem que aquesta és una etapa que s'hauria de començar a superar, que s'hauria de començar a mirar d'altres qüestions i, fins i tot, s'hauria de plantejar i replantejar com ha de ser gestionada tot aquest apartat del turisme juvenil.

Diem això perquè precisament aquest és un dels apartats que té una lectura pressupostària més generosa i, en canvi, altres apartats, doncs, segurament que, per nosaltres, tenen una lectura pressupostària encara massa coixa. Per mirar el pressupost de Joventut, doncs, segurament que s'ha de fer un esforç i repassar, doncs, algun departament més de la Generalitat, que s'hi poden trobar aspectes puntuals, però entenem que encara falta aquesta visió més transversal i més global del que ha de ser una política juvenil. Entre altres coses, perquè les prioritats dels joves i les joves de Catalunya han canviat, i molt, en aquests darrers anys; el progrés que han tingut les polítiques juvenils no és proporcional a les necessitats que els joves han anat manifestant durant aquests darrers anys.

Hi han hagut novetats importants aquest darrer any; hi ha hagut una feina molt important feta pel Consell Nacional de la Joventut, que es va presentar en forma de document, en la qual hi havia 186 propostes concretes, que ha estat fruit del treball de més temps, i que, d'alguna manera, nosaltres entenem que potser hauria estat interessant que, d'aquestes 186 propostes, no pas totes, però sí algunes d'elles, haguessin pogut tenir una repercussió pressupostària, és a dir, haguessin pogut tenir una lectura pressupostària, la qual cosa, doncs, s'hauria d'haver vist, insisteixo, en altres polítiques que no són les que estrictament es plantegen aquí.

Fa pocs dies es va fer, també, el Congrés Català de la Joventut; un congrés que ja tindrem temps de valorar, confiem, en la Comissió corresponent, però que d'alguna manera segurament també se'n podria..., almenys penso que se'n podria despendre alguna conclusió; que alguna de les conclusions que s'hi va arribar, que es van treure dels fòrums que es van plantejar, doncs, segurament que també podria haver tingut alguna lectura pressupostària que en aquests moments, francament, no hem sabut trobar en el pressupost de la Secretaria General de la Joventut de la Generalitat de Catalunya.

Abans he dit que la Generalitat havia de superar una mica la síndrome alberg, i segurament que això vol dir que ha de començar a plantejar altres polítiques juvenils. No vol dir que no es facin polítiques juvenils; en el tema d'habitatge, per exemple, s'han començat a fer de manera molt i molt tímida, i s'han començat a plantejar algunes mesures, discutibles segurament, algunes de molt discutibles fins i tot, que han estat motiu de polèmica aquest dematí. I, en fi, jo penso que no és el debat que toca en aquests moments aquí, però sí que ho és des del punt de vista que ens referim a això quan diem que s'han de canviar les prioritats.

Fa pocs dies van substanciar aquí mateix una interpellació sobre l'emancipació juvenil. En aquests moments és evident que aquesta seria una política nova, diferent, una política ambiciosa per a la gent jove, plantejar-se polítiques clares d'emancipació juvenil. I a més a més tenint en compte que en tant que el Govern ha plantejat en aquests pressupostos i d'una manera estellar les polítiques familiars com un dels factors més innovadors i més importants de cara al futur, doncs, precisament avui en dia no hi ha polítiques fa-

miliars, si no hi ha emancipació dels joves. I aquest és un factor absolutament fonamental. Però, és clar, perquè els joves es puguin emancipar, per una banda han de tenir habitatge, cosa difícil, per no dir molt difícil en aquests moments en aquest país, han de tenir treball i un treball no precari, han de trobar les condicions laborals adequades per poder-se emancipar i han de reunir tot un seguit de condicions que en aquests moments la societat catalana no acaba d'oferir, doncs, amb les millors garanties.

Per tant, per nosaltres, superar, doncs, la síndrome alberg seria començar a entrar en altres polítiques molt més globals, molt més generalitzades i sobretot molt més valentes en aquests àmbits d'actuació.

Comento el tema de l'habitatge especialment perquè segurament que se'm dirà, ja s'ha dit, però avui es tornarà a dir, que sí que s'estan fent polítiques en aquest àmbit. Estadísticament això no s'aguanta per enlloc, és a dir, el nivell d'habitatge de lloguer, que és l'habitatge en principi raonable perquè la gent jove pugui accedir-hi d'una manera fàcil, senzilla i amb un preu, diguem-ne, més o menys lògic. Les polítiques d'habitatges de lloguer social en aquest país estan per sota mínims, absolutament per sota mínims. I com que porten tant anys de retard –tant anys de retard–, si no es fa una política molt més valenta, molt més decidida i, per tant, molt més inversora en aquest àmbit, difícilment –difícilment– mai ens posarem al dia.

En aquest sentit és obvi, doncs, que per començar a fer polítiques d'emancipació juvenil, cal començar a trencar determinats esquemes, cal començar a canviar prioritats d'inversió, i segurament que a partir d'aquí trobarem les claus per les quals podríem començar a parlar, doncs, amb una certa propietat del que vol dir fer política de joventut avui en dia, inici del segle XXI, en el nostre país.

Hi ha un altre factor que tampoc hem sabut veure, tot i que segurament que hi deu ser, en el pressupost, en tant que no hi ha una especificació en concret, i el Pla nacional de la joventut és un calaix de sastre en què caben moltes coses.

Pel que fa referència a l'associacionisme juvenil del nostre país. Abans he parlat del Consell Nacional de la Joventut, he parlat del Congrés Català de la Joventut, he parlat de les 186 propostes que feia en el seu moment el Consell Nacional de la Joventut. Es parla moltes vegades dels valors de la gent jove, es parla moltes vegades de quins són els models pels quals la gent jove es regeix, la gent jove funciona. És evident que a mesura que la societat evoluciona hi ha una recerca constant d'aquests nous valors, hi ha una recerca constants d'aquests nous models, i és evident també que Catalunya com a país ha tingut de sempre una tradició associativa molt important, que en aquests moments s'està qüestionant moltes coses.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Per tant, una de les polítiques juvenils més intel·ligents que es podria fer en aquests moments –i quan dic «més intel·ligents» no vull dir que el que es fa no ho sigui, però en tot cas que seria més intel·ligent fer-ho– és sens dubte apostar fort i clarament per l'associ-

acionisme juvenil. Se'm podrà dir que ja s'està fent, que el suport que es dona a les diferents associacions o entitats és un suport important. Doncs, bé, en tot cas discreparíem: és un suport possiblement des del punt de vista econòmic que comença a ser seriós, però és un suport absolutament i clarament insuficient. Si creiem –si creiem– que aquesta és una alternativa vàlida per a la gent jove del nostre país en aquests moments, si creiem que és molt millor trobar aquests nous valors i aquests nous models a través de l'associacionisme juvenil, és evident, com deia abans en el tema de l'habitatge, que s'ha de fer una aposta forta i s'ha d'invertir; s'han de començar a canviar determinades prioritats de determinades polítiques, i aquí em permeto qualificar-les de «socials», que fa i que té el Govern de la Generalitat.

Per tant, en aquest sentit, atès que els pressupostos que es plantegen són pressupostos continuistes en aquest àmbit, que hi ha poques novetats; atès que entenem que caldria que les polítiques juvenils fessin molt més real aquesta transversalitat; atès que els principals temes per què nosaltres entenem que s'hauria d'haver apostat –habitatge, treball, associacionisme–, doncs, continuen quedant massa coixos, el nostre Grup Parlamentari, i amb les argumentacions que s'han fet abans, ha presentat aquesta esmena de retorn del Departament de Presidència en la seva globalitat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Ara, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Vallès.

El Sr. Vallès i Casadevall

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, abans d'entrar en la defensa de l'esmena, reiteraré una observació de procediment que altres diputats i diputades, que jo mateix, hem fet durant la legislatura, especialment, diguem, tractant-se del darrer debat pressupostari d'aquesta legislatura.

Tinc la convicció, i ho he sentit dir a diputats de tots els grups de la cambra, que el tràmit parlamentari que ens ocupa no es correspon amb el que el país necessita..., el que el país necessita que faci aquesta cambra a començaments del segle XXI. Aquí ens toca fer un debat comprimit en el temps, sense ocasió d'una discussió prèvia i a fons sobre el marc macroeconòmic que marca el Projecte pressupostari, sense atenció a l'opinió dels col·lectius socials i entitats cíviques que tenen interès i que financen aquest pressupost amb el pagament dels seus impostos, sense marge de maniobra per negociar de manera transparent i pública algunes sortides que puguin millorar efectivament la proposta inicial del Govern.

Cada any, pel que veig, diríem, repetim aquí un diàleg que sembla un diàleg de sords, un diàleg de sords apressats, un diàleg de sords apressats aïllats del seu entorn, i consumim en aquest tràmit energia, bona voluntat, com la dels diputats que hi han aquí a la cam-

bra, i diputades, i consellers, que mereixerien que els cités un per un i pel seu nom, almenys a efectes que constés en el *Diari de Sessions*, però que consumim sense un resultat d'eficiència que és la que ens hauríem d'exigir.

Em pregunto, també, si volen de forma retòrica, perquè la resposta ja la poden imaginar, si jo no seria hora de corregir les greus disfuncions d'aquest tràmit corregint el Reglament del Parlament. Sembla que gairebé tots els aquí presents estem d'acord per renovar i modificar l'Estatut, que és una operació molt més complicada; en canvi, no hem aconseguit fer avançar el canvi del Reglament del Parlament que només depèn de nosaltres, que només depèn dels parlamentaris.

Però, feta aquesta expansió, diguem-ne, que m'he permès, doncs, la llicència d'abocar-los aquí davant, si no fos per cortesia parlamentària cap a vostès i per la disciplina de grup, gairebé m'inclinaria per donar per defensada l'esmena, perquè no crec que els esforços de la meva pobre eloqüència siguin capaços de fer canviar d'opinió cap dels que són aquí presents.

Complirem, doncs, el ritual de cortesia, i assenyalo de manera breu quina és la valoració que fa el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi de la secció corresponent al Departament de Presidència, diguem, en tot allò que no està vinculat a la Corporació Catalana de Radio i Televisió, que comentarà el meu company de Grup senyor Carbonell.

De manera telegràfica, de manera molt telegràfica. El pressupost del Departament, sense comptar les partides corresponents a la Corporació Catalana, s'incrementa entorn d'un 25%; és un increment substancial per a un departament que no té grans necessitats d'inversió ni de prestació de serveis als ciutadans. Però diguem que hi ha augments aparentment interessants en aquest pressupost del Departament, increments dedicats a l'Institut de la Dona, increments dedicats a la joventut, increments que, després, quan s'analitzen més a fons es comprova que corresponen més a canvi d'etiqueta o d'ubicació en l'entrellat del pressupost que no pas a l'expressió de polítiques innovadores com les que requeririen, les polítiques en aquests sectors, no únicament per voluntat del Govern, sinó com a resultat de lleis que s'han aprovat en aquest mateix Parlament, tal com ens han dit en intervencions anteriors, la senyora Font o la senyora Porta.

Hi ha altres elements sorprenents en aquest pressupost, diguem, la Secretaria per a la Immigració –i s'acaba de comentar, també, en alguna altra de les intervencions– segueix sense aparèixer d'una manera perfilada, definida, en aquest pressupost. Sembla ser una secretaria fantasmal. No posem en qüestió la dedicació i la bona voluntat de les persones que treballen en aquesta Secretaria, però la no-traducció pressupostària de la seva tasca fa dubtar que hi hagi, efectivament, una voluntat d'assumir la regulació d'una qüestió que té, com tots diem contínuament, una importància capital per al futur del país.

I si em permeten fer referència a algun altre detall curiós d'aquest pressupost, per no esgotar-los, en la relació d'immobles en règim de lloguer del Departament

de Presidència s'inclou un local a Roma, per a la Secretaria d'Afers Religiosos, amb un import anual de 142.000 euros, equivalent, si no m'enganya la traducció, a uns 24, 25 milions de pessetes. Aquest lloguer de local d'uns 350 metres quadrats pot estimular, diguem-ne, que, en algun moment, en aquesta mateixa cambra, es presenti alguna proposició no de llei instant el Govern a llogar un local de similars característiques a la Meca o en algun lloc d'aquesta mateixa analogia que ens ocupa.

Deixant de banda ara detalls –deixant de banda ara detalls– i anant ja a una anàlisi més global, veiem que l'increment del capítol primer contempla un augment molt notable en referència a personal: un 13%. Un increment que és superior en el cas dels eventuals i dels funcionaris. Ens deia el conseller d'Economia que l'augment mitjà en el capítol 1 era del 9% per a tots els departaments. Sembla, doncs, que Presidència té encara més necessitats d'incrementar el capítol de personal. Per què aquest augment de personal?, l'eventual, en un 15%, en aquest Departament i en aquest moment del calendari polític. Ho deixo a la imaginació dels diputats i dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

L'anàlisi del capítol 2 presenta, també, increments substancials en algunes partides, i sempre superiors a la mitjana que ens anunciava el conseller per al conjunt dels departaments. El conseller ens deia que era entorn d'un 8%, i en aquest Departament és entorn del 10%. On són els principals augments? En els articles corresponents al material no inventariable: llibres, premsa, notícies, un 57%; en comunicacions postals, un 80%; en comunicacions telefòniques, tot i que sembla que hi ha un augment moderat de les tarifes, un 22%; en promoció cultural, econòmica, publicitat, propaganda, reunions i conferències, un 27%; en publicacions, un 41%; en estudis de treballs, un 35%; i deixem el que sempre surt, d'atencions a la presidència, que s'incrementen en un 20%.

Ja he dit que són increments que si els referim a la mitjana dels altres departaments del Govern són increments que criden l'atenció i que s'afegeixen, a més, a increments que el Departament havia ja experimentat en exercicis anteriors. Deia que aquest no és un departament de prestació directa de serveis als ciutadans, com poden ser-ho Ensenyament, Sanitat o Benestar Social; tampoc és un departament inversor per naturalesa, com poden ser-ho Política Territorial o Medi Ambient.

Els augments d'aquest pressupost són, per tant, increments que costa més de justificar, si no és que la prestació directa que el Departament es proposa de fer no sigui a les necessitats dels ciutadans o ciutadanes de Catalunya, sinó a les necessitats de mobilització pre-electorat del Govern i de la formació política que el sustenta. Per què, sinó, aquests considerables percentatges en partides referides a publicacions, comunicacions, estudis, treballs, etcètera, juntament amb les del personal encarregat de gestionar tota aquesta tasca? No lliguen massa aquestes alces pressupostàries en un departament que hauria de ser, més aviat, de definició estratègica, de coordinació, de suport, més que no pas

d'actuació directa; no lliguen massa, veiem. I, a més a més, aquests augments són poc edificants quan hi ha insuficiències, més que notables, en altres previsions de departaments més lligats al benestar i a la garantia dels drets de les persones.

Fins i tot, en algunes actuacions corresponents a aquest mateix Departament, com és el cas de la cooperació al desenvolupament, que augmenta la contribució prevista, és cert, però l'import de l'augment no abona el triomfalisme del conseller de la Presidència quan aquest matí ens feia la presentació del pressupost, i m'explico: la Llei de cooperació aprovada unànimement per aquest Parlament marca com a objectiu per al 2010 l'aplicació a cooperació del 0,7 dels ingressos no condicionats del pressupost. Doncs bé, amb la previsió del Govern mancarien aquest any més de 5 milions d'euros per fer possible l'assoliment d'aquest objectiu esglaonat.

I no podem oblidar, diríem, ja que parlem de cooperació al desenvolupament, que Catalunya ocupa el dotzè lloc en esforç públic en cooperació al desenvolupament, entre comunitats autònomes; un lloc que costarà de millorar, realment, si els pressupostos són aprovats, si aquest pressupost és aprovat en la seva formulació inicial.

Veiem, doncs, per acabar, que allà on faria falta, no s'augmenta suficientment, i allà on és més que discutible, s'augmenta amb escreix. És una llàstima, diguem, que un departament que hauria de servir de referència a tots els altres adopti aquest plantejament poc edificant i doni un senyal equivocat al país d'on provenen els recursos que administra.

És per aquestes raons, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, que hem presentat una esmena de devolució a la secció corresponent a aquest Departament, i que, amb tota la convicció demano el seu vot favorable, en nom de Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Té una convicció a prova de foc. Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Carbonell.

El Sr. Carbonell i Abelló

Senyor president, jo voldria intervenir per presentar l'esmena a la totalitat dels pressupostos a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Aquesta esmena es justifica perquè aquests pressupostos empitjoren la situació de la Corporació, perquè no és corresponen amb la realitat econòmica de la Corporació, i perquè incompleixen el contracte programa, com molt bé ha explicat en Josep Bargalló i els diputats que m'han precedit..., i la senyora diputada.

Amb tot, jo crec que val la pena, aprofitant que no som molts i que tenim una estoneta, si aprofundim en les dades de la Corporació, perquè jo crec que, almenys els que estem a la cambra, hauríem de ser conscients de quines xifres estem parlant. Potser els que no estan més informats quedaran una mica sorpresos, però sa-

ben vostès quin és, al 2003, el pressupost d'exploració més inversions de la Corporació? Realment –i utilitzaré les pessetes perquè així ens situem més–, a hores d'ara, el pressupost de la Corporació d'exploració més inversions, ja se situa als 65.000 milions de pessetes, 400 milions d'euros. 65.000 milions de pessetes. Perquè ens situem: dues vegades el pressupost de la Conselleria de Cultura.

Jo els dono una referència perquè se situïn, perquè se situïn una mica, eh? Fa aproximadament quatre anys, el pressupost de la Corporació se situava entorn dels 38.000, 40.000 milions. En cinc anys hem passat dels 38.000 milions als 65.000 milions entre pressupost d'exploració i pressupost d'inversions. Certament, aquests 65.000 milions incorporen una partida de 5.800 –com sap molt bé el diputat–, per pagar la càrrega financera, eh?

Per tant, traiem dels 5.000 aquests, seran 60.000 milions, és que és una xifra molt gran, eh?, molt gran. Jo l'altre dia, estudiant les televisions autonòmiques que poden tenir una certa correspondència, em vaig adonar que la Corporació de la Televisió andalusa, Corporació que té dues televisions generalistes –com nosaltres–, tres ràdios –nosaltres en tenim quatre–, tres ràdios..., té un pressupost de 35.000 milions de pessetes. Clar, em poden dir, tenen el castellà i no tenen el català. D'acord. El doblatge: 400 milions, que és el que hi dedica la Corporació, 400 milions. És que..., la televisió andalusa no compra a les *major*, i és veritat, l'opció de la televisió andalusa va ser no negociar amb les *major*. Bé, què pot ser les *major*, 1.500, 2.000 milions? Però la televisió andalusa té el futbol, eh? Pertany a la FORTA i té obert dissabte, i té... Em poden dir: és que la televisió andalusa té tres punts menys d'audiència, i és cert; nosaltres ens situem al 20 –al 20– del *share*, a Catalunya; l'andalusa està al 16,17. I la segona andalusa està, aproximadament, com la de la Corporació.

Per tant, la Corporació..., les dues televisions tenen tres punts per sota d'audiència. Ara bé, jo també els haig de dir que recordin que la recepció de TV1 a les altres contrades de l'Estat espanyol és diferent que a Catalunya; i que a Catalunya, doncs, la relació nostra amb TV1 és diferent que la relació que hi ha en altres comunitats.

Per tant, amb dos models de televisió com aquests dos s'explica la diferència de quasi 30.000 milions de pessetes en el seu pressupost ordinari d'exploració? Jo no vull... –i permetin-me que faci una reflexió perquè vull anar una mica a fons en la problemàtica. Què passa que la Corporació és quasi dues vegades que la Corporació andalusa. I ja els ho dic: dues televisions, tres ràdios, sé que hi ha el tema del català, però, què passa amb això? Quina és, quins són els problemes de gestió que es troben en un i en l'altre model? Jo els plantejo aquest problema perquè aquest és un problema de fons.

Jo encara em recordo quan l'any 98, en Jordi Vilajoana, en els debats que teníem amb la Comissió de control quan ell era el director general de la Corporació, ens deia un dia que a la Corporació va presentar el seu pla estratègic, deia: «Amb 18.000 milions d'aportació de la Conselleria de la Generalitat, en tin-

dria suficient per tenir un equilibri pressupostari de la Corporació.» Ell deia això, això fa..., això devia ser l'any 98, que en les nostres discussions de la Comissió de control –això ho trobaran als diaris de sessions–: «Amb 18.000 milions de pessetes de la Corporació, jo els asseguro» –la seva típica expressió– «que la Corporació reorientaria els seus pressupostos...» Eren uns moments –els ho recordo– que va ser quan comença la davallada, el caos pressupostari a la Corporació, que va ser quan es comença a reduir la subvenció, a fer les operacions d'aval; si va començar al 97. I al 98, quan ja s'havia reduït, ja començava a ser una aportació de subvenció de 7.000 milions més l'aval de 7.000 milions, però quan en aquell moment el deute de la Corporació era un deute de 25.000 milions de pessetes, en Jordi Vilajoana deia: «Amb 18.000, més els 18.000 de publicitat, jo tanco un pressupost i els asseguro que la Corporació funciona.»

Tot el que els he dit, creguin-me que ho poden trobar recollit en el *Diari de Sessions*. Què ha passat amb aquest empitjorament extraordinari de les xifres macroeconòmiques de la Corporació?

Jo no sé quan temps em queda, senyor president..., em queda, em queda un estona, per tant, aniré, aniré reflexionant una mica en veu alta, perquè crec que val la pena que, almenys, la cambra, en el seu *Diari de Sessions*, tingui constància d'un problema de fons –i estic content que hi hagi els dos consellers i que em puguin escoltar, perquè el que els estic transmetent, creguin-me, és un problema de fons.

Hi ha..., és a dir, la Corporació té dos problemes; per un costat té un problema de gestió en l'exploració, i un problema, després, de caos econòmic, de manca de model, d'endeutament, d'endeutament molt gran.

Per exemple, anem a la liquidació del pressupost del 2000. Realment, la liquidació del pressupost del 2001 és que..., és que és molt preocupant –és molt preocupant. Amb relació a la liquidació del 2000, els ingressos d'exploració passen..., o sigui, ingressos d'exploració, any 2000, 241 milions d'euros; any 2001, 233. Es redueixen un 3% els ingressos d'exploració. Despeses d'exploració, 316 milions el 2000, 341 milions el 2001, un augment del 8%, això el 2001. Per tant, ens situem en un resultat d'exploració de menys 107 milions d'euros, vol dir, menys 17.000 milions de pessetes. Això són dades oficials de la mateixa Corporació en el moment de la liquidació.

Dades oficials també a nivell de deute econòmic de la Corporació, és clar, és molt seriós: l'any 2000, 99.000 milions de pessetes, és a dir, quasi 600 milions d'euros; any 2001, 113.000 milions de pessetes, és a dir, 683 milions d'euros. La Corporació, a la liquidació del 2001, té un endeutament reconegut de 113.000 milions de pessetes. Doncs bé, en el 2002, que, aproximadament, seran 12.000 milions de major endeutament, anirem als 125.000 milions, i en aquest pressupost, tal com està orientat, ens situarem, en la liquidació del 2003, doncs, fàcilment, als 135.000 milions de pessetes. En Martí Carnicer em podrà corregir, però jo crec que aquestes projeccions són molt –molt– raonables. És a dir, ens trobarem amb una Corporació amb 135.000 milions d'endeutament. Franca-

ment, jo crec que hem de ser conscients que això és molt difícil de solucionar.

Fixem-nos ara amb els números del 2003, i faig meva tota la intervenció dels dos diputats sobre els canvis que hi han hagut arran del projecte del Consell d'Administració i els canvis de la Conselleria, que ja fan invàlid, que ja anul·len, el que havia sigut el contracte programa, ja no serveix per res, el contracte programa, no serveix per res. Però, és clar, jo els vull donar, tan sols, algunes xifres perquè es situïn, eh?, de quines dimensions estem parlant. Els ho recordo: pressupost d'inversions més el d'explotació i inversions, 65.000 milions, dels quals, enguany, mirin, l'aportació de la Generalitat serà, ja, de 35.000 milions de pessetes, dels quals 13.084 milions d'euros són un nou aval a l'endeutament, però dels 18.000 del Vilajoana l'any 98 ja passem a unes necessitats de 35.000 milions, i, amb això, no n'hi ha prou per orientar, reorientar, el vaixell de la Corporació.

Amb tot això –i aquí seria un capítol molt llarg, però si tinc encara algun minut, president, jo vull apuntar-ho–, aquí ens trobem nosaltres –ens trobem nosaltres– amb una herència terrible, que jo crec que encara el Parlament no n'és prou conscient, que és l'herència Vilajoana de les tres operacions que han sigut tres fiascos audiovisuals i empresarials, les pèrdues a Audiovisual Sport, les pèrdues a Via Digital i les pèrdues de Media Park, que això a altres televisions no ho han tingut i han tingut televisió en obert dissabte, però no han tingut les pèrdues de quasi 18.000 milions de pessetes a l'empresa Audiovisual Sport SA. Molts s'han fet rics, eh? amb el futbol, empreses que amb la gestió dels drets de l'esport i del futbol s'han fet molt rics, però uns altres hem pagat 18.000 milions de pessetes de pèrdues a Audiovisual Sport, que estan enmig d'aquest fiasco econòmic de la Corporació, 18.000 milions; Via Digital –Via Digital–, 3.500 milions de pèrdues; Media Park, els he de dir que encara no ho sabem, ho estem mirant d'investigar, però es situarà entre 3 i 4.000 milions de pessetes. Això, en part, explica el deteriorament de la imatge pressupostària de la Corporació. Jo els he de dir que per tot això el que cal és fer un canvi, un canvi a fons –un canvi a fons.

Certament, Televisió de Catalunya té un paper molt important al nostre país, i quan el nostre Grup tingui la majoria parlamentària per governar la cuidarem. La cuidarem vol dir que sabrem dotar-la econòmicament per assegurar que la Corporació pugui respondre i que pugui, sobretot, no caure en aquest fiasco econòmic que posa –que posa–, que podria posar, en perill la seva mateixa continuïtat, perquè les dades són molt negatives.

Senyors diputats, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a un torn en contra, el Grup de Convergència i Unió. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carles Pellicer.

El Sr. Pellicer i Punyed

Senyor president, senyor conseller, senyores diputades, senyors diputats, els parlo en representació del Grup

Parlamentari de Convergència i Unió per posicionar-nos respecte als pressupostos del Departament de Presidència i per avançar-los que votarem en contra de les esmenes presentades, perquè no trobem cap raonament objectiu que faci pensar d'una altra manera. El diputat Pere Lladó els parlarà per la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Per economia processal intentarem ser el més breus possible.

En primer lloc, dir-los que el pressupost per a l'any 2003 té un sistema de distribució de partides que ha experimentat algun canvi respecte a l'exercici anterior, i, tal com ja també els vaig dir l'any passat, aquest Departament, fent ús de les noves tecnologies, ha simplificat l'esquema pressupostari, i per a aquest any s'ha establert, també, la Secretaria de Relacions Exteriors. El Departament de Presidència, que s'organitza amb la Secretaria General, la Secretaria de Comunicació, la Secretaria del Govern i la Secretaria General de Jovenut, engloba en totes aquestes les diferents direccions generals. Aquest Departament, com també sovint els he comentat, desplega la seva actuació en molts àmbits, i, per tant, té un valor eminentment transversal. És un valor important i és l'eix principal d'aquest Departament.

Anem al pressupost. El pressupost del 2003 és de 243 milions d'euros, cosa que suposa un increment, sobre el 2002, del 9,7, i cal tenir en compte que el pressupost global de la Generalitat ha tingut un augment important, com a conseqüència, en gran part, del nou acord de finançament que dota la Generalitat de més capacitat financera, amb més recursos, per atendre millor les necessitats.

Per cert, en aquest sentit, que no hi ha cap dubte que és així, voldria fer un esment al que ha dit el senyor Vallès sobre el diàleg de sords. Senyor Vallès, no hi ha tampoc pitjor sord que el que no hi vol sentir, en aquest sentit. Escolti'm, l'acord de finançament és molt important, i prova n'és que això ha sigut un augment per a més finançament per a Catalunya i per a la seva gent.

El caràcter transversal que trobem manifest en la Secretaria General fa, per exemple, referència a l'Institut Català de la Dona. En aquest sentit, hi han diverses actuacions en el camp de la promoció, amb un increment de 580.000 euros i amb l'oferta de nous serveis, com l'Oficina d'Informació i el Centre de Documentació, amb 600.000 euros, que, per cert, vostès no hi han fet cap referència. En aquest àmbit, cal fer també esment de la propera presentació per part del Govern de l'Avantprojecte de llei de la igualtat home - dona. Aquest és un dels aspectes importants que també es reclamaven. I també destacar, amb referència a la violència domèstica, que, per cert, ahir, en celebràvem el dia internacional, que els maltractaments, evidentment, és un tema que s'ha de solucionar i posar en marxa el funcionament del Pla de violència domèstica, que també es reclamava i que, precisament, coordina Presidència, i en què participen entitats, institucions i diferents sindicats del nostre país. En aquest tema estem d'acord que requereix, per part de tots, un esforç important.

Pel que fa referència a la Secretaria General, té un increment del 7,6% i hi ha un augment significatiu per

part de la Secretaria d'Immigració, que té un pressupost de 2,17 milions d'euros, i que suposa un increment de 615.000 euros respecte a l'exercici anterior pel que fa referència a ajuts a entitats, a la publicació, també, de guies d'acollida, que han tingut, doncs, tant d'èxit, tant autonòmiques com locals, i que seran traduïdes també a diferents idiomes i en versions també locals.

Destacar, també, en el pressupost de Presidència l'aportació al Fòrum de les Cultures del 2004, a què el Govern aportarà 1.200.000 euros en concepte d'aportació ordinària per acord de diferents administracions i també una aportació extraordinària, també per acord de diferents institucions, de 24.000.000 d'euros.

Altres aspectes a destacar són les inversions pròpies en diferents delegacions, com la de Girona, en infraestructures, però hi ha un capítol important que val la pena destacar, que és la Secretaria de Relacions Exteriors. Aquesta Secretaria té un pressupost de 17,8 milions d'euros i té un increment important que representa el 29,6% sobre el 2002, i cal destacar la importància d'aquesta Secretaria i de la labor que desenvolupa en el compliment dels acords que emanen d'aquest Parlament pel que fa referència a l'aportació del 0,7, al qual s'està anant progressivament i acostant-nos en aquest 0,7 tan important en concepte de cooperació i solidaritat internacional, d'acord amb les previsions de la Llei de cooperació, que va ser aprovada per aquest Parlament l'any 2001 per unanimitat. Aquesta és una aposta de futur oberta al món, a un món de la solidaritat internacional. Catalunya, sens dubte, i amb aquesta filosofia i en aquesta línia estan treballant el Govern i el Departament de Presidència, ha de ser solidària amb els pobles més necessitats, ha de ser solidària per impulsar i per finançar projectes amb infraestructures que contribueixin a cobrir necessitats bàsiques de pobles que viuen en una situació delicada o una situació precària, especialment faig referència a Àfrica o a Amèrica llatina, amb uns objectius clars, que són els objectius d'enfortir l'atenció primària, la salut, millorar la maternitat i la planificació familiar. Això és una inversió, evidentment, positiva, i crec que és una gran tasca que desenvolupa el Departament de Presidència. I s'inicia així, per tant, doncs, el desenvolupament del Pla director de cooperació i desenvolupament, amb un total de 13,9 milions d'euros, i també es crea l'Agència Catalana de Cooperació, prevista en la Llei d'acompanyament, que compta, també, amb la participació de la societat civil.

Destacar, també, en aquest Departament l'increment important, amb 250.000 euros sobre els pressupostos del 2002, de la col·laboració amb els casals catalans i també per a la creació d'una oficina per facilitar les gestions al retorn dels exiliats, que, precisament, l'altre dia varen visitar aquest Parlament. Això és important, i, per tant, la inversió d'1 milió d'euros, en aquest sentit, facilitarà el retorn d'aquestes persones.

En l'àmbit de les relacions exteriors, cal destacar, també, l'impuls de la col·laboració amb la Casa d'Àsia, amb l'acord, també, amb altres institucions, amb 1 milió d'euros, i també la Casa de la Generalitat a Perpinyà i a Roma.

Així, doncs, com els deia abans al començament, el Departament de Presidència esdevé un departament amb un caràcter transversal, un element bàsic d'impuls per a la cooperació internacional i la col·laboració social.

Deixin-me que els faci ara, també, esment d'aquesta transversalitat a la Secretaria General de Joventut, també amb aquesta transversalitat, com els deia abans, i també perquè el Departament dona suport a la joventut des de la Secretaria General, amb un increment del 15,5% respecte a l'any 2002, passant d'11,9 milions d'euros a 13,8 milions d'euros per enguany, i això és una aposta clara pel Pla nacional de joventut, que es complementa, com els deia abans, amb aquesta transversalitat amb altres departaments. Per cert, també vostè, senyor Vallès, ni cinc sobre el tema de joventut. Important a destacar, doncs, aquest aspecte de transversalitat, que vol dir més serveis per als joves, amb un increment de 500.000 euros, de més ajuts per a activitats juvenils i més ajuts per a instal·lacions per a la joventut, amb un increment d'1,2 milions d'euros.

Ja que s'ha fet referència, també, a la Secretaria de Comunicació, dir que, cert, es porten a terme diferents campanyes institucionals d'increment de l'atenció ciutadana, com, per exemple, que no se n'ha fet esment, el servei del telèfon 012, que ha obtingut, per cert, el Certificat de Qualitat ISO 9001 2000, però també que es dedica a informar els ciutadans, no a fer publicitat ni a fer propaganda, sinó informació, i tots vostès s'hi han referit, però això no és publicitat i propaganda, és informació als ciutadans de la tasca del Govern, que hi tenen tot el dret.

Per tant, aquest aspecte voldria també remarcar-lo, i també fer relació de l'Administració Oberta de Catalunya, que continua, i es continua fent, l'esforç d'inversió per a la seva implantació, amb un increment de 5,8 milions d'euros, que comporta una gran millora en atenció, també, als ciutadans, que, amb l'aplicació de noves tecnologies, simplifica i té l'objectiu de simplificar els tràmits i oferir serveis amb les millors prestacions.

I ja, per anar acabant, fer referència a Europa. Amb això voldria també significar l'aportació catalana al treball de les diferents entitats, associacions i institucions que participen i contribueixen a definir, a través de la Convenció Catalana per al Futur de la Unió Europea, a desenvolupar el que ha de ser el nou tractat de la Unió Europea o el que ha de ser el que s'anomena la nova constitució. Per tant, hi ha una partida incrementada al Patronat Català Pro Europa amb 275.000 euros, perquè és important aquesta contribució de Catalunya a Europa, una Catalunya que té un model clar d'Europa i que, també, hi ha de participar i desenvolupar un paper capdavanter, com efectivament està fent.

Per tant, doncs, i ja per acabar, el Departament de Presidència compleix els seus objectius, coordinant i impulsant i donant suport a l'acció de Govern, incidint d'una manera clara en la cooperació internacional i afrontant, amb tota l'eficàcia, els reptes de la societat catalana del segle XXI.

És, per això, que nosaltres ens posicionem en contra de l'esmenes a la totalitat presentades per vostès.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Pere Lladó.

El Sr. Lladó i Isàbal

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la veritat és que, per l'hora que és, volia intentar ser més breu del normal, però, vaja, hi han hagut algunes intervencions que em sembla que és bo, doncs, que intentem contestar-les, almenys alguns punts.

Bé, senyores diputades, senyors diputats, avui quan parlem del pressupost de la Corporació Catalana, nosaltres, d'entrada, hem de fer un seguit, jo diria, alguns comentaris, alguns fets que vostès han dit, però abans deixin-m'ho dir, per deixar-ho ben clar, que el pressupost de la Corporació per enguany, per a l'any vinent, si Déu vol, és de 396 milions d'euros, que l'aportació de la Generalitat és de 130 milions d'euros i que l'autorització d'endeutament és de 84. Evidentment, aquests 84 els gestionarà la Corporació de la manera que cregui més convenient.

Malgrat allò que s'hagi pogut dir, s'hi ha referit el senyor Bargalló fa un moment, nosaltres pensem que sí que se segueix fil per randa el contracte programa. Perquè em dóna la impressió que aquest matí, o aquesta tarda al llarg del debat, no han escoltat els comentaris que ha fet el conseller Homs, no?, quan ha dit que, evidentment, l'aportació del Govern a la Corporació no pot ser il·limitada i que complir el contracte programa vol dir garantir la necessitat del funcionament de la Corporació, aportar aquell volum de recursos que són necessaris perquè la Corporació funcioni i, a més a més, plantejar en la inversió una mica de risc per a la mateixa Corporació, que ho hagin de gestionar de la manera més eficaç possible.

Per tant, garantim aquest compromís del contracte programa, 130 milions d'euros, aportació a fons perdut, 84 capacitat per a endeutar-se. I aquí, una mica, entraria algunes de les qüestions que hi ha fet referència el portaveu del Grup Socialista, el senyor Carbonell. Si realment des de la Generalitat s'hi han de posar més diners, hauríem de saber d'on s'han de treure aquestes més diners, no?, i per tant, nosaltres pensem que el pressupost, aquest projecte de pressupost, doncs, com a mínim obliga, en certa manera, la Corporació a assumir certs riscos en la gestió, i nosaltres pensem que això pot ser important pel mateix esforç que hagi de fer la Corporació Catalana.

Per tant, en tot cas, el contracte programa en el seu moment va ser aprovat, va ser aprovat també amb el vot, en el Consell d'Administració, pel Grup Socialista, i el dubte que ara hi ha és si en aquests moments vostès li donarien suport o no. Em dóna molt la impressió que en un any com aquest, preelectoral, segurament no li donarien suport, no?

I també s'ha referit una mica a la liquidació del 2001, quan parlava, doncs, que reflectia algunes minusvalies, sobretot en el tema de Audiovisual Sport, etcètera, liquidacions negatives. Bé, ja sap vostè que estem en el final d'aquest quinquenni i que aquestes liquidacions negatives el que no es pot fer és sacralitzar-les, perquè

quan es tanquin els propers cinc anys això pot girar completament la truita i ser..., en alguna d'aquestes plataformes és molt important i, a més a més, ja sap vostè que si la Corporació Catalana es plantegés, en el seu moment, vendre aquestes accions, certament ingressaria molts i molts diners. (*Veus de fons.*) Sí, sí, segur.

Per tant –ho torno a repetir–, el Govern aportarà els 214 milions d'euros, que era el que l'altre dia en la Comissió vam discutir el divendres passat, que són els que necessita la Corporació Catalana per complir els seus objectius. Per tant, això tinguem-ho ben clar, i per tant, la Corporació Catalana podrà desenvolupar totes aquelles funcions que té previst en un futur immediat.

Malgrat també el que s'ha dit fa una estona, el contracte programa..., i ho ha dit molt ben dit el senyor Bargalló, perquè ha hagut de justificar una mica la presentació de l'esmena a la totalitat, i vostè ha fet la pregunta i s'ha fet la resposta, com a bon parlamentari que és, i per tant m'estalvio de fer algun comentari en aquest sentit, però sí que, algunes de les propostes que també vostè ha dit, el mateix contracte programa ho recull, el que és el tema de la potenciació de les delegacions, etcètera, no?, però en tot cas vostè ha hagut de justificar una mica el perquè la presentació d'aquesta esmena a la totalitat, i, home, doncs, ho ha justificat de la seva manera, em sembla, i per tant, m'estalvio jo de fer cap comentari en el sentit que al Consell d'Administració el seu representat va donar suport al pressupost. Però, en tot cas, el contracte programa preveu endeutament al llarg del 2003 i el 2004, i és en el mateix contracte programa on aquest endeutament es preveu que es congeli l'any 2005. I aquest contracte programa en el seu moment, doncs, va ser aprovat pels membres del Consell d'Administració. Evidentment, que l'any 2004 ja es preveu que es redueixi considerablement.

I, senyor Carbonell, amb tota cordialitat vostè ha criticat molt i molt l'endeutament de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Bé, l'endeutament de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, al llarg d'aquests vint anys, doncs, el senyor Villatoro, el senyor Oliver, l'altre dia la Comissió més o menys ho van quantificar fins i tot, però, en tot cas, sí que s'ha de dir que aquest endeutament que té avui la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, vostè ens n'ha posat algun exemple, si haguéssim d'agafar l'exemple que el Partit Socialista, doncs, va administrar Televisió Espanyola, aquest mateix deute que té avui la Corporació Catalana en vint anys, vostès el van fer en deu anys. Per tant, home, siguem rigorosos una mica quan parlem d'algunes xifres i d'alguns fets concrets, perquè de vegades es pot arribar a confondre l'opinió pública, i nosaltres tampoc voldríem que aquesta opinió pública es confongués.

A més a més, el director general de la Corporació, el proppassat divendres, va ser molt clar quan va dir que la Televisió de Catalunya i Catalunya Ràdio costen deu cèntims diaris a cada català, deu cèntims d'euro diaris. Sincerament, penso que no és una xifra desorbitada si tenim present el producte que aquests mitjans públics ofereixen i el seu lideratge en audiència, quelcom que sembla que, quan parlem de la Corporació Catalana i quan parlem de TV3 i Catalunya Ràdio, mai ningú no se'n recorda de dir que són cadenes líders

al país. I vostè ha parlat de cadenes autonòmiques, ha parlat de la televisió andalusa, bé, doncs, en el seu moment potser seria prou bo fer un debat sobre les televisions o els models de televisió que tenim avui, per exemple, a l'Estat espanyol, i veuríem que no n'hi ha cap que ocupi el rànquing que ocupa la Televisió de Catalunya. Jo també m'ho he estat mirant i no n'hi ha cap que se situï ni en el segon lloc, totes se situen a la tercera i quarta posició, no? Per tant, home, tinguem-ho present.

I també, senyora Comas, avui vostè com a mínim no ens ha parlat de privatització, com va fer divendres passat, no? Sí, divendres passat en va parlar, avui ha parlat que segurament això seria impossible poder-ho gestionar i ho gestionaria una altra ideologia. Bé, no, sàpiga que nosaltres tenim voluntat de continuar gestionant la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, catalana, i també, a la vegada, voluntat de guanyar les properes eleccions. No li càpiga cap dubte, perquè sempre els seus comentaris van per aquesta línia, no? Avui, en tot cas me'n felicito que no hagi parlat de la privatització, perquè pot comprendre que nosaltres estem molt lluny, i que una formació política com la nostra, que és nacionalista, és molt important per a la llengua, per al redreçament, per a la normalització de la llengua tenir un mitjà de comunicació fort.

Per tant, sota el nostre punt de vista, doncs, no s'ha incomplert cap compromís i, a la vegada, estem parlant, i cal recordar-ho, d'una televisió pública, una televisió que desenvolupa una missió de servei públic i, per tant, això té un cost. Això té un cost i, malgrat la forta competència que hi ha de les privades o de les de pagament –ho torno a repetir–, TV3 és líder a Catalunya i això no els ha de saber greu perquè és un patrimoni de tots, i ho és malgrat el *Gran Hermano*, la *Operación Triunfo*, els mundials de futbol de Corea i del Japó, i la quota de pantalla fins al mes d'octubre s'ha situat a un 21 i mig per cent de percentatge, per tant, això a nosaltres ens sembla que cal valorar-ho i valorar-ho molt positivament.

Fins a cert punt, sota el nostre punt de vista, del nostre Grup Parlamentari, ens sembla que aquestes esmenes a la totalitat, per algunes intervencions que hem escoltat, no obeeixen a una convicció ferma, són més aviat el ritual que ens tenen acostumats cada any alguns grups de l'oposició.

Si en el Consell d'Administració el pressupost no es va aprovar, jo diria que, possiblement –eren les tres cinquenes parts, em sembla, que faltava un vot–, era perquè, en el moment que estem, vostès, el Partit Socialista i Iniciativa no els interessava aprovar el pressupost. Per què? Perquè possiblement s'haurien quedat sense discurs, i per tant, vostès havien de venir avui aquí amb un discurs... és a dir, jo deia que no convenia aprovar-los possiblement per una qüestió d'estètica, calia buscar excuses, no?

Però, bé, la veritat és que l'any passat, des d'aquesta mateixa tribuna, alguns portaveus, algun portaveu molt concretament, va dir: «És que no tindrem ni contracte programa», això fa un any. I tenim contracte programa i, per tant, repeteixo que això ens n'hem de felicitar. Malgrat que –ho repeteixo– avui tinc la impressió que algun grup que en el seu moment va donar suport al contracte programa, avui, no el donaria.

Bé, l'objectiu del pressupost de la Corporació és complir certament les previsions del contracte programa l'any 2002-2005. Els 214 milions d'euros d'aportació de la Generalitat representen una xifra equivalent a l'any anterior amb un increment d'un 3%, aproximadament. I cal tenir en compte alguns punts que jo vull recordar en aquests minuts que em resten. Un, contenció de la despesa, sobretot en despesa de personal. Dos, increment de la despesa en producció pròpia, es preveu un augment d'un 2,36 milions d'euros, pel que fa a les coproduccions, que significa un increment del 18,8%. Aquest increment es compensa amb una contenció general, amb una davallada de la compra de producció aliena exterior, i per tant, sobretot la producció pròpia en els dramàtics de TV3 augmenta 1,37 milions d'euros, el que representa un 10,6 més que l'any anterior.

Tot això, evidentment, per afavorir el món de l'audiovisual català, que em sembla que aquesta és una qüestió que pràcticament tots els grups hi estaríem d'acord, perquè la Televisió de Catalunya ha de ser el motor de la producció de l'audiovisual català. El Conveni signat enguany amb les dues associacions de productors del país para atenció a les accions necessàries per potenciar el procés de creació, producció, promoció i distribució de les obres audiovisuals.

Per tant, en aquests moments, l'objectiu marcat pel contracte programa és aconseguir una producció mínima anual, em sembla, de 36 *telemovies*, en règim de coproducció, 20 documentals, 78 episodis de sèries d'animació, etcètera. Per tant, aquest és un aspecte que nosaltres pensem que és molt important del pressupost.

De la mateixa manera que és molt important la implementació de la televisió digital terrestre, no? No estava prevista en el contracte programa, però tots hi estem d'acord que Catalunya ha de ser pionera en aquest sentit. Moltes de les intervencions seves a la Comissió en parlen i, per tant, aquest futur de la televisió digital terrestre pot ser molt important, també, per ajudar el sector de l'audiovisual i, per tant, el Govern fa una aposta decidida en aquest sentit.

No hi ha dubte, també –i això també és un comentari, doncs, que no està de més dir-lo–, que la principal incògnita de cara al proper any 2003, en el sector de l'audiovisual, serà el futur dels drets de la lliga de futbol professional a partir del juny vinent, per tant, aquesta és una gran incògnita. El contracte programa de la Corporació contempla la participació de TV3 en aquesta renegociació, la possibilitat d'obtenir recursos addicionals en funció del nou panorama que es dibuixi la pròxima temporada, però, ara per ara, els drets del futbol és una gran incògnita, i tots sabem, i tots coneixem perfectament que els clubs de futbol avui gairebé tots es troben amb l'aigua al coll. Veurem aquesta renegociació cap a on es dirigeix i com acaba. Però aquesta és una realitat que em sembla que tots compartíem.

Evidentment que Televisió de Catalunya vol ser una cadena de referència, sobretot també una plataforma de suport a favor de la llengua i la cultura catalanes, i no hi ha dubte que una llengua, a més una llengua minoritària com la nostra, si no té un mitjà de comunicació fort al darrere, és una llengua que evidentment, doncs, tindrà moltes dificultats. En el procés de nor-

malització lingüística, un dels papers més importants, una de les potes bàsiques, l'han jugat els mitjans públics de la Generalitat, i em sembla que, en això, també tots hi estariem d'acord. Ho llegia avui a la premsa, que ahir mateix el president de la Generalitat va dir que la llengua catalana no pot prescindir de sèries com *El cor de la ciutat*, de les pel·lícules del Gary Cooper o dels partits de futbol del Barça - Madrid, i aquesta és una realitat com un temple. (*Veus de fons.*) O del Terrassa - Madrid, sí senyor, hi té perfecte dret; que, per cert, queda molt clar, després de la intervenció també del senyor Rull en la Comissió, que el director general està negociant intensament amb el president del Terrassa perquè es pugui transmetre aquest partit de futbol, per la qual cosa vostè, senyor Casajuana, deu estar molt content, no?, perquè el veig molt sovint a la llotja del Terrassa per la televisió.

Bé, tot això, amanit amb les màximes dosis de pluralisme, com molt bé recull el darrer Informe del CAC. Això també em sembla que s'ha de deixar molt clar, que tot això, amanit amb les màximes dosis de pluralisme. I, si no, revisem els informes que fa el CAC, que ho podem comparar amb les altres televisions i ho podem veure clarament.

Potenciació dels informatius. Televisió de Catalunya té uns informatius que són líders, però no es conforma amb això: vol aconseguir també apropar els informatius a la banda jove; l'*Info-K*, del Canal 33, pot ser un bon experiment en aquest sentit, i també la potenciació del noticiari de la nit en el Canal 33, *La nit al dia*. Per tant, el lideratge en els informatius no vol dir que hi hagi d'haver un cert cofoisme, sinó que es vol anar molt més enllà i, per tant, es vol intentar que en *tots* els informatius siguem la cadena líder.

Per tant, cadena que és una referència en informació, però també ha de ser una referència en qualitat. Tots els programes de la Televisió de Catalunya han de tenir un mínim de qualitat en els seus continguts i en la seva forma, per tal que el públic la consideri com la cadena generalista amb una millor oferta de servei públic.

I també ha de ser referència de seguretat. La graella ha de ser el més estable possible, adequant-se als hàbits de consum del públic majoritari en totes les seves franges horàries. Per tant, ja he comentat també que s'incrementarà la producció pròpia, la seva línia de programes dramàtics; una d'aquestes sèries, no?, *Plats bruts*, saben vostès que ha aconseguit el premi Ondas, i, per tant, doncs, tot això revaloritza el treball i la tasca que fa la Corporació Catalana.

Circumstància, el que dèiem en Televisió de Catalunya, que també s'ha de traslladar, per exemple, en l'àmbit de Catalunya Ràdio, eh? A Catalunya Ràdio, l'objectiu és continuar sent líders. Catalunya Ràdio, per vuitena temporada consecutiva, és líder d'audiència a Catalunya: vuitena temporada consecutiva. Per tant, això, tinguem-ho molt present. I, a més a més, tots som

conscients que hi ha una fortíssima competència, a més a més, doncs, per les emissores d'àmbit estatal, algunes que són nacionals de Catalunya, però que, en tot cas, Catalunya Ràdio continua essent líder per vuitena temporada consecutiva.

I el compromís d'aquest 2003 és la renovació de l'aposta per la recerca d'una audiència, sobretot, que tingui rigor, que tingui qualitat i, pel que fa a l'àmbit informatiu, el màxim d'objectivitat. 570.000 oïdors, són els que avui té Catalunya Ràdio. I ara, evidentment, també fa una aposta molt concreta per buscar públic jove per a la ràdio generalista, i, sobretot, la posada en marxa d'emissions de ràdio digital, que, de ben segur, transformarà les maneres de fer ràdio.

Per tant, és evident, doncs, que..., nosaltres pensem que els mitjans de la Corporació es troben en un bon camí. És el cas concret, per exemple, de Catalunya Informació, que també ha guanyat el premi Ondas fa quatre dies, com un model d'aquesta radiofórmula informativa que podríem dir que es troba plenament consolidat i que en els inicis, doncs, semblava que podria tenir moltes més dificultats que les que ha tingut, però, en tot cas, el que sí que és cert és que és una emissora de ràdio que acaba d'aconseguir un dels premis més importants del país.

Finalment, doncs, Catalunya Cultura, que es troba en una fase de profunda renovació també, sobretot per intentar arribar més a la gent, amb més programació en directe, amb més transmissions especials, etcètera –acabo, acabo, no pateixin, que acabo.

Per tant, això és, una mica, el que jo els volia dir en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, no? És a dir, el pressupost de la Corporació Catalana ha de servir perquè els mitjans públics de la Generalitat, els mitjans públics d'informació de la Generalitat, continuïn essent líders en audiència i continuïn fent un servei a la societat catalana, tot informant amb rigor, seriositat i objectivitat, circumstància que no fan tots els mitjans, eh? Però, si vostès llegeixen, sobretot, els informes del CAC, veuran que els més rigorosos, els més objectius, són els de la Corporació. I més, tot això, quan aquest any 2003 es compliran vint anys –vint anys– de les primeres emissions de Televisió de Catalunya i de Catalunya Ràdio.

Com és obvi, senyor president, el nostre Grup votarà en contra de les esmenes a la totalitat presentades davant d'aquesta cambra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat.

Se suspèn la sessió fins demà a les nou del dematí.

La sessió se suspèn a dos quarts de deu del vespre i tretze minuts.